

رومانٹیک

نارنج کلاء

ناول

Ketabton.com

لیکوال: نیک محمد بارک "موسوی"

د کتاب نوم: نارنج کلاء ((ناول))
لیکوال: نیک محمد بارک ((موسی))
کمپوز او کمپیوټری چارې: نیک محمد بارک ((موسی))
خپرونډویه ټولنه: بارکزای خپرونډیه ټولنه
د چاپ شمیر: ۱۲/۶/۱۳۹۹
چاپ کال: ۰۷۰۲۱۱۰۳۷۱
د لیکوال سره اړیکې:
موبایل او واټسف:
ایمل ادرس: naikbarak786@gmail.com

کافی رایټ: د کافی رایټ د قانون مطابق هیڅوک دا حق نلری
چی د لیکوال لیکنې د هغه د اجازې پرته په شخصی توگه
استفاده کړی.
د کافی حق یوازی د ناشر سره خوندي دی.

د ليکوال خبرې

د پاک او لا يزال خدای په ستر نامه؛

ټولو گرانو لوستونکو ته السلام علیکم هیله ده چی
ټول به روغ او جوړ یاست،

یو خُل بیا د پاک رب شکر ادا کوم چی ماته یی
ددي ناول د لیکلو توان او توفیق راکي،

نارنج کلاء ناول چی یو رومانتيکه کیسه لری د
پنځو میاشتو په شاوخوا کی ولیکل سو،

دي ناول ته خکه د نارنج کلاء نوم ورکول سو تر
څو نوی خوانان د خپلو تاریخو خایونو په تاریخ
خبر سی او په اړه یی څیړنې وکي نارنج کلاء د
افغانستان د ۵۰۰۰ کلن تاریخ څخه د راپاته سوو
اثارو یو نمونه ده چی د کندهار په تاریخی ښار کی
موقعیت لری چي په تفصیل سره بحث به د ناول په
پای کی پر ورکو،

که څه هم دا ناول د کندهار د تاریخی ښار د نارنج
کلاء سره کوم ارتباط نلری خو نوم مو ورته خکه
انتخاب کي چی تر څو د خپلو نیکه گانو کارنامي
وپیژنو او د هغو په تاریخ خان خبر کو همدا یی تر
ټولو ښه لاره وه چی اوسنی خوانان د نارنج کلاء د
نامه سره اشنا سی او تاریخ مطالعه کي،

ددي ناول په ویلو سره شاید تاسو ته یوه پوښتنه
حتماً پیدا سی ددي پوښتنی د جواب لپاره مور د

ناول په پای کی پر همدې موضوع بحث کړیدی
چی تر ناول ویلو وروسته ستاسو توجه ورتنه
غواړم او شاید په هغه بحث ستاسو نور شکونه هم
لیری سی چی شاید د هغو شکو سره تاسو په ژوند
کی مخ سوی یاست،

او یو بله مهمه موضوع ده چی باید رڼا پر واچوم
هغه په ناول کی مینه ده د زما د مینې د ناول د
لیکلو څخه مطلب دا دی چی مینه داسی تعریف کم
چی مینه یوازی د شهوت مړول نه وی او نه هم
مینه د پسخند او توکو کار دی چی د پیسو په څیر
یی استعمال کو چی نن د یوه سره وی سبا د بل
سره انسان په ټول ژوند کی یو وار مینه کوی او
هغه لومړی مینه هیڅکله نه هیروی او نه هم
هیریری په دې شرط چی رښتینی وی خو نن وینم
چی زیاتره مینه او انجلی د یو ټوکر پڅیر
استعمالوی چی کله یی استعمال کی هغه چټل سی
او د یو مردار شی پڅیر یی پر کچره دانی
وغورخوی زه پخپلو ناولو کی نه د مذهب او نه د
کلتور خلاف څه لیکم او نه دی هم څوک زما ناول
د مذهب او کلتور خلاف کاروی زما هدف د خپل
تاریخ را ژوندی کول، ځوانان د غربی او جنسی
فلمو پر ځای مطالعی ته تشویقول او د خپلی مورنی
ژبی پښتو بدایه کول دي،

ستاسو گرانو لوستونکو څخه هيله کوم چي د نورو
ناولونو د لاینه لیکلو لپاره په دي ناول کی زما
حقیقی نیمگرتیاوی را په گوته کی او خپل نظرونه
مو را سره شریک کی.

په درنښت

لیکوال: نیک محمد بارک

ناول

د محکمی مخته د خلکو گڼه گڼه وه ټول سره را ټول سوی وه څه وخت وروسته د پولیسو موټران راغلل او یو د بندیانو موټر هم ور سره وو وروسته یی د بندیانو د موټر څخه یو ځوان راکښته کي په دي سره د خلکو په مینځ کی گڼه گڼه سوه او ناري یی کړی: مرگ پر شهاب! مرگ پر شهاب!

بندي ځوان شهاب پولیسو دننه محکمی ته ننباسی او د مجرمانو په ځای کي یی ودروی څه وخت وروسته محکمه پیل سوه او یو وکیل وویل: قاضی صاحب داغه ځوان چی ولاړ دی دا شهاب نومیری دي ځوان خپل د کوچنیوالی ملگری مشهوره ځوان تجار ساحل د پیسو او د هغه د کمپنیو اپاره وژلی دی ټول ولس غواړي چی دا ځوان د مرگ په سزا محکوم سی،

قاضی شهاب ته وویل: ایاته د ځان د بی گناه ثابتولو اپاره کوم ثبوت لری؟

شهاب هیڅ نه وویل څه وخت وروسته د محکمی د دروازی څخه یو پوخ عمره سړی ږغ وکي او ویویل: هو قاضی صاحب مور دده د بی گناه ثابتولو اپاره ثبوت یو،

ټولو شاته وکتل ویلیدل چی یو دا پوخ عمره سړی وو چی ږغ یی وکي او یوه بنځه او څو ځوانان ور

سره وه، كله چي هغوی د قاضی مخته را ورسیدل
نو قاضی تری پوښتنه وکړه چی تاسو څوک یاست؟

پوخ عمره سړی وویل: زما نوم کریم دی زه د
ساحل پلار یم دا زما و څنگته ولاړه بنځه د ساحل
مور او دا ځوانان یی وروڼه دي،

قاضی شهاب ته اشاره وکړه او بیایي د ساحل پلار
ته وویل: ایاتاسو دا نفر پیژنی او تاسو دا څنگه
ویلای سی چی دی بی گناه دی؟؟

کریم وویل: قاضی صاحب دا نفر زما د زوی د
کوچنیوالی ملگری دی زما زوی او دی پیر سره
ګران وه البته تر مرګه پوری زما د زوی او دده
همداسی تینگه ملګرتیا وه زما زوی ده نه دی وژلی
بلکی هغه د زړه د حملی لکبله مړ سو.....،

قاضی او ټول خلک پیر حیران سول او څه وخت
وروسته قاضی شهاب ته وویل: ایاتاسو دا راته
ویلای سی چی ستاسو پر ملگری مشهوره تجار
ساحل څنگه د زړه حمله راغله؟؟

د شهاب تر سترګو اوښکي وبهیدلی یو څه وخت
چوپ پاته وو او بیایي وویل:.....

نارنج کلاء

سهارگاه وه کوچنی ساحل په خواره خوب بیده وو
مور یی راغلل او ساحل ته یی وویل: ساحله!
ساحله!

ساحل د خوبه پکی سترگی مور ته وکتل او وویل:
ها مور څه شی دی؟

مور یی وویل: هله ولاړ سه ناوخته دی پلار به دی
هم د مسجد څخه را ورسیزی که یی په داسی حالت
کی ولیدلی نو بیا دی وهی،

ساحل د پلار د نامه په اوریدو سره د خایه پورته
سو تر ناشتی وروسته مکتب ته د تلو لپاره آماده سو
او د مکتب پر خوا د نورو ورونو سره روان سو د
ساحل پلار د ساحل سره هیڅ مینه نه کول خو دده د
نورو ورونو سره به یی پیره مینه کول خو ساحل
به یی زیات تهدیدوی د ساحل نورو ورونو ته به یی
د خوراک او د بازی شیان ور رانیول خو ساحل ته
به یی نه ور رانیول د ساحل زړه به پیر غمگین
سو د ساحل پیرو فکرو او اندیښنو دده حافظی ته
زیات تاوان ورسوی کله چی به د صنف د
خلاصیدو وخت رانیږدی سو او امتحانونه به
واخیستل سوه ساحل به پیر تیاری ورته نیولی وو
خو کله چی به استاذ د امتحان ورقه ورکړل ده چی

به سوالو ته وکتل نو ټول شيان به يی هير سول او
د امتحان پارچه به يی همداسی خالی ورکړل کله
چی به نتيايج اعلان سول نو دده نور ورونه به ټول
اول نمره او دوهم و دريم نمره وه خو ساحل به
ناکام وو يا به هم د صنف تر ټولو شاگردانو
ورستتی وو کله چی به يی پلار د نورو ورونو
نتيايج او د امتحان پارچی کتلی هغو ته به يی
شاباسی ورکوی خو کله چی به يی د ساحل نتيايج
وکتل نو تر کتلو وروسته يی ساحل ته ټينگه
چپلاخه ورکړل د ساحل ابتدایي او منځنی د صنف
دوری او نتيايج همداسی په ناکامی او د پلار په
چپلاخو تير سول مور به يی کله کله د پلار څخه
خلاصوی خو وروسته چی د ساحل ناکامی ډیری
سوی نو بیایي مور هم څه نه ویل ورونو به هم
وهی او د ناکام ناکام پیغورونه به يی ورکول د
ساحل اندیښني او غمونه نور هم زیاتیدل کله چی د
مکتب اخیری مرحلې شروع سوی نو ساحل هم
خوان سوی وو او د مکتب فارغه کیدو ته يی دوه
صنفه لا پاته وه ساحل د ډیرو اندیښنو څخه شعرونه
هم شروع کړه او غمگین غمگین شعرونه به يی
ویل، یوه ورځ ساحل د مکتب په پارک کی د یو
همصنفي سره ناست وو چی مخامخ يی پر یوی
انجلی سترگي ولگیدی چی د مکتب پر طرف را
روانه وه هغه ډیره بنکلی وه د ساحل سترگي په
هغی کی پاته سوی او د هغی په بنایست کی غرق

سو د ساحل ملگری ساحل و بنوروی او ورتہ یی
وویل: ساحل! چیری غرق یی وروره،

ساحل زهرا ته اشاره وکړه او وویل: دا څوک ده
اول واری په مکتب کی وینم؟

ملگری یی وویل: دا زهرا نومیری دیو لور پوری
چارواکی لور ده دا هم دلته مکتب وایی پیره
مغروره ده،

ساحل وویل: خامخانو د خان سړی لور ده مغروره
خو به نوی،

د ساحل شعرونه همداسی شروع وه څه وخت
وروسته یوه ورځ ساحل چی کله د مکتب د تفریح
وخت سو نو د نورو شاگردانو څخه لیری تریوی
درختی لاندی کښینیستی او خپل د شروع کتابچه یی
خلاصه کړه او په شعر لیکلوی شروع وکړه او د
خانه سره یی داسی تکرار شروع کړ...

د زړه حال و چاته نسمة ویلای

د زړه حال و چاته نسمة ویلای

د زړه غم می چاته نسمة بنودلای

د رقیب له لاسه لیری یم له یاره

د رقیب له لاسه لیری یم له یاره

نور می زره له یاره نسیم صبرولای

کله چی ساحل دا شعر وایه نو په دی وخت کی یی
تر شاد یو چا د چکچکو برغ سو ساحل چی کله
ورته وکتل نو ویلیدل چی زهرا ده ساحل ډیر
حیران سو، بیا زهرا وویل: واه واه څومره بڼکلی
شعر ایا دا تاسو خپل لیکلی دی؟

ساحل موسکی سو او بیای یی وویل: هو همداسی یی
وبله،

زهرا وویل: ایا تاسو شاعر یاست؟

ساحل وویل: نه خو بس ناڅاپه می خولی ته راسی،

زهرا وویل: ایا تاسو پر یو چا عاشق یاست یا دیو
چا سره مینه کوی؟

ساحل موسکی او ویویل: نه نه،

زهرا وویل: نو شعرونه خو داسی یو څوک لیکلی
چی مین وی یا هم ډیر غمگین،

ساحل وویل: د دنیا ژوند دی خامخالووری او
ژوری لری،

زهرا وویل: ایا دا ستاسو د شعرو کتابچه کتلی
سم،

ساحل وویل: هو ولی نه خو یو څه زره ده،

ساحل خپل د شعرو کتابچه زهرا ته ورکړه زهرا د
ساحل دوه درې شعرونه وویل د ساحل شعرو ډیر
خوند ورکړ او بیایي ساحل ته وویل: ماشاءالله
څومره بنکلی شعرونه دی لیکلي دي ایا دا کتابچه
زه نن د ځان سره وړلای سم،
ساحل وویل: هو ولی نه،

زهرا تری مننه وکړه او بیاد کور پر طرف رهی
سول او ټوله شپه یی د ساحل د کتابچی شعرونه
ویل او ډیر خوند یی ورکاوه نیمایي شپه یی په
شعرو تیره کړه کله چی سهار سو نو ټول شاگردان
مکتب ته راغلل او درسونه یی شروع کړل کله چی
تفریح سوه نو ساحل په پارک کی تر درختی لاندی
ناست وو چی شاته یی د زهرا بزغ سو چی ویل یی:

د یار د حُسن خیاله هدیری ته دی درځمه

په ژوند می نصیب نسوی جنازی ته دی درځمه

واه څه بنکلی شعر وو،

زهرا راغلل تر سلام وروسته یی د بستی څخه د
ساحل د شعرو کتابچه راویستل او ساحل ته یی
ورکړه، کله چی ساحل خپل کتابچه وکتل نو ویلیدل
چی کتابچه یی په ډیر بنایسته پوښ کی نیول سوی
وه ساحل ډیر حیران سو او زهرا ته یی وویل: واه
څومره بنکلی پوښ دی ورکړیدی خو ولی مو
دومره تکلیف کوی؟

زهرا وويل: د دومرو بنكلو شعرو كتابچه خو بايد
سمه وساتل سي،

ساحل د زهرا څخه مننه وكړه،

د ساحل زړه به د زهرا په ليدو څه ناڅه سكون پيدا
كوي او د هغې سره په ناسته او ولاړه كې ډير
خوشحاليدي كرار كرار يي د زهرا سره مينه پيدا
سوه خو د زهرا د غرور له وجې به يي هيڅ هم
نسواي ورتنه ويلاي يوه ورځ د ساحل ملكري
شهاب د ساحل څخه وپوښتل: ساحل ايا ته پر زهرا
مين سوي يي؟

ساحل موسكي سو او وويل: نه ياره داسي خبره نه
ده،

شهاب وويل: ياره ستا د سترگو څخه خو داغسي
معلوميري،

بيا شهاب وويل: ساحل دا د غټو خلكو لوني دي
هيڅ وفانه لري او زمور ركم د غريبو خلكو پر
خوا لانه گوري مينه خو لا ليري خبره ده دا
خوري خوري خبري چي تاته كوي په دي كې هم
دوي يو مقصد لري،

ساحل وويل: نه ياره زه خو داسي څه نه لرم چي دا
دي يي د حاصلولو لپاره راسره خوري خوري
خبري وكي،

شهاب وويل: ساحل مقصد بيداره اوسه،

ساحل او زهرا به هره ورخ سره لیدل ساحل به
هغی ته خپل شعرونه ویل او زهرا او ملگرو به یی
د هغه څخه ډیر خوند اخیستی یوه ورخ زهرا او
ساحل د مکتب په پارک کی سره ناست وه ساحل
زهرا ته خپل شعر وایه زهرا د ساحل څنگته ور
نیردی سوه، ساحل د هغی طرف ته په مړاوو
سترگو حیران وکتل خو بیرته یی خپل شعر شروع
کی څه وروسته زهرا خپل لاس د ساحل په لاس
کی ورکی او ټینگ یی ونیوی، ساحل ډیر حیران
سو خو پوه سو چی زهرا مینه ور سره کوی،

د مکتب دوره یی شوخیانی ډیری پکښی کیږی ټول
د مکتب شاگردان سره راټول سوی وه شراف او
جمال یو پر بل مسخری سره کولی،

شراف وویل: د جمال خر ناروغه وو پلار یی غوا
پر حلاله کړه،

ټولو شاگردانو وخنډل،

بیا جمال وویل: د شراف کور ته غل ور اوښتی وو
سپی یی په گاډی کی پسې ځغوی،
بیا ټولو وخنډل،

شراف وویل: جمال یو وخت لیونی بزگر وو د
غالی پر گلانو یی اوبه را ایله کړی وی،
ټولو سره وخنډل،

بیا جمال وویل: لیونی ډاکټر یی سیروم ته دی
مریض را خړولی دی،

شراف وویل: لیونی عسکر یی په مخابره کی دی
نیټ فعاله کړیدی،

جمال وویل: چپک انجینر یی پر بام زیرخانه
جوړوی،

د مکتب زنگ ووهل سو جمال او شراف په غیر
کی سره و نیول او ټول شاگردان صنفونو ته ننوتل،

د ساحل فارغه کیدو ته لږ وخت پاته وو پلار یی په
درد سره ورته وویل: گوره تمبله که ددی واری هم
ناکامه سوی نو بیا به دی خیر نه وی،

ساحل په دی اړه ډیر پریشانه وو غمونه او پریشانی
یی نوری هم زیاتیدی خو ټول به یی په خپلو شعرو
کی بیانول،

یوه ورځ ساحل ناست وو او شعر یی لیکه چی په
دی وخت کی زهرا راغلل او تر څنگ یی کنبینستل
د ساحل څخه یی د شعرو کتابچه واخیستل او ویکتل
او ویویل: واه دا خو دا ده ډکه سویده ته دا کتابچه
ماته راکه زه به تاته بله راوړم،

ساحل وویل: وبخښه زهرا نه یی سم درکولای ځکه
چی دا زما د دردو درک کونکی ده چی ما ورته
خپل غمونه ویلی دی او زړه می څه کرار پیدا
کړیدی،

زهرا وويل: سمدہ مه يي راکوه خو د نن ورخی
لپاره يي راکه سبا ته به يي بيرته درته راوړم،

ساحل وويل: سمدہ د نن لپاره يي در سره يوسه،

زهرا ولاړه او د ساحل د شعرو کتابچه يي د خان
سره يوړل او سبا ته يي د يوي نوي کتابچي سره
بيرته ورته راوړل زهرا او ساحل به هره ورځ
سره ليدل تر دې چي د دواړو مينه ډيره سره ټينگه
سوه او يو و بل ته يي د ميني لاسونه سره ورکړل،

د مکتب د امتحانو وخت سو ساحل کوبښښ کاوه چي
ډير درس ووايو تر څو بريالي سي خو فکر به يي
بيا هم خراب وو ځکه د کوچنيوالي څخه تر اوسه
يي يوازي نفرط ليدلي وو نو ځکه يي هغو نفرطو
دماغ ور خراب کړي وو خو بيا به يي هم کوبښښ
کاوه چي سخت درس ووايي تر څو بريالي سي
ځکه چي اخيري صنف يي وو،

کله چي امتحانات را ورسيدل نو ساحل بڼه
امتحانونه ور کړه خو بيا هم پايلو ته پریشانه او
فکرجن وو، يوه ورځ په پارک کي ناست وو او په
فکرو کي غرق وو چي په دې وخت کي زهرا
راغلل او تری وپوښتل: ساحل ولي داسي پریشانه
يي خيريت دی څه پيښه ده؟

ساحل وويل: څه خبره نه ده خو په امتحانو مي يو
څه فکر خراب دی،

زهرا وويل: دا خو د انديښني كومه خبره نه ده كه
دى سم امتحان وركړى يى نو كامياب به يى،

خو ورځ وروسته نتايج اعلانيدل د نتايجو د
اعلانيدو په ورځ ساحل سهار وختى كښينستى تر
عبادت وروسته يى الله ته د كاميابى دعاوى شروع
كړى او ډيرې دعاوى يى وكړى او د مكتب پر
طرف رهي سو كله چى مكتب ته ورسيدى نو
ويليدل چى ټول شاگردان ډير وارخطا وه او نتايجو
ته انتظار وه څه وخت وروسته استاذان له ادارى را
ووتل شاگردان ټول صنفو ته ننوتل او د نتايجو په
انتظار سوه، استاذانو د نتايجو اعلان شروع كړ
لومړى 'دوهم او دريمه درجه شاگردانو ته يى د
هغوى نتايج پانې وركړى بيا استاذ وويل: زده
كونكو څلورم مقام مو ستاسو همصنفى ساحل
گټلى دى، ساحل ډير حيران او بيا ډير خوشحاله سو
استاذ ته ورغلى او د خپل نتايجو پانه يى ځنى
واخيستل، ورپسې د نورو شاگردانو نتايج اعلان
سوه كله چى ټول نتايج خلاص سول نو ساحل د
صنف دباندې ووتى د مكتب په دروازه كى يى
زهرا وليدل چى موټر ته ختل ساحل زهرا ته په
موسكا د دريدو لاس وبنوړوى زهرا د ساحل
طرف ته وكتل خو وروسته خپل موټر ته وختل او
ولاړل، ساحل حيران سو لږ وروسته د ساحل
ملگرى شهاب راغلى، شهاب وليدل چى ساحل

پريشانه وو نو يی وپوښتل: ساحل څه خبره ده
ولی داسی پريشانه يی دا دی په بنو نمره هم
کامیابه سوی یی ایا نمری دی نسوی خوښی؟

ساحل وویل: یا یاره په دی خاطر نه یم پريشانه ما
غوښتل خپل د کامیابی په اړه زهرا ته ووايم ما
هغی ته د دریدو لاس وښورری هغی زه وهم لیدم
خو بیا هم موتر ته وختل او ولاړل ایا داسی خو به
نه یی چی هغه ناکامه سوی یی؟

شهاب په دی وخت کی یوی روانی انجلی ته وویل:
وبخښی اغلی راته ویلای سی چی ستاسو همصنفي
زهرا څووم نمره سوی وه؟

هغی وویل: فکر کوم هغه اول نمره سوی وه هو هو
اول نمره سوی وه استاذ هغی ته د اولی درجی
جایزه هم ورکړه،

شهاب د هغی څخه مننه وکړه او بیایي ساحل ته
وویل: ساحل مانه وه درته ویلی چی دا د غټو
خلکو لوني هیڅ وفا نه لری خو تانه منل،

ساحل وویل: نه یاره هغه داسی انجلی نه ده شاید
کومه ستونزه ورپيښه وه،

شهاب وویل: نو سمدې زه ملامت یم نو ولاړم نور د
خدای په امان،

ساحل په شهاب پسې ناره کړه: شهاب شهاب ته
راسه یاره چیری حی یو حیای به ولاړ سو،

شهاب د شالخوا په رفتار کی وویل: نه نه زه نور ستا سره بحث نکوم او نه هم ستا سره ځم،

شهاب د کور پر طرف رهی سو او ساحل د خپل کور پر طرف روان سو کله چی کورته ورسیدی نو ویلیدل چی دری ورونه یی د کور په مینځ کی ناست وه یوه یی ساحل ته وویل: څنگه سو تمبله څوومه درجه سوی؟

بل په خدا وویل: اول نمره سوی به یی،

تولو سره وخنډل بیا دریم په خدا ساحل ته وویل: وای څلورم نمره سوی یی تمبله،

ساحل ورته وویل: ستاسو پخیر خاین نه یم چی په نقل اول مقام ونیسم تاسو خو هر وار په نقل اول او دوهم مقام نیسی،

ورونو یی یو وبل ته سره وکتل او په درد سره یی په تولو ساحل پوری وهی ساحل هغو ته ورحمله کړه او ټول یی شاته پوری وهل او یو د بل سره یی جنگ شروع سو په دی وخت کی یوه ورور یی د ساحل د نتایجو پاڼه ور څیری کړه ساحل ددی په لیدو پیر په درد کی سو وینه یی پر جوش راغلل او هغه ورور ته یی پر مخ سوک ورکړ او د هغه خوله یی ور وینی کړه او بیای یی د تولو سره حملی سوی تر څه وخت جنگ وروسته یی پلار پر راغلی او ټول یی سره لیری کړل کله چی د ساحل

پلار د ساحل د ورور خوله په وینو لړلی ولیدل نو
ورته یی وویل: دا چا وکړه؟

هغه وویل: ساحل په سوک ووهم،

پلاریی ډیر په درد کی سو او ساحل ته یی په چکو
او څپپرو ورکولو شروع وکړه او د کور د دروازی
خواته یی پوری وهی او په دی حالت کی یی ورته
وویل چی ووځه بی شرمه زما د کوره څخه چی بیا
دی ونه وینم هله ووځه،

ساحل په ژړا ورته وویل: بابا خو ده زما د نتایجو
ورقه را څیری کړه،

پلار یی همداسی د کور د دروازی خواته په وهلو
پوری وهه،

مور چی یی کله د کوتی څخه دباندې راووتل نو
ژر یی هغه زوی په غیر کی ونیوی چی تر خوله
یی وینی بهیدی ساحل مور ته ور ناره کړه چی
مور! مور! خو مور یی هیڅ نه ورته ویل او په دی
وخت کی یی پلار ساحل تر کور دباندې پوری وهه
او دروازه یی ورته وتړل ساحل د کور مخته په
خاورو کی وموښتی او تر سترگو یی د ویالی پڅیر
اوبنکې روانی وی،،

څه وخت یی هلته ژړل وروسته یی د ملگری
شهاب سره ولیدل او هغه ته یی ټوله کیسه وکړه بیا

شهاب وویل: ساحل نو ته به اوس چیری گزاره
کوی؟

ساحل وویل: نه یم خبر یاره،

شهاب وویل: ساحل زما پلار د موترانو ورکشاف
لری زه هم هلته اوس کار ور سره کوم ته هم هلته
را سره ولاړ سه د ورځی زمور سره کار کوه چی
په دی سره به د جیب خرڅ هم پیدا کوی او د شپی
به هلته اوسیری هم،

ساحل وویل: خو ستا پلار؟

شهاب وویل: زما هیڅ نه وایی هغه په دی سره
خوشحاله کیری لا هم،

ساحل وویل: سمدۀ درځه،

وروسته شهاب او ساحل دواړه د شهاب د پلار
ورکشاف ته ولاړل شهاب ساحل و خپل پلار ته ور
معرفی کړ د شهاب پلار ور سره ومنل، ساحل په
دی سره ډیر خوشحاله سو او په ورکشاف کی یی
کار ور سره شروع کړ، ساحل به هره ورځ په
ورکشاف کی د شهاب ترڅنگ کار کاوه کله چی به
تفریح سوه نو ساحل به تلیفون راویستی او زهرا ته
به یی زنگ ووهلی زنگ به ورغلی خو جواب به
یی نه وایه شهاب به ساحل لیدی چی زهرا ته
پرلپسی زنگونه وهی خو هغه یی نه پورته کوی
وروسته شهاب و ساحل ته وویل: ساحل یاره

پریزده یی مادرتہ وویل چی داد غتو خلکو لونہی
وفا نلری،

ساحل وویل: نہ یارہ شاید پہ یو څہ اختہ وی؟

ساحل بہ ہرہ ورځ تر کار وروستہ زہراتہ
زنگونہ وھل خو هغی بہ جواب نہ ورکوی بنہ ڊیر
وخت تیر سو یوہ ورځ ساحل پہ موتر اختہ وو چی
پہ دی وخت کی شہاب راغلی او ورتہ یی وویل:
ساحل! ساحل،

ساحل وویل: ھا شہاب څہ وایی؟

شہاب وویل: تہ راسہ یو څہ می پکار یی،

ساحل خپل لاسونہ پریول او د شہاب تر څنگ
کښینستی شہاب ڊیر خوابدی معلومیدی ساحل
وویل: څہ خبرہ ده یارہ؟

شہاب خپل بستی تہ لاس دننه کړ او یو کتاب یی را
ویستی او ساحل تہ یی ورکړ ساحل چی کله کتاب
ځنی واخیستی او خلاص یی کړ نو ویلیدل چی پہ
کتاب کی ټول دده شعرونہ لیکل سوی وہ ساحل ڊیر
خوشحالہ سو او شہاب تہ یی وویل: اوہ دا خو زما
شعرونہ دی،

شہاب پہ خوابدتیا سرہ ورتہ وویل: ساحل! دمخ
پوښ یی وگورہ؟

ساحل چي کله د کتاب د مخ پوښ ته وکتل نو
ويليدل چي د شاعر د نامه پر خای د "ارمان" نوم
ليکلي وو، ساحل ډير حيران سو او شهاب ته يي
وويل: شهاب! دا ارمان څوک دی دا شعرونه خو
ټول زما دی خو دا ارمان بيا د کومه سو په زما په
شعرو خو تر ما و تا ماسيوا بل څوک نه وو خبر او
نه هم ما چاته ستا بغير زما د شعرو کتابچه
ورکړيده،

شهاب وويل: ايا زما بغير تا بل چاته نه وه
ورکړي؟

ساحل حيران سو او په فکر کي سو چي دا خو ما
زهرا ته ورکړي وه او بيایي وويل: ښه نو دا
چمبازي د زهرا ده،

شهاب وويل: ساحل! ما خو په اوله ورځ درته وويل
چي په دې انجلي باور مکوه خو تا زما خبره کله
منل پوهيزي چي ستا دا شعرونه کامياب سويدي او
جايزه يي دي بي غيرته ارمان ته ورکول کيږي
دوي ورځي بعد يي مراسم دی،

ساحل ډير حيران وو او بيایي وويل: خو دا ارمان
دی څوک او د زهرا سره څه تړاو لري؟

شهاب وويل: نه پوهيږم خو مراسمو ته به يي
ورسو هلته به يي د نيردي ووينو،

دوی ورځې وروسته شهاب او ساحل ځان تیار کړ او د مراسمو پر خوا روان سول کله چی هلته ور ورسیدل دوی غوښتل چی دننه غونډی ته ورسی خو دروازه وان راوگرځول او ورته یی وویل: وبخښی د غونډی کار د رابنکاره کړی،

شهاب وویل: مور کار د نلرو خو دلته مور راغوښتل سوی یو مراسمو ته،

دروازه وان وویل: وبخښی بناغلو بی کار ده هیڅ چاته اجازه نسته،

شهاب او ساحل بیرته شاته سول او غونډی ته نه پریښوول سوه، غونډه شروع وه د غونډی ویناوال وویل: دوستانو د ارمان د شعرونو کتاب چی یو زیات پلورونکی کتاب سو په هیواد کی مور د غوره کتاب د جایزی لپاره ټاکلی دی د کتاب ټول شعرونه ډیر غمجن او ژړونکی شعرونه دی چی په ډیر ښه طرز سره لیکل سویدی.....، تر ډیرو خبرو وروسته یی ارمان ته د غوره شعرونو د کتاب جایزه ورکړه زهرا او پلار یی ډیر خوشحاله وه او زیاتی چکچکی یی کولی کله چی غونډه خلاصه سول زهرا پلار او ارمان یو ځای سره روان سول په تکی تکی کی ارمان د خبریالانو سره د کتاب په هکله هم رغیدی کله چی د تالار دباندی ووتل ارمان د زهرا پلار ته وویل: کاکا تا او زهرا در روان سی زه به د پارکینګ څخه موټر راوباسم،

زهرا او پلار سره روان وه چي دشالخوايي د
چکچکو برغ واوریدی دوی چي کله شاته وکتل نو
ویلیدل چي ساحل چکچکی کولی زهرا پیره حیرانه
سوه بیا ساحل زهرا ته ور نیردی سو او ورته یی
وویل: مبارک! مبارک! مبارک! نن به ته او ستا
کورنی پیر ستایل سوی یاست،

د زهرا پلار زهرا ته وویل: دا هلک څوک دی؟

ساحل په جواب کی ورته وویل: زه به درته ووايم
چي زه څوک يم دا نن ورځ چي تاسو د کوم کتاب
په شعرو وستایل سواست د هغه کتاب شعرونه ټول
زما دی چي ستالور په چمبازی زما څخه زما د
شعرو کتابچه اخیستی وه او دا دی ددی کتاب لپاره
یی په غلا کافی کړیدی،

د زهرا پلار ساحل ته وویل: گوره خوانه زه یو
سیاستمدار يم د پلویانو د پیدا کولو لپاره هر رکم
تکتیک استعمالوم ستا په دي شعرو سره زه پیر
مشهوره سوی يم انتخابات را روان دی زما سره
پیر کمک کوی زهرا ماته دا وړاندیز وکی او ما
پخپل مصرف سره د خان په گټه چاپ کړ ته چي
یی په بدله کی هر څه غواړی زه به یی درکم خو
که دی کوم اقدام وښوی نو بیا به دی خیر نه وی،

ساحل موسکی سو او بیایی وویل: افسوس افسوس
افسوس ستا پخیر پر سیاستمدارانو چی د چوکی او
پیسو لپاره هر رکم خیانت او چمبازی کوی،

د زهرا پلار په درد سره ساحل ته وویل: چپ سه
بی عقله که نه د ژوند خکه ولاکه راخه وکی،

ساحل هم په درد سره ورته وویل: ته چپ سه که نه
اوس دی د دا ټولو رسنیو او خلکو ومخته په
شرمونو شرموم د وطن خاینه ته چی د چوکی د
لاسته راوړلو لپاره د بل سره خیانت کولای سی نو
ددی توقع خو ولاکه در پکښی وینم چی ته دی سبا
دی وطن ته خدمت وکی صرف به د خپل جیب
لپاره کار کوی،

ساحل وروسته زهرا ته وکتل او ویویل: او ته زهرا
تا خو زما سره مینه کول تا ولی زما سره داسی چم
وکر او دا ارمان خوک دی؟

زهرا موسکی سوه او ویویل: مینه او ستا سره؟
هاهاها زما ساتیری ته مینه وایی،

ساحل د زهرا په دی خبره ډیر حیران سو او بیای
زهرا وویل: زه صرف په یو چا خپل ساتیری کوم
او پاته سوه د ارمان خبره هغه دی هغه دی شاته
ولاړ دی هغه به خپله درته ووايي،

ساحل چی کله شاته وکتل نو ارمان ولاړ وو ارمان
راغلی د زهرا تر څنگ ودریدی او بیایی وویل:

زه د زهرا راتلونکی خاوند یم او ستا کتاب ما په
خپل نامه چاپ کړ تر څو ما او زما خوسر ته گټه
ورسیږي،

ساحل موسکی سو او ویویل: یعنی ټوله کور خاینان
او چمبازان یاست؟

ددې خبرې په اوریدو ارمان د ساحل غاړې ته لاس
ور واچوه ساحل هم هغه تر کالو ونیوی او سره
جنگ یی سو د زهرا پلار او زهرا دوی سره
خلاصول د زهرا پلار ارمان ته وویل: ارمان!
ارمان! رسنی او خلک گوری زه بدنما کیدای سم
راځه پریرده یی،

ارمان هم ساحل پرینوی او د موټر پر طرف د
زهرا او د هغی د پلار سره روان سو تر خوله یی
وینی هم روانی وی،

ساحل په زهرا پسی ناره کړه او ویویل: زهرا! زما
شعرونه چی دی ددی بی غیرته پر نامه کړه پروا
نکوی خو چی زما په مینه دی پسڅند او ملنډی
وو هلی نو پریردم دی نه،

وروسته ارمان زهرا او پلار یی په موټر کی
کښینستل او ولاړل،

ساحل په ورکشاف کی تر کار وروسته خپلی کوټی
ته ولاړی او پیر یی وژړل څه وخت وروسته
شهاب راغلی او ساحل ته په کتو پیر حیران سو بیا

ورغلی او ساحل یی په غیر کی و نیوی او ورته یی
وویل: ساحل! ساحل! دا څه کوی یاره ته ژاری؟

ساحل په ژړا وویل: د کورنیه می امید پری سو
امید می زهرا وه خو هغی هم زما امیدونه د خاورو
سره خاوری کړه،

شهاب وویل: ساحل! دا خود دنیا ژوند دی یاره
لوری او ژوری لری خو مور باید خپل همت د
لاسه ور نه کو که الله راباندی یوه لار وتیری لس
نوری راته خلاصوی،

ساحل څه ناڅه آرام سو او بیایی وویل: غوښتل می
چی سخت کارونه وکم او ځان یو ځای ته ورسوم
او بیاد زهرا لاس د واده لپاره د هغی له پلاره
وغواړم خو هغی می ټول ارمانونه او امیدونه را
خاوری کړه،

شهاب وویل: ساحل! مور باید خپل قیمتی امیدونه په
چاپوری ونه ترو که نه د خپلو امیدونو سره به یو
ځای خاوری سو،

ساحل به هره ورځ په فکر وکی غرق وو کار ته به
یی زړه هم نه کیدی شهاب به ساحل ته امیدونه
ورکول خو ساحل به هغسی غمجن وو، یوه ورځ
شهاب د ورکشاف مخته ناست وو چی ساحل راغلی
او د شهاب مخته یی د کاغذ یو پاکت کښینیوی
شهاب حیران سو او وویل: ساحل! دا څه دی؟

ساحل وویل: دا زما استعفا لیک دی زه نور دا
وظیفه پریردم،

شهاب حیران سو او ورته یی وویل: ولی څه خبره
ده ایا یو چا څه درته وویل؟

ساحل وویل: نه یاره داسی خبره نه ده هیچا هیڅ نه
دی ویلی راته خو بس نور می زړه نه غواری،

شهاب وویل: ساحل! که دی دا وظیفه نه وی خوښه
زه به بابا ته ووايم چی تاته بله وظیفه درکی،

ساحل وویل: نه یاره د خوښی او ناخوښی خبره نه
ده خبره دا ده چی زه نور نه غواړم په ښار کی پاته
سم،

شهاب وویل: خو ولی خبره څه ده؟

ساحل په ژر غونی اواز وویل: په دی ښار کی نو
زما اوس څه پاته سوه پلار د کوره ویستم مینی می
دوکه راکړه ایا په داسی ښار کی به څوک ژوند
وکولای سی؟

شهاب وویل: ولی یاره زه دی هیڅ نه یم؟

ساحل وویل: شهاب! ته زما هر څه یی زه ستاد
ملگرتیا احسانمندیم تا او بابا زما سره ډیر کمک او
همکاری وکړه مننه زه به ستاسو دا احسان هیڅکله
نه کړم هیر،

شهاب وویل: ساحل! ته زمون مینی او ملگرتیا ته
احسان وایی داسی حالت ته را ورسیدل ستا
ملگرتیا؟

ساحل وویل: نه یاره داسی خبره نه ده ته زما تر
سکه ورور هم زیات راباندی گران یی حُکّه ورونو
تل ماته غم راکریدی خو تا ماته خوشحالی او مینه
راکریده،

شهاب وویل: نو د مینی نتیجه دا سوه چی ته یی
احسان بولی؟

شهاب د ساحل خُخه مخ واروی او خوابدی سو،
ساحل ور ولای سو او شهاب یی په غیر کی ونیوی
او ورته یی وویل: شهاب ته زما زره یی بیله تا به
زه نیمگری یم ماته بخښه وکه یاره،

شهاب وویل: په یوه شرط چی ته به مایوازی نه
پریردی،

ساحل وویل: یاره زه به هیڅکله تانه کرم هیر خو
هیله کوم مامه راکرځوه په داغه کی زما خیر او
خوشحالی ده،

شهاب وویل: خو ته به ځی چیری؟ او د چا سره به
اوسیری؟ کوی به څه؟ خوری به څه؟

ساحل وویل: نارنج کلاء ته ځم هاته به د څه وخت
لپاره اوسیرم،

شهاب دیر حیران سو او بیایی په درد سره وویل:
ساحله ته لیونی سوی یی که دی عصابو کنترول د
لاسه ورکړیدی ته پوهیږی هغه کلاء څومره
خطرناکه ده هغه د پیریانو مرکز دی،

ساحل موسکی سو او بیایی وویل: شهابه تا هم د
خلکو په جوړو سوو درواغو باور وکړی دا صرف
مازی اوازی دي هیڅ پیری میری نسته،

شهاب وویل: ساحله دا درواغ نه دی زموږ د یو
خپل زوی هلته صرف د معلوماتو لپاره تللی وو
چی پیریانو د نارنج کلاء د دریم منزل څخه
راغورځولی وو خدای خو هغه مرگ څخه وساتی
خو لاسونه او پینی یی دواړه مات سول،

ساحل وویل: شهابه بڼه او بد د الله له طرفه دی هغه
چی څه پینوی هغه نه په بله کیری او بیازه دا
پیری میری منم نه پیری نسته دا هسی داستانی
خبری دی چی پیری داسی وکړه پیری هاسی
وکړه،

شهاب وویل: ساحله صحتی دی چی هر څه د الله له
طرفه دی خو د ځان ساتنه هم فرض ده او بل پاته
سوه د پیری موجوده او نه موجوده الله جل جلاله په
قرانکریم کی فرمایلی دی { وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ
إِلَّا لِيَعْبُدُونِ } چی وایی: ما پیریان او انسانان له دي

پرتہ چي زما بندگي وکري د بل څه کار لپاره ندي
پيدا کري،

نو ددی ایت څخه معلومیری چی پیریان موجود
دی،

ساحل وویل: شهاب! زه منم چی پیریان موجود دی
خو هغه په پخوانیو وختونو کی وه اوس انسانان
سره ډیر سول دوی د انسانانو څخه لیری ولاړل،

شهاب وویل: نو نارنج کلاء خو هم د انسانانو څخه
لیری په صحرا کی ده،

ساحل وویل: نه یاره هلته یو وخت زما د انا او نیکه
کور وو اوس هم فکر کوم چی هلته به زمونږ
خپلوان وی کله کله به د هغو سره هم اوسیرم که
دلته وم نو هیڅکله به پر ارامه ژوند ونه کم په داغه
کی زما خوشحالی ده،

شهاب وویل: ساحله زه خو درته وایم چی هیڅ
چیری مه څه همدلته زمونږ سره پاته سه که دی کار
ته زړه نه کیږی مه یی کوه تاته هیڅوک هیڅ نه
سی ویلای نور څه خو می په طاقت کی نه دی تاته
خو زمونږ حالت در معلوم دی چی مونږ هم غریبه
طبقه خلک یو،

ساحل وویل: نه یاره ستاسو یی کور ودان زه مو
ډیر احسانمند یم خو زه نور په بنار کی نسیم
اوسیدلای زه چی څومره می د کورنیه او د زهرا

څخه ليری يم هغومره به خوشحاله يم سبا ته زه
روانيرم انشاءالله،

سبا ته وختی ساحل او شهاب وینس سول ساحل خپل
سامانونه سره ټول کړل او د ورکشاف د ملگرو
څخه یی خدای په امانی واخیستی او د شهاب سره
دباندي راووتی او بیایي شهاب ته لاس ونيوی او
ورته یی وویل: نو یاره زه ځم ماته یی اجازه
راکړه؟

شهاب وویل: درځه ساحل زه دی تر تمخایه رسوم،

ساحل وویل: نه یاره ته تکلیف مکوه زه خپله تلای
سم،

خو شهاب سر زوری کول چی زه دی تر تمخایه
رسوم، وروسته شهاب او ساحل د تمخای پر طرف
روان سول تر څه مزل وروسته تمخای ته ورسیدل
او ساحل د شهاب څخه خدای په امانی واخیستی او
په بس کی کښینستی کله چی بس روانیدی نو ساحل
یو وار خپل د بنار وخوا ته وکتل تر سترگو یی
اوبنکی روان سوی او بیرته خپل پر خای کښینستی
تر څه وخت مزل وروسته موټر ودریدی او څو د
لاری مسافرین بس ته ور وختل چی یو د هغو څخه
د ساحل تر څنگ کښینستی او د ساحل سره یی
روغبر وکړ وروسته هغه نفر ساحل ته وویل: زما

نوم سردار دی په بنار کی پوهنتون وایم او اوس
خپل کلی ته روان یم،

ساحل وویل: زما نوم ساحل دی،

سردار وویل: تاسو چیری خئی،

ساحل وویل: نارنج کلاء ته خم،

سردار ډیر حیران سو او بیایي په موسکا سره
ووویل: ولی مرگ ته خو دی نیت نه دی؟

ساحل هم موسکی سو او بیایي وویل: ولی څه
خبره ده؟

سردار وویل: ولی ته نه یی خبر چی په هغه کلاء
کی پیریان دي،

ساحل وویل: ایا تاسو خپله لیدلی دی؟

سردار وویل: نه ما خو خپله نه دی لیدلی خو زموږ
د کلی خلک یی کیسی کوی دا کلاء زموږ د کلی
څخه په یو لږه فاصله کی پرته ده،

ساحل وویل: دا هسی اوازي دي چی پیری دی و
فلانکی دی هیڅ شی نسته،

سردار وویل: نو تاسو بل خای ته ولی نه خئی چی
خاص دا کلاء ته خئی،

ساحل وویل: زه چی ډیر کوچنی وم موږ به چی
کله د انا کورته راغلو نو دي کلاء ته به ورتلو ډیر

زیات ساعت به مو پکبئی تیریدی خو ژر به یی
بیرته خئی را ویستلو د کوچنیوالی خخه می دا
ارمان وو چی غت سم او په دی کلاء کی بنه ډیر
وخت تیر کم اوس غت سوی یم او دا ارمان می
پوره کوم،،،

تر ډیر منزل وروسته بس ودریدی او ساحل تری
کښته سو کله چی بس روان سو ساحل شاوخوا
وکتل هر څه بدل سوی وه لار نه ور معلومیدل تر
زیات منزل وروسته ساحل یو رود ته ورسیدی د
رود په بغل کی روان وو چی مخته د انجونو
خنداوی یی تر غور سوی ساحل هم قدم غت کی او
د هغو پر طرف ور روان سو مخته چی ولاری نو
ویلیدل چی خو انجونی د رود په بغل کی ناستی وی
مولونه یی وهلی وه او یو پر بل یی اوبه پاشلی او
خندل یی ساحل د هغو پر طرف ور روان وو کله
چی هغو ته ورسیدی نوی هغو ته سلام ووايه،
هغوی ټولې ډیری حیرانی سوی او ژر د یوی
انجلی چی په تور پورنی یی مول وهلی وو د هغی
شاته پوتې سوی، بیا ساحل هغو ته وویل: وبخښی
زه د بنار خخه راغلی یم خو کلونه کیبری چی دا
خای می نه دی لیدلی تاسو راته ویلای سی چی
نارنج کلاء چیری ده،

تور پورنی مول ولا انجلی په موسکا وویل: څه یی
په کوی خوانه پیریان خو به نه شناخته کوی؟

تولې انجونې په خدا سوی او یو و بل یی په
څنگونو وهل، ساحل په موسکا ورته وویل:
همداسی فکر وکه،

تور پورنی مول ولا انجلی وویل: نو هغوی خود
انسان ذاته سره خپلوی نه کوی،

بیا تولې انجونې په خدا سوی بیا ساحل وویل: نه
زه غواړم هلته و اوسیرم تاسو یی ماته ادرس را
بنولای سی،

تولې انجونې حیرانی سوی او یو و بل ته یی په
حیرانی سره وکتل بیا هغی تور پورنی انجلی وویل:
مخته ورسه هلته یو سپین بریری بوډا بزگر اخته دی
هغه به یی در وبنوی،

ساحل تری مننه وکړه او بیا مخته روان سو تر څه
مزل وروسته یی یو سپین بریری ولیدی هغه ته
ورنیردی سو تر سلام وروسته یی ورته وویل: بابا
نارنج کلاء ته کومه لار تللی ده؟

سپین بریری ورته وویل: مخته ولاړ سه بیا راسته
طرف ته وگرځیری نارنج کلاء به ووینی،

ساحل د اوبو لوبنی ته ورغلی او اوبه یی وڅینلی
او بیا یی هغه سپین بریری ته وویل: بابا ایا دلته
نیردی کلی سته همدا رود ته؟

سپین بریری وویل: نه زویه نسته تر نارنج کلا چی
لر مخته ولار سی هلته خو کلي سته نور دی خواته
د رود په خوا کی نسته،

ساحل وویل: نو هغه انجونې چی د رود بغلته هلته
ناستی وی ایا هغه د هغو لیری کلیو څخه دلته
راغلي دي؟

سپین بریری وویل: کومې انجونې زویه؟

ساحل وویل: هلته د رود په بغل کی چی ناستي
وی،

سپین بریری وویل: نه زویه زه همدا اوس د هغی
خوانه راغلم ما خو کوم څوک نه ولیدل،

ساحل وویل: بابا هغو ته ماته راوبنولی هغو ته
لیدلی وی،

سپین بریری وویل: نه پوهیرم زویه خو شاید زما
فکر سوی نه وی ورته،

ساحل د سپین بریری څخه اجازه واخیسته او د کلاء
پر طرف روان سو تر څه مزل وروسته کلاء ته
ورسیدی او د کلاء په لیدو ډیر خوشحاله سو کله
چی د کلاء دورازی ته ورسیدی نو ویلیدل چی د
کلاء دروازه په یو کوچنی ځنځیر تړل سوی وه او
ډیری خاوری او دوری پر پرتی وی ساحل د کلاء
دروازه خلاصه کړه او ور ننوتی کله چی کلاء ته
نیردی سو نو هر خوا د جولایانو ځالی او دوری

وی ساحل هغه سره وشکولی او کلاء ته ننوتی په کلاء کی شاوخوا کوتری سره والوتی شاوخوا حیونہ ټول په دورو ککر وه وروسته ساحل د کلاء دوهم منزل ته پورته سو او یوی کوټی ته ننوتی د کوټی دوری یی سره لیری کری او خپل سامان یی په کبئی کبیینوی وروسته ساحل د کلاء بام ته پورته سو هاته هم د کوټرو خالی او دوری زیاتی وی د کلاء پر بام لاندی خه لیری کلی ټول معلومی دی او د کلاء مخته تیره سوی لار هم ټوله معلومیدل،

ساحل د اوسیدو کوټه ټوله پاکه کړه او د خان لپاره یی بڼه تیاره کړه کله چی د صفاکاری خخه فارغه سو نو شپه وه او پر خپل کت پریوتی او بیده سو،

سهار وخت سو د مرغانو شورماشور وو ساحل راکبیینستی اودس او لمونخ یی وکر وروسته د نوری کلاء په صفا کولو اخته سو ټوله کلاء یی خه ناخه صفا کړه خپل د استوگنی حیونہ یی تیار کړل دوی ورخی تیری سو د کلاء په صفا کولو کی دریمه ورخ وروسته ساحل خه پر کراره سو خو ورخی تیری سوی ساحل به هره شپه تر ټوپی وروسته په خپل کوټه کی شعرونه لیکل او خپل غمونه به یی پکبئی بیانول یوه شپه چی کله ساحل ټوپی وخورل نو خپلی کوټی ته ولاری او په شعرو لیکلو یی شروع وکړه یو خه وخت وروسته په کلاء

کی د پانزیب د شرنگیدو بزغ سو کرار کرار بزغ زیاتیدی د ساحل ورته فکر نه وو خوڅه وخت وروسته یی ورته غوړ و نیوی خو د پانزیب بزغ ورک سو ساحل بیاپه شعر لیکلو اخته سوڅه وخت وروسته بیاد پانزیب شرنگهاری شروع سو او کرار کرار زیاتیدی ساحل بیاغوړ و نیوی او شاته یی وکتل خو د بییری احساس یی نکوی د پانزیب بزغ بیاورک سو او ساحل هم په خپل لیکنه اخته سو خوڅه وخت وروسته بیاد پانزیبو د شرنگیدو بزغ سو خو دا واری تر هغه نورو وارو تیز وو په دی سره یو دم ساحل په درد ولاړ سو او د کوتی دبانندی ووتی او په کلاء کی یی شا وخوا وکتل خو هیڅوک یی ونه لیدل بیرته خپل کوتی ته راغلی د کوتی دروازه یی وتړل او بیده سو.

شپه تیره سوه سهار وخت سو ساحل د خوبه را کښینستی لمونځ یی اداء کړ او وروسته یی په کلاء کی وکتل چی ما بنام څه پینه وه ایا کوم غل خوبه نه وو راغلی ټوله کلاء یی وکتل خوڅه یی نه کړه پیدا چی د غل راتلو ثبوت دی وی بیای یی د کلاء دروازه وکتل هغه هم قلف وه بیای یی د کلاء دروازه خلاصه کړه او دبانندی ووتی کرار کرار یی قدم واهه چی رود ته ورسیدی ساحل اوبو ته ورنیږدی سو او په لاس کی یی اوبه را اخیستی او څینلی یی څه وخت وروسته چی کله ساحل اوبه څینلی نو د

انجونو خندا يی تر غورن سول ساحل ددی په اوریدو سره غورن ونيوی شاوخوا يی وکتل خو څوک يی ونه لیدل وروسته بیرته د کلاء پر طرف روان سو په کلاء کی يی درختی او گلان سره سم کړل اوبه يی ورکړی چي باندی ماښام سو تر ډوډی وروسته ساحل یو وار بیاد شعرو په لیکلو اخته سو څه وخت وروسته بیاد پانزیب شرنگیدو برغ سو ساحل په خپل لیکنه اخته وو د پانزیب برغ يی نه واوریدی څه دقیقې وروسته بیاد پانزیب شرنگهاری سو ساحل لیکنه پرینوول او غورن يی ونيوی د پانزیب شرنگهاری کرار کرار زیاتیدی ساحل یو دم د کوټی څخه دباندی ووتی تر څو وگوری چی دباندی څوک دی خو کله چی د کوټی دباندی ووتی شاوخوا يی وکتل هیڅوک يی ونه لیدل هر خوا توره تیاره وه ساحل په کلاء کی تر گرځیدو وروسته بیرته خپل کوټی ته راغلی او دروازه يی وتړل کله چی په لیکنه اخته سو نو بیاد پانزیب شرنگهاری سو ساحل یو وار لیکنه پرینوول او غورن يی ونيوی خو وروسته يی بیا خپل لیکنی ته دوام ورکی د پانزیب شرنگهاری بیا شروع سو او داسی معلومیده لکه څوک چی په کلاء کی د پانزیب سره یو ځای گرځي تر ډیر وخت وروسته ساحل په درد سره قلم پر میز کښینیوی او په درد سره يی د کوټی دروازه خلاصه کړه او په لوړ اواز يی وویل: څوک يی بی

عقله چي د بنخو په پانزيبو کي شاوخوا گرځي که
نر يي نو مخامخ راسه،

د ساحل په دي خبرو سره د پانزيبو شرنگهاري
ورک سو وروسته ساحل خپل کوټي ته راغلي او
پخپلو شعرو ليکلو اخته سو ډير وخت تير سو خو
بيا يي کوم څه نه واوریده ساحل ډير وخت هلته پر
ميز په ليکلو بوخت وو چي سترگي يي د خوب
ډکي سوي او پر هغه ځاي بیده سو، د ساحل د
کوټي مخته داسي معلومیده لکه د هغه و کوټي ته
چي څوک را روان وي بيا د ساحل د کوټي د
دروازي بند کښته سو خو دروازه قلف وه بيا د
دروازي په سوري کي وکتل سوه ساحل پر ميز بیده
سوي وو او تر سترگو يي اوبنکي بهیدلي وروسته د
دروازي بند پرینوول سو او هغه بند بیرته خپل
ځاي ته پورته سو،

شپه تیره سوه سهار سو د ساحل خپل مور ډیره
ياديدل نو يي هغي ته تليفون وکړ خو چا ورته
جواب نه ووايه ساحل بيا مورته تليفون وکړ خو بيا
چا ورته جواب ورنه کړ ساحل په دي سره ډير
غمگين سو تليفون يي کښينوي او د کلاء د سر بام
ته وختي او هلته د بام پر ديواله کښينستي او په
فکرو کي ډوب سو او تر سترگو يي اوبنکي رواني
وي فکر يي کاوه چي مور مي هم هيڅ په فکر کي
نه ده او زما هيڅ اندېښنه نه ده ور سره په همدي

فکرو کی یی تر شا داسی معلومه سوه چی دده پر طرف یو څوک را روان دی کله چی ده ته نیردی کیدی نو ساحل یو دم ژر شاته ورته وکتل نو ویلیدل چی هغه د رود تور پورنی مول ولا انجلی وه ساحل اول زیات وپیری دی او بیا پیر حیران سو او په وار خطا لهجه یی ورته وویل: تاسو! تاسو دلته څه کوی؟

تور پورنی مول ولا انجلی ورته وویل: وبخښه زه ددی کلاء مخته تیریدم نو ومی لیدل چی د کلاء دروازه خلاصه وه نو ځکه راغلم چی وگورم چی په کلاء کی څوک دی،

ساحل د کلاء دروازی ته وکتل چی بنده وه او بیا یی په حیرانتیا ورته وویل: د کلاء دروازه خو ترلی ده نو څنگه تاسو راغلاست؟

تور پورنی مول ولا انجلی ورته وویل: نه زه چی تیریدم دروازه خلاصه وه شاید باد یا هم کوم غله خلاصه کړی وی،

ساحل وویل: شاید همداسی وی،

بیا ساحل په مسکا سو او ویویل: زه دی وپیرولم ما فکر کاوه چی د کلاء پیری دی،

تور پورنی مول ولا انجلی په مسکا سوه او بیا یی وویل: همداسی می وبوله،

ساحل په مسکا وویل: نه نه ته خو پیری نسی کیدای
ته خو زموږ پخیر انسان ذاته یی،

بیا ساحل ورته وویل: زما نوم ساحل دی د بنار
څخه راغلی یم،

تور پورنی مولا ولا انجلی وویل: زما نوم زینت ده
ددی کلاء وبخښه ددی کلی اوسیدونکی یم،

ساحل وویل: ستاسو سره په هغه ورځ هغه نوري
انجونې څوک وي؟

زینت وویل: هغه زما ملگري وي،

د کلاء دباندی دوه خلک روان وه چی ساحل ته یی
خورا حیران حیران کتل ساحل هم د هغو خواته
متوجی سو وروسته یی زینت ته وویل: دا ستاسو
کلیوال خو به دلته ستا په راتلو بدگمان نکوی؟

زینت وویل: ایا تاسو بدگمان کوی؟

ساحل موسکی سو او بیایي وویل: نه نه زه به ولی
بدگمان کوم ما خو داغسی پوښتنه وکړه،

زینت وویل: خلک هغه گمان کوی چی مور یی
کوو د انسانانو جوړښت همداسی دی،

بیا زینت وویل: وبخښه بناغلی ساحل زه باید ولاړه
سم د خدای په آمان،

ساحل د زینت سره خدای په آماني وکی او زینت
ولاړه، شپه سوه ساحل تر ډوډی وروسته خپل کوټی

ته ولاړی او په لیکنه بوخت سو تر څه وخت وروسته بیا د پانزیو شرنګهاری سو ساحل د کوټی د دروازی خواته وکتل د پانزیو شرنګهاری لا هم شروع وو ساحل د درده میزه په سوک ووهی او بیرته خپل په لیکنه اخته سو د پانزیو شرنګهاری لا هم شروع وو تر څه وخت وروسته کرار کرار یو نامعلومه برنګهاری هو ورسره شروع سو لکه یو څوک چی د ځانه سره غزل وایی، ساحل ددی په اوریدو حیران سو او د دروازی پر طرف ور رهی سو لاسی څراغ یی هم د ځان سره واخیستی کله چی د کوټی دباندی ووتی نو داسی ورته معلومه سوه چی پانزیو ولا دباندی وخی نو ساحل هم ژر د کلاء د دوهم منزل څخه راکښته سو او د پانزیو په شرنګهاری پسی پسی سو د کلاء تر ودانی ووتی داسی ورته معلومه سوه چی پانزیو ولا د کلاء وشاته روان دی ساحل هم هغه طرف ته پسی ور وځغستل خو د پانزیو شرنګهاری هم داسی سو لکه پانزیو ولا چی ځغلی ساحل پر کلاء شاوخوا را وگرځیدی د پانزیو شرنګهاری ورک سو خو څوک نه معلومیدل وروسته ساحل د کلاء دروازه وکتل هغه هم قلف وه ساحل حیران سو چی دا څوک دی او د کومه رایی دروازه هم تړلی ده وروسته خپلی کوټی ته ولاړی او بیده سو د کوټی دباندی بیا داسی معلومیده لکه یو څوک چی د کوټی د دروازی پر طرف را روان وی د دروازی په

سوری کی یی وکتل ساحل بیده وو بیبا پر شا
ولاری،

کله چی سهار سو ساحل د کلاء پر بام ناست وو
چی اربومی یی کولی چی شاته یی یو دم زینت ور
برغ کره او ویویل: خه خبره ده ساحل صاحب ماننام
دی خوب نه دی کری؟

ساحل د زینت په یو دم ور برغ کولو سره ډیر
وبیریډی زینت پخپل مول او حجاب کی ولاره وه
ساحل ورته ویویل: اغلی زینت دا دی دوهم وار دی
چی نابیره برغ راباندی وکی او ما وبیروی،

زینت موسکی سوه او بیایی ویویل: وبخبنه بناغلی
ساحل خو تاسو ولی دومره زیاتی اربومی باسی
تاسو لکه چی د شپی ناوخته بیدیری؟

ساحل ویویل: هو یو خه ناوخته بیدیرم خو دا خو
ورخې کیږی کله چی زه بیدیرم یو څوک کلاء ته
دنه راسی او پانزیبونه راته شرنگوی چی دباندی
پسی راووخم بیانه وی تنستیدلی وی د کلاء دروازه
هم چی کله زه بیدیرم قلف کوم یی نه پوهیرم د
کومی لاری خخه راحی؟؟

زینت ویویل: شاید تر دیوال را اوری،

ساحل ویویل: د کلاء خو دا دی دومره لور دیوالونه
دی هغه خو خه مرغه نه دی چی په هوا تری را
اوری،

بيا ساحل وويل: يو خبره وكرم اغلي زينت؟

زينت وويل: هو مهرباني،

ساحل وويل؛ ايا دا خلک چي واي دلته په دي کلاء
کي پيريان دي ايا دا رشتيا ده؟

زينت يو څه وخت د ساحل سترگو ته کتل او بيا په
خندا سوه او پيري يي وخنډل ساحل هم ور سره
موسکي سو او بيایي په خندا کي وويل: هاهah

ساحل موسکي سو او وويل: خير ته دا پرېرډه ته
راسه دلته کښينو،

ساحل او زينت دواړه د کلاء د بام پر ديوال سره
کښينستل ساحل وويل: اغلي زينت دا ستاسو په کلي
او باغو کي به مو کله وگرځوي په منظره؟

زينت موسکي سوه او بيایي وويل: ته زمونږ کلي
ته نسي را سره تللای زمونږ خلک تانه پرېرډي
خپل کلي ته،

ساحل وويل: ولي زه پيري يم چي نه مي پرېرډي؟

زينت موسکي سوه او بيایي وويل: هو،

ساحل زينت ته په درد وکتل او بيا زينت وويل:
بناغلي ساحل تاسو د بناره ولي راغلاست په بنار
کي خو بنه د ژوند اسانتياوي برابري وي بنه

مکتبونه وی بنه پوهنتونونه وی داته خو هیڅ شی
هم نسته،

ساحل وویل: چی ژوند درباندي تنگ سی همدا د
اسانتیاوو بنار به درته زندان سی زما د مکتب او
پوهنتون څخه بد کیری کرکه ځنی کوم،

زینت وویل: خو مشکل څه دی؟

ساحل وویل: بس بد می ځنی کیری،

زینت وویل: ساحل! مکتب او پوهنتون زموږ
راتلونکی جوړوی که موږ هغه سم ووايو زموږ
لپاره به راتلونکی جنت وی خو که یی خراب ووايو
نو راتلونکی به موږ د ورځ وی تا سم کوښښ نه دی
کړی په درسو کی نو ځکه داسی وایی که تا کوښښ
کړی وای نو نن به دی داسی کرکه نه وای په زړه
کی،

ساحل وویل: نو کوښښ می څنگه کړی وای ټول
ماغزه می اندیښنو او د پلار وهلو وخورل خو کله
چی کامیاب سوم په هغه ورځ یی د کوره وایستم
موږ ته چی تلفون وکم راباندي بندي کړی زه می
د موږ او پلار څخه کرکه کوم،

زینت د ساحل پر لاس خپل لاس کښینوی او بیایی
وویل: ساحل! ستا موږ او پلار ته ته تر ټولو گران
یی هغوی ته ځکه د کوره وایستلی چی ته ځان
خپله راپورته کړی او خپله ځان یو ځای ته ورسوی

د مشکلاتو سره عادت سی مشکلات دی چی مور د
کامیابیو په لور بیایی،

ساحل وویل: زینت! ته زما پلار نه پیژنی هغه پیر
ظالم دی سم ادولف هتزر دی،

زینت موسکی سوه او بیایی وویل: ساحل ایاتا
پوهنتون ویلی دی؟

ساحل وویل: نه زه په مکتب کی تل ناکام ناکام وم
نو پوهنتون به می څنگه ویلی وای،

زینت وویل: ساحل! ته پوهنتون شروع که زه په ډاډ
سره درته وایم چی ته به تر ټولو لایقه محصل سی،

ساحل وویل: اغلی! تمبل راته ووايه تمبل همدا کلمه
خو د کوچنیوالی اورم،

زینت وویل: ساحل شرط را سره تری؟

ساحل وویل: د څه شی شرط؟

زینت وویل: دا چی ته به د پوهنتون تر ټولو لایقه
محصل جوړیږی،

ساحل وویل: ناممکینه ده اغلی،

کله چی ساحل او زینت خبری سره کولی د کلاء د
مخه خلک سره تیریدل د ساحل خواته یی وکتل
ساحل ته یی په لاس اشاره وکړه او ویخندل د
ساحل هغو ته پام سو او زینت ته یی وویل: دوی

ولی چی هر وار دلته تیریری مور ته حیران حیران
گوری نن خویی و خندل هم لیونیان خو به نه وی؟

زینت هغو ته په درد سره وکتل او بیایی ساحل ته
وویل: پریرده یی لیونیان به وی،

بیازینت وویل: ساحل! ته خویی امتحان که زه
باوری یم چی ته به هتماً کامیابیری،

ساحل وویل: خو که ناکام سوم؟

زینت وویل: بیا چی ته هر څه وایی زه یی در سره
منم و وایه شرط دی قبول دی؟

ساحل وویل: او که ما شرط بایلوی نو ته به څه شی
راڅخه غواړی؟

زینت وویل: بیا چی زه هر څه وایم ته به یی راسره
منی،

ساحل وویل: سمده قبوله مه ده،

ساحل او زینت لاس سره ورکړ او شرط یی سره
وتړی ساحل خپل تلفون راوکښی او شهاب ته یی
تلفون وکړ او تر روغبر وروسته یی شهاب ته
وویل: شهاب یاره ته راته و وایه چی پوهنتونونه کله
شروع کیږی؟

شهاب وویل: ولی څه یی کوی؟

ساحل وویل: شروع کوم یی یاره،

شهاب وویل: واه دا لمر د کومی خوا راوختی څنگه
دی زړه ورته مایل سو؟

ساحل موسکی سو او بیایی وویل: دیو چا سره
می شرط تړلی دی،

شهاب وویل: په پوهنتون دی شرط تړلی دی؟

ساحل وویل: هو هغه راته وایی چی ته به هتماً تر
ټولو اول کیزی خو زه یی نه ور سره منم،

شهاب وویل: بڼه درته وایی ما خو اول لا درته
وویل چی پوهنتون ووايه ووايه خو تا به نه منل را
سره د هغه یی کور ودان چی ته یی ورته تشویق
کری یی،

ساحل وویل: شهاب یاره ته راته ووايه چی
پوهنتونونه څه وخت شروع کیزی؟

شهاب وویل: زه به پوښتنه وکم بیابته تلیفون درته
وکړم او درته وبه وایم،

ساحل وویل: سمدنه مننه،

زینت لا هم ساحل ته انتظار ولاړه وه بیابته ساحل
ورته وویل: ملگری می ویل چی زه به پوښتنه وکم
چی پوهنتونونه کله شروع کیزی چی هغه حال
راکی بیابته و رسم او شروع به یی کم،

زینت وویل: سمدنه بڼه بخت درته غواړم زه نو اوس
باید ولاړه سم ډیر ناوخته دی،

ساحل وویل: مننه کوم،

زینت وویل: د الله په امان،

ساحل وویل: الله دی مل سه پخیر ولاړه سی،

زینت ولاړه او ساحل پر بام پاته سو ساحل شاوخوا
کتل چی شاته یی گین پروت وو ساحل هغه گین
راواخیستی او بازی یی په شروع کړی او گین یی
د محکی واهه څه وخت وروسته ساحل گین په زور
سره گین ووهه او هغه په هوا سو او د کلاء دباندی
وغورخیدی ساحل ناری کړی چی څوک سته؟
څوک سته؟ دا گین راوغورخوی، خو څوک نه وه
وروسته ساحل خپله د کلاء د بام څخه راکښته سو
او غوښتل یی چی گین راواخلی کله چی د کلاء
دروازی ته ورسیدی د کلاء دروازه قلف وه ساحل
کیلی د جیبه راوکښل او دروازه یی خلاصول چی
په دی وخت کی قلف په لاس حیران پاته سو یو څه
وخت په فکرو کی پوب وو خو وروسته یی قلف
خلاص کړ ورغلی او گین یی راواخیستی، ماښامی
وو چی ساحل ته د تلفون زنگ راغلی ساحل نمبر
ته وکتل شهاب وو تر روغبر وروسته شهاب وویل:
ساحل! پوهنتون ته ورغلی وم د شروع کیدو
معلومات می وکړل،

ساحل وویل: ښه نو څه یی ویل؟

شهاب وویل: راتلونکی اوونۍ کی شروع کیری،

ساحل وویل: مننه یاره چی زما لپاره دی تکلیف
وکر؟

شهاب وویل: بی عقله د انډیوالانو په مینخ کی دا د
مننی لغات خوند نه کوی،

ساحل وویل: بیا هم مننه یاره،

شهاب وویل: توبه خدایه!!!!!!

شپه تیاره سوه هری خوا توره تیاره وه هغه دوه
کسان چی د کلاء ومخته به تیریدل او خندل به یی د
شپی دواړه د کور په مینخ کی بیده وه توسان یی پر
خان اچولی وه چی د دواړو څخه توسان کش سوه
دوی د خوبه وه بیرته یی خان ته راکش کړل خو
څه وخت وروسته بیا ځنی کش کړل سوه دوی بیا
ځانته راکش کړه د دواړو سر لڅ وو په دی وخت
کی نامعلومه چا یو په چپلاخه ووهه هغه د خوبه
کبنینستی او خپل ملگری ته یی وکتل فکر یی وکر
چی دا دی وو نوی ځکه هغه دوه دري چپلاخي
ووهه هغه هم ولاړ سو او دواړه په جنگ سره اخته
سوه لږ وروسته نامعلومه کس دواړه په چپلاخو
وو هل چي په دی سره دواړه جام سول او بدنونه یی
په ریریدو سوه او د کور پر طرف یی وځغستل او
ناری یی کری چي پیری دی پیری دی،

ساحل په خپل کوته کی د لیکنی پر میز بیده سوی
وو د کوټی دروازه یی هیره سوی وه چی قلف کری

یای وای لبر وروسته باد را والوتی او او کلکینان یی
سره ودربول په دی سر ساحل هم د خوبه
راکبینستی شاوخوا یی وکتل بیای یی کوته او
کلکینان وتړل او بیده سو توس اچول یی پر خان
هیر سول کله چی یی سترگی پوتی سوی په دی
وخت کی یی توس خپله پر بدن کش کرل سو خو
ساحل بیده وو خبر نسو، څه وخت وروسته سهار
سو ساحل د زینت لپاره د کلاء دروازه خلاص کرل
او دی پر بام ورته انتظار سو تر ډیره وخته پر بام
وو چی غرمه رانوی سول خو د زینت درک لانه
وو معلوم سوی لمر تود سو ساحل غوښتل چی نور
لاندي ولاړ سی چی په دی وخت کی زینت په زینو
کی بام ته راختل هغی د ناوی پخیر کالی اغوستی
وه تور مول (نقاب) یی وهلی وو بادامی غتی
سترگی یی معلومیدلی ساحل د زینت بنایست جذب
کر او په هغی کی یی خپلی سترگی ښخي کری وی
لبر وروسته زینت د کلاء بام ته ورسیدل خو ساحل
د هغی بنایست دومره جذب کری وو چی د هغی
څخه یی گرسره سترگی نه اوبنتلی، زینت حیرانه
سول چی ساحل ولی داسی جام دیته گوری بیای یی د
ساحل سترگو ته لاس وښوړوی او ویویل: ساحل!
ساحل؟

په دی سره ساحل یو دم وغورځیدی بیای زینت
ووویل: څه پینه ده ولی داسی جام وی؟

ساحل موسکی سو او ویویل: هیخ خبره نه ده بس
داغسی خو ته ولی دومره وځنډیدی زما اندیینه وه
چی هسی نه کوم مشکل کی یی د تلیفون نمبر دی
هم نه وو را سره،

زینت وویل: د مور سره په کار اخته وم نو ځکه
راباندی ناوخته وو زما د پوښتتی لپاره تلیفونه ته
حاجت نسته صرف ما یاده که زه به درته راسم،

ساحل موسکی سو او ویویل: ولی ته پیری یی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: همداسی فکر وکه،

ساحل وویل: ملگری می تلیفون راته کری وو ویل
یی چی راتلونکی اوونکی کی پوهنتون شروع کیږی
راتلونکی اوونکی ته څلور ورځی پاته دی زه به
دری ورځی وروسته روان سم ان شاءالله،

زینت وویل: کوبښښ وکه چی ځان کامیاب کری په
کامیابی کی ستا خوبنی پته ده،

ساحل وویل: زینت! یو خبره درته وکم؟

زینت وویل: هو مهربانی،

ساحل وویل: زینت! زه د ژونده پیر ستومان وم
البته زما څخه خوبنی او مسکاء هیره وه خو دا څو
ورځی چی می ستا سره لیدلی دی زه داسی فکر
کوم چی ما غم هیخ لیدلی نه دی داسی خوشحاله یم
چی د اندیښنی فکر لا نکوم دا ټول ستا له برکته،

زينت وويل: كه غواري چي خوشحالي دي نوره هم
ديره سي او زه همداسي دلته راحم نو ته به دي
پوهنتون په پوره زيار سره وايي كه نه نو نه به بيا
خوشحالي وويني او نه هم ما،

ساحل وويل: سمدې زه كوښښ كوم خو زينت زما
حافظه ديره كمزوري ده شيان مي هيڅ ياد كي نه
پاتيري،

زينت وويل: ته خو كوښښ وكه،

ساحل وويل: سمدې خو دا څلور كاله به زه دلته نه
راحم او ستا سره به څنگه وينم؟

زينت وويل: په ښار كي زمونږ د ديرو خپلوانو
كورونه دي كله به زه درختم او كله چي ستا
پوهنتون رخصتيدى بيا به ته دلته راځي،

ساحل وويل: سمدې،

ساحل ښار ته د تلو اماده كي نيول سبا ته روانيدى
په ماښام كي يي پخپل خونه كي بستى ته شيان
اچول چي دباندې د يو چا د قدمو ږغ سو ساحل
غور ونيوى په دي سره د قدمو ږغ هم ورك سو
كله چي ساحل بيا پخپل كار اخته سو بيا د قدمو ږغ
سو په دي سره يو دم ساحل د دروازي پر خوا
وځغستل او دباندې ووتى كله چي يي دباندې وكتل
هيڅوك نه وو خو د كلاء دننه دروازه خلاصه
سوى وه ساحل د خپل كوټي څخه لاندې كښته سو

او د کلاء دننه دروازه یی وتړل او بیرته خپل کوټی ته ننوتی کله چی ساحل ننوتی په دی سره سم د کلاء دننه دروازه بیا خلاصه سوه او د پانزیبو ولا قدمونه بیا کلاء ته ننوتل، ساحل خپل شیان سره ټول کړل او وروسته خپل کټ ته پورته سو او بیده سو کله چی په خوب کی غرق سو نو یو چا د ساحل د کوټی دروازه هم خلاصه کړه او دننه کوټی ته ننوتی د ساحل کټ ته نیردی سو او د ساحل پر سر یی لاس ونیوی او د ساحل پر سر یی ریگ توی کړل بیایی پر ساحل توس کش کړ او بیرته د کوټی څخه ووتی او دروازه د دننه طرف څخه بیرته وتړل سوه څو ساعته وروسته سهار سو کله چی ساحل د خوبه راکښیستی نو پر سر یی لاس ونیوی سر یی څه ناڅه درد کوی،

ساحل د سهار تر ناشتی وروسته خپل بسته د کوټی څخه کلاء ته را وایستل چی په دی وخت کی زینت هم راغله ساحل ته یی سلام ووايه د زینت په لاس کی یو د خواړو لوښی هم وو وروسته یی ساحل ته وویل: بڼه نو ساحل ته نور ځی؟

ساحل د غم ساه و ایستل او وویل: هو نو بس ده نور ته می دلته نه پریردی چی پاته سم نوزه هم ځم،

زینت هم د غم ساه واخیستل او بیایی ساحل ته وویل: ساحل زړه خو می نه غواړی چی ته ولاړ

سی خو بیا هم مجبوریت دی ته باید خپل راتلونکی
خپله جوړ کړی،

ساحل وویل: بس بس دا خوړو خوړو خبرو می مه
خطاباسه راکه په دا لاس کی دی څه شی راته
راوړیدی؟

زینت هغه لوبنی ساحل ته ورکی او په موسکای
وویل: دا می سهار د وخته ستا لپاره یو لږ اندازه
خواره تیار کړل،

ساحل غوښتل چی د هغه لوبنی سر خلاص کی او
خوند یی وگوری خو زینت یو دم پری ږغ کړ او
ویویل: ساحل! هیله کوم چی بنار ته ورسیدی بیای
وخوره اوس نه،

ساحل حیران سو او بیرته یی د لوبنی سر ور
وتړی او ویویل: سمد،

وروسته ساحل خپل بسته واخیستل او روانیدی د تلو
په وخت کی یی په زړه کی راغلل چی کاش یو ځل
می د زینت مخ لیدلی وای نوی تر شا زینت ته
وکتل او غوښتل یی چی ورته ووايي خو زینت یی
خبره پری کړه او ورته یی وویل: ساحل! زه
پوهیرم چی ته څه فکر کوی او څه وایی خو هیله
کوم ددی خواهیش څخه دی واوړه،

ساحل حیران سو او بیای په موسکا وویل: ما څه
ویل غوښتل زینت؟

زينت وويل: داغه چي تا بايد زما څيهره ليدلي وای،
ساحل حيران سو او بيا موسکي سو بيايي وويل:
بنه ته زما د زره په خبره څنگه پوه سوي؟
زينت وويل: ستا د رنگه څخه راته معلومه سوه،
ساحل وويل: زينت! تاته خو دا معلومه سوه چي ما
هم دا ويل غوښتل خو دا نسوه درته معلومه چي ما
ولي غوښتل تا ووينم،
زينت وويل: بنه ووايه ولي دي غوښتل چي ما
وويني؟
ساحل وويل: زينت! په ژوند باور نسته داسي نه
چي بيا زه تا ونه وينم،
زينت وويل: ساحل! په هغه ورځ به زه ستا بيايي
غوښتنی خپل څيهره در ښکاره کم په کمه ورځ
چي ته په پوهنتون کي لومړي مقام لاسته راوړي
ځکه زه به وپوهيرم چي ته زما لپاره دا کولای سي
او که نه،
ساحل وويل: خو زينت داسي نه چي ستا د ليدلو
مخکي مړ سم،
د ساحل په دي ويلو سره زينت ژر د هغه پر خوله
لاس ونيوي او بيايي وويل: نه الله دي نکوي،
ساحل د زينت او زينت د ساحل په سترگو کي
سترگي ښخي کړي وي چي لږ وروسته يو دم د

ساحل سترگو درد شروع کر او ژری پر سترگو
لاس و نیوی، زینت وویل: څه پینه سول ساحل ایا
ته بنه یی؟

ساحل وویل: هو هو زه بنه یم بس سترگو می یو
څه درد وکر،

زینت وویل: ایا اوس سم سوی؟

ساحل وویل: هو سم سوم د تشویش وړ خبره نه ده،

وروسته ساحل خپل بسته او شیان واخیستل او روان
سو زینت د کلاء تر دروازی وړ سره وه کله چی
ساحل د کلاء څخه وتی نو یی زینت ته وویل:
زینت! ته اوس کومی خواته ځی ایا کور ته ځی؟

زینت موسکی سوه او بیای یی وویل: زمونږ کور خو
داغه دی،

ساحل هم موسکی سو او بیای یی د زینت څخه خدای
په آماني واخیستی او روان سو کله چی څه مخته
ولاری او د کلاء څخه لیری سو نو هغه دوه نفران
په مخ ورغلل چی د کلاء مخته به تیریدل او خندل
به یی هغوی د ساحل په لیدو ډیر وارخطاء سول او
بیاد ساحل پنیو ته تیت سول او د ساحل پینی یی
ونیولی او ورته یی وویل چی مونږ وبخښه مونږ
وبخښه بیا به داسی نکوو،

ساحل حیران وو چی دا څه وایی وروسته یی فکر
وکر چی دا لیونیان دی نو یی په موسکا ورته

وويل: ورخي ورخي ما بخبلی یاست خو بیا داسی
مکوي،

هغوی وويل: سمدہ بیا مو توبہ ده،

ساحل چی د هغو څخه روان سو نو د ځان سره یی
وخنډل چی دا خو لیونیان وه،

ساحل چی کله بس ته وختی او د بنار پر طرف
روان سو په لار کی ساحل د زینت په فکر و کی
سر د بس پر کلکین اچولی وو او دباندی یی کتل
چی ناپامه یی د یوی غونډی پر سر زینت ولیدل
چی ده ته یی کتل ساحل فکر وکړ چی زما د
سترگو دید به کنزوزی سوی یی نه یی ژر سترگی
وموښلی او بیای یی هغی غونډی ته وکتل خو هلته
هیڅ شی هم نه وه ساحل د ځان سره موسکی سو
فکر یی وکړ چی پر زینت عاشق سوی دی، څه
وخت وروسته بنار ته را ورسیدی د بس په تم ځای
کی شهاب ورته انتظار وو کله چی ساحل د بس
څخه کښته سو نو شهاب ولیدی او دواړو ټینگ په
غیر کی سره ونيول وروسته دواړه د شهاب
ورکشاف ته ولاړل هلته یی بانډار سره شروع کړ
وروسته ساحل وويل: شهاب! پوهنتون څه وخت
شروع کیری؟

شهاب وويل: سبا ته ان شاءالله شروع کیری،

ساحل وويل: ولا یاره ډیر ورته واخطاء یم،

شهاب وويل: هيڇ فڪر مه خرابوه توڪل پر الله كه
هر ڇه به الله خير كي خو ساحل ته دا راته ووايه
چي پوهنتون ته دي ڇنگه تلوسه سوه؟؟

ساحل موسڪي سو او بيائي وويل: يو چا ورته
تشويق ڪرم او مجبوره يي هم ڪرم چي بايد ويوايم،

شهاب وويل: اررر ڇوڪ ده په ڪلي كي خو به
عاشق سوي نه يي؟

ساحل موسڪي سو او بيائي وويل: يا داسي خبره نه
ده ياره،

شهاب وويل: ته راته ڪيسه وڪه چي ڇه خبره ده
ياره؟

ساحل وويل: بيا پر ڪراره درته وائيم اوس نه او
اوس به دا خواره وخورو دا دهغه ڪس د لاس دي،

ساحل چي ڪله د خوارو د لوبني سرپوشن ور
خلاص ڪر نو ويليدل چي شير برنج وو نو شهاب
په گوته سره دهغه ڇه لڙ ڇه وخورل ڪله چي
شهاب هغه وخورل نو يي سترگي غتي ڪري ساحل
حيران سو او ويويل: ڇه خبره ده؟

شهاب بيا گوته لوبني ته ور دننه ڪره او بيائي لڙ
ڇه ڇني را واخيستل او ويخورل خو بيائي سترگي
غتي غتي ونيولي ساحل حيران سو چي ڇه پيڻه ده
نو يي خيل گوته هم ور دننه ڪره او لڙ ڇه يي ڇني
وخورل ساحل هم حيران پاته سو وروسته شهاب د

ساحل د لاسه هغه د شیر برنجو لوبنی حمله کر او
ویویل: دا زما دی دا زه خورم،

ساحل هم پر لوبنی ور سره حملی کری تر ډیره
وخته یی سره حملی وی چي په دی وخت کی د
شهاب پلار راغلی ساحل او شهاب دواړه ودریدل د
شیر برنجو لوبنی د شهاب په لاس کی ورغلی، د
شهاب پلار د شهاب پر طرف ورغلی او د شیر
برنجو سرپوښ یی ور خلاص کر او یو لږ څه یی
په گوته ځنی و خوری کله چی یی خوند وکتی نو یی
د شیر برنجو لوبنی د شهاب د لاسه واخیستی او مخ
د خپل دفتر پر خوا یی وځغستل ساحل د شا ورپسی
ناره کره: کاکا کاکا مور ته هم یو څه راکه،

شهاب هم وویل: بابا بابا یوازی یی مه خوره مور
ته هم یو څه راکه،

کله چی د شهاب پلار د شیر برنجو څخه خپل
اندازه و خوری نو یی لوبنی بیرته ساحل ته ورکر
هغه پاتی ساحل او شهاب و خوری بیا د شهاب پلار
ساحل ته وویل: زویه ایا دا تا پوخ کری وو؟

ساحل وویل: نه کاکا د کلی څخه چی راتلم زما یو
ملگری راکر،

د شهاب پلار وویل: زویه باور می نه کیږی چی دا
دی انسان پوخ کری وی هتماً کوم پیری پوخ کری
وو،

ساحل موسکی سو او ویویل: نه کاکا هغه دا زمور
او ستاسو پخیر انسان دی،

د شهاب پلار ویل: افرین دی سی باندي ډیر
بنایسته شیر برنج یی پوخ کری وو بل وار چی کلی
ته تللی نو هتماً به زما لپاره یو څه نور شیر برنج
ځنی راوری،

ساحل ویل: سمدہ کاکا ولی نه،

سبا ته ساحل د وخته د خوبه کښینستی او د شهاب
سره پوهنتون ته روان سو کله چی پوهنتون ته
رسیدی نو ساحل یو دوکان ته ورغلی شهاب ورته
ویل: ساحل! څه کوی؟

ساحل ویل: یو څه نخود رانیسم،

شهاب ویل: نو په پوهنتون کی یی خوری خو چی
د پوهنتون څخه راوتی بیا به یی رانیسی،

ساحل ویل: یا یاره زما اوس اشتها ورته وسوه،

شهاب ویل: نو سمدہ ته نخود رانیسه زه ځم صنف
ته می او ته ولاړ سه خپل صنف ته دی،

ساحل ویل: نو ته زما څخه جلا یی؟

شهاب ویل: هو یاره زه په دویم سمیستر کی یم ته
دی د اول سمیستر صنف ته ولاړ سه،

وروسته شهاب ولاړی او صنف ته ننوتی ساحل
نخود رانیول پوهنتون ته ننوتی ټول محصلین

صنفونو ته ننوتلی وه ساحل په پوهنتون کی په لومړی صنف پسی گرځیدی چی وروسته یی پیدا کر ساحل پت صنف ته وکتل ټول محصلین ناست وه خو استاذ نه وو، ساحل فکر وکر چی راسه محصلین خطاباسه او یو شوخی وکه نویی خان سره سم کر او د استاذ پڅیر صنف ته ننوتی ټول شاگردان ورته ولاړ سول، ساحل په خدا سو او ویویل: زه محصل یم،

لږ وروسته استاذ راغلی خو یو هم نسو ولاړ ځکه دوی بیا فکر کاوه چی محصل دی، وروسته درس شروع سو استاذ ویویل: محصلینو کله چی د لومړی ځل لپاره په کال ۱۹۶۰ کی د بخار ماشین جوړ سو نو ددی سره سم موټر هم اختراع سو وروسته کبنتی او بیا اورگادی اختراع سول د کبنتیو په اختراع سره نړیوالو ډیر کشفیات وکرل چی هغه وخت هم کبنتی د بخار پواسیطه سره چلیدل،

د استاذ خبری لانه وی خلاصی چی ساحل د پوښتنی کولو لپاره لاس پورته کر خو استاذ ورته کوم اهمیت ورنه کر او خپلو خبرو ته یی جریان ورکر خو ساحل بیا لاس پورته کر استاذ ورته ویویل: د درس په مینځ کی څوک پوښتنه نه کوی،

ساحل ویویل: خو استاذه بیا می هیریری،

په دی سره په صنف کی ټول محصلین په خدا
سول استاذ دردمن سو او ویویل: لاس کښته که بی
ادبه،

ساحل ویویل: اسانه پوښتنه ده استاذ مه وارخطا
کیره،

محصلین ټول په خدا وه استاذ ساحل ته ویویل: ته
مهربانی وکه زما د صنف څخه ووځه!

ساحل ویویل: څه شی می وکړل خو صرف می یو
پوښتنه کول تاته درد ولی درغلی،

په دی سره بیا ټول محصلین په خدا سول استاذ
نور هم قهرجن سو او ساحل ته یی ویویل: ووځه
زما د صنفه!

ساحل ویویل: خو ولی؟

استاذ ویویل: بس ووځه!

ساحل هم ولاړ سو او د صنف څخه ووتی او
دباندي په ساعتیری بوخت سو لږ وروسته تفریح
سوه ټول محصلین دباندي راووتل شهاب ولیدل چی
ساحل د ټولو دمخه د صنف څخه راوتلی دی نوی
ورته ویویل: ساحل ولی دومره وختی د صنف څخه
راوتلی یی؟

ساحل ویویل: استاذ د صنف څخه ویستلم،

شهاب ویویل: خو ولی؟

ساحل وویل: استاذ درس وایه ماته یو پوښتنه پیدا
سوه چی کله می لاس پورته کړ ویل لاس دی کښته
که ما ویل پوښتنه لرم وای بیای یی وروسته وکه ما
ویل بیای می هیریری بس دا می وویل استاذ ویل
ووځه د صنفه زه هم راووتم،

شهاب وویل: هتماً تا یو څه زیات ویلی دی چی
استاذ د صنف ویستلی،

دوهمه ورځ بیاد ساحل د هغه استاذ سره جنجال
سو او استاذ بیاتر صنف ویستی کله چی شهاب بیای
ساحل دباندی ولیدی نویی ورته وویل: ساحل ته
دلته د څه شی لپاره راغلی یی؟

ساحل وویل: د پوهنتون لپاره،

شهاب وویل: ولی راغلی یی،

ساحل وویل: دیو چا سره می شرط ترلی دی هغه
مجبوره کړی یم،

شهاب وویل: ساحل زه تاله کوچنیوالی پیژنم چی
ته صادقه انسان یی خو که هغه چی تا شرط ور
سره ترلی دی او ستا څخه یی دا هیله کړیده چی ته
به پوهنتون وایی که هغه تا داسی ووینی نو ته فکر
وکه چی څومره زیات به درڅخه خوابدی او خفه
سی ایا دا ته زغملای سی؟

ساحل وویل: نه یاره هغه پر ما زیاته گرانه ده او
زه یی زیات قدر کوم،

شهاب موسکی سو او ویویل: بنه بیاد مینی کیسه ده؟

ساحل هم موسکی سو او ویویل: هو یاره زه بیامین سوی یم،

شهاب موسکی سو او بیایی ویویل: ساحل ته باید خپلی مینی ته دوکه ور نه کړی او داسی چی هره ورځ ته د صنف څخه راوځی دا د هغی سره دوکه ده،

ساحل هم ځان متوجی سو او د ځان سره یی ویویل چی نور به په صنف کی بی ځایه خبری نکوی،

شپه سوه ساحل خپل اطاق ته ولاړی تر ډوډی خوړولو وروسته بیده سو شپه نیمایی سوه داسی معلومیده چی د ساحل د اطاق خواته یو څوک روان دی کله چی اطاق ته ورسیدی نو د اطاق دروازه یو دم خلاصه سوه زور او غالمغال یی جوړ کړ ساحل هم د خوبه راکښینستی او دروازی ته یی وکتل ویلیدل چی باد دروازه شرنگول ساحل ولاړ سو او دروازه یی وتړل او بیرته پر خپل کت بیده سو خو چی سترگی یی بندی سوی بیاد دروازه خلاصه سول ساحل یو دم او په بیره د خوبه راکښینستی او شاوخوا یی وکتل څوک نه وه باد دروازه شرنگول وروسته ساحل د خوبه کښینستی او بیانسو بیده سهار وختی پوهنتون ته روان سو

کله چي صنف کي کښينستي نو خوب ډير ځنگوي
يو ساعت يي درس ته غور نيولي وو خو کله چي د
رياضي ساعت سو لږ وخت يي رياضي ته غور وو
خو وروسته يي پر ميز سر کښينوي او بيده سو څه
وخت وروسته په صنف کي غالمغال سو ساحل چي
کله سر راپورته کړ نو وليدل چي رخصتي سوي
وه او ټول محصلين وتل ساحل هم خپل کتابونه سره
ټول کړل او غوښتل يي چي د صنف څخه ووځي
چي پر تخته يي دري د رياضي سوالونه وليدل
ساحل فکر وکړ چي استاذ محصلينو ته کورني دنده
ورکړيده نو يي د بستې څخه کتابچه را وايستل او
هغه سوالونه يي وليکل کله چي خپل اطاق ته
ولاري نو يي کتابچه د بستې نه را وايستل او د
سوالو په حلولو لگيا سو ساحل ډير کوبښ وکړ
چي هغه سوالونه حل کړي خو حل کولای يي
نسواي ساعتونه ساعتونه يي باندي تير کړل خو
سوالونه يي نسواي حل کولای چي باندي شپه سول
او ساحل د ليکنې پر ميز سر پر کتابچه ايښي وو او
بيده سوي وو څه وخت وروسته چي کله شپه نيمايي
سوي وه د ساحل په اطاق کي د پانزيو شرنهگهاري
سو لږ وخت وروسته ساحل راکښينستي او شاوخوا
يي وکتل خو څوک نه وه بيا يي د اطاق دباندې
وکتل خو هلته هم څوک نه وه وروسته خپل کاري
ميز ته راغلي او بيا په سوالو حلولو اخته سو خو
ددي واري يي سوالونو ته جوابونه وليکل خو ساحل

مطمئن نه وو چي صحي دي وي، څه وخت وروسته سهار سو ساحل تر سهار ناشتي وروسته د پوهنتون بسته واخيستل او د پوهنتون پر خوارهي سو لومړي درسي ساعت د رياضي وو کله چي استاذ صنف ته داخل سو ټول محصلين يي درناوي ته ولاړ سول لږ وروسته ساحل د ځايه ولاړ سو کتابچه يي د ځان سره واخيستل او استاذ ته ورغلي ساحل استاذ ته وويل: استاذه! کورني دنده گوري؟

استاذ وويل: کومه کورني دنده؟

ساحل استاذ ته کتابچه ورکړه او ورته يي وويل: هغه تيره ورځ چي تا پر تخته ليکلي وه،

استاذ چي کله د ساحل سوالونه وليدل نو ډير حيران سو او حيران حيران يي ساحل ته کتل او بيایي ساحل ته وويل: ايا دا تا حل کړل؟

ساحل وويل: هو استاذه ايا صحي دي؟

استاذ نور هم حيران سو او ساحل ته يي وويل: ته لږ صبر زه بيرته راحم،

استاذ د صنف څخه ووتی او د ساحل کتابچه يي هم د ځان سره واخيستل ټولو محصلينو ساحل ته حيران کتل او بيایوه محصل وويل: څه خبره ده ساحل خيريت وو؟

ساحل وويل: نه پوهيرم استاذ زما سوالونه وکتل او بيایي وويل چي ته صبر زه بيرته راحم،

لږ وروسته د ساحل استاذ د پوهنتون ریس او څو د پوهنتون نور لوړ رتبه استاذان او د پوهنتون شاگردان صنف ته راغلل ساحل ډیر وارخطاء سو چي څه پيښه ده، وروسته د پوهنتون ریس چي د ساحل کتابچه یی په لاس کی وه و ساحل ته رامخته سو او ساحل ته یی وویل: ایا دا سوالونه تا حل کړیدی؟

ساحل چي وارخطاء وو وویل: هو ریس صاحب ما حل کړیدی تیره ورځ چي زه په صنف کی د زیاتي بدخابي له وجی بیده سوی وم چي کله راکښینستم صنف رخصتیدی استاذ پر تخته کورنی دنده راکړی وه نو دا ده ما حل کړه،

د ریاضی استاذ وویل: ساحله! هغه کورنی دنده نه وه بلکی په ریاضی کی د نری هغه سوالونه وه چي هیچا تر اوسه نه وه حل کړی او هیچا یی معقول جواب نه وو پیدا کړی خو تا هغه دري سوالونه حل کړیدی او معقول او صحي جوابونه دی ورته لیکلی دی دا دی څنگه وکړه؟

ساحل هم حیران وو او بیایي وویل: ټوله شپه می ورته تیره کړه چي حل یی کړم خو بیا بیده سوی وم چي راکښینستم نو می داغه جوابونه ورته ولیکل،

د پوهنتون ریس ساحل ته وویل: ساحله ته پوهیږی چي په دی سره به ستا په سبب زموږ پوهنتون ډیر

پرمختگ وکری او ډیر ویاړونه به مو په برخه
سی، بیا د پوهنتون ریس محصلینو ته وویل:
محصلینو ستاسو همصنفي ساحل نن داسی یو کار
کړیدی چی د نری لور لور ریاضی پوهان ورته
عاجزه یعنی ورته پاته راغلی وه نو د ساحل په
ویار بڼه ویارلی چکچکی وکری، ټولو محصلینو د
ساحل په ویار بڼه ډیری چکچکی وکری او بیا
ریس وویل: او یو بله خبره مور به په پوهنتون کی
د ساحل په ویار یو غونډه او یو میله جوړه کړو، په
دی سره د ساحل ملگری شهاب او نور محصلین
ډیر خوشحاله سوه او ټولو ساحل په اوږو کښینوی
او خوشحالی یی کولی، دوی ورځی وروسته د
ساحل په ویار غونډه نیول کیده خو ساحل غوښتل
چی په دی غونډه کی زینت هم گډون وکری خو نه
د زینت نمبر ور سره وو او نه هم پوستخانی دومره
ژر ور رسولای سوای نویی د زینت څخه زړه
صبر سو دوی ورځی وروسته غونډه جوړه سوه
لور پورو چارواکو استاذانو او ټولو محصلینو گډون
پکښی کړی وو تر میلمستیا وروسته د پوهنتون
ریس د مائک طرف ته ورغلی او ویویل: دوستانو
لکه څنگه چی تاسو خبر یاست چی دا میلمستیا مور
زموږ دیو نابغه محصل لپاره نیولی ده نو اوس
وخت را رسیدلی دی چی نوموړی محصل په ښکلو
ډالیو سره ونازوو ټول محصلینو او لور پورو
چارواکو خپل ډالی په لاسو کی ونیولی په محصلینو

کی د ساحل ورونه هم ولاړ وه هغو هم ډالې په لاس کی نیولې وی خو په دی نه وه خبر چی دا محصل به څوک وی، لږ وروسته د پوهنتون ریس وویل: نو بلنه ورکوو بناغلی ساحل ته،

تولو یی په ویاړ چکچکی وکړی او ساحل هم د سٹیج مخته راغلی خو ورونو یی بیا هم ونه لیدی تولو خپل ډالې په لاس کی نیولی وی او یو یو د ساحل خواته ورتلی او ساحل ته به یی ډالې ورکولې نوبت او واری تیریدی چی په دی وخت کی د ساحل ورونو ته هم نوبت ورسیدی کله چی هغوی ساحل ته ورسیدل د ساحل مخ بل طرف ته وو کله چی یی ورونه ورته را ورسیدل ساحل هغو ته په موسکی مخ ور واړوی کله چی یی ورونو ساحل او ساحل خپل ورونه ولیدل نو ډیر سره حیران سول او یو و بل ته یی حیران حیران کتل په دی کی زیات وخت تیر سو بیا ریس د ساحل ورونو ته وویل: محصلینو لږ ژر مو تحفی ساحل ته ورکی ملگری زیات دی هغوی هم د ساحل سره وینی، د ساحل ورونو په حیرانتیا سره ساحل ته خپل ډالې ورکړی، کله چی ډالې ورکول ختم سول نو د پوهنتون ریس وویل: او دوستانو مور د ساحل لپاره یو ډیر ښه خبر لرو هغه دا چی څو اوونی وروسته زموږ امتحانات شروع کیږی په هغه امتحان کی مور د نابغه محصلینو لپاره یو امتحان

لرو چي مور د هغوی څخه د ټولو پاته سمیسترانو امتحان اخلو که هغوی په هغه امتحان کی بریالی سول نو زموږ سره به د پوهنتون فارغه محصل وشمیرل سی او د فراغت اسناد به یی ورته ورکو مور د هغه امتحان لپاره ساحل اوس لا انتخاب کړیدی او زه په دی مطمئن یم چی ساحل به په هغه امتحان کی تر ټولو اول او غوره محصل وی،

په دی وخت کی ساحل ته د زینت خبره ور یاده سول چی هغی ویل: ساحل ته کوښښ وکه زه باوری یم چی ته به تر ټولو اول یی،

په دی سره ساحل موسکی سو او زینت یی ډیره ویادیدل، وروسته غونډه او میلمستیا خلاصه سول ساحل د خپلو تحفو سره د پوهنتون څخه د وتلو په حال کی وو چی په دی وخت کی یی سترگی پر زینت ولگیدی چی د پوهنتون په پارک کی ولاړه وه ساحل ډیر حیران سو او ژر یی د هغی پر طرف ور وځغستل او په حیرانیو موسکا یی زینت ته وویل: زینت ته دلته څنگه؟

زینت موسکی سوه او ویویل: ساحل ستا د ویار مراسم وه او زه به نه راتلم؟

ساحل موسکی کیدی او ویویل: خو دا ځای ته څنگه پیدا کړ او ته څنگه خبره سوي؟

زینت وویل: ما درته ویلی وه چی ما یاده که زه به
دی په حضور کی حاضره سم تیره ورخ تازه یاده
کرم او زه دا یم راغلم،

ساحل موسکی سو او ویویل: نه نه هتماً یو چا درته
ویلی دی تا خو ویلی وه چی زمور دوستان هم په
بنار کی اوسیری هتماً په هغو کی یو چا درته ویلی
دی،

د ساحل د خبرو په وخت کی شهاب هم د پوهنتون
څخه غوښتل ووخی چی په دی وخت کی یی ساحل
ولیدی شهاب ساحل ته ډیر حیران حیران او په
تعجب سره کتل،

زینت موسکی سوه او بیایی وویل: خیر ته دا
پریرده مبارکی درته وایم وای په ټوله پوهنتون کی
وخلیدی،

ساحل موسکی سو او ویویل: مننه خو دا ټوله ستا د
برکته که تازه نه وای تشویق کری نو نن به زه
دلته نه وای ویاړل سوی دا خو ټوله ستا فیرزوپینه
ده،

شهاب ولاړ وو او ساحل ته یی حیران حیران کتل
خو ساحل هغه نه لیدی وروسته د ساحل هم شهاب
ته پام سو ورته یی وکتل او موسکی سو څه وخت
وروسته شهاب د پوهنتون څخه ووتی او ولاړی،

زينت وويل: نه نه دا خو ستا لياقت وو چي ته يي
تر دي خايه را ورسولي او بخښنه ډېره ډېره غواړم
چي ستا لپاره مي تحفه نه راوړل،،،

ساحل وويل: زينت! ته چي مي وليدي همدا زما
لپاره يو ستره تحفه ده،

زينت خپل سترگي د ساحل په سترگو كي ښخي
كړي او يو د بل سره يي مينه نوره هم په زړه كي
زياته سوه، وروسته زينت وويل: ساحل زه بايد
اوس ولاړه سم دلته د يو دوست كورته راغلي وم
اوس بيرته خو،

ساحل وويل: زينت نور څوك در سره دي؟

زينت وويل: زموږ دوستانو دي،

ساحل وويل: خو يو څو ورځي به همداته پاته سوي
واي،

زينت وويل: نه بس مازي مي ته ليدلي اوس بيرته
خم خو ډير ډير مي مه يادوه كه نه هر واري به ستا
مخ ته ولاړه يم،

ساحل موسكي سو او ويويل: زه خو همداغه
غواړم،

وروسته زينت د ساحل څخه خدای په آمانی
واخيستی او روانه سوه ساحل پر هغه خای ولاړ وو

وروسته یی یو خبره په فکر کی راغلل چی زینت
ته یی وکړی نو یی ژر ور نارہ کړه: زینت؟

خو کله چی یی مخ ور واړوی نو هلته هیڅوک نه
وه ساحل موسکی سو او د خان سره یی وویل: لکه
چی زیات تلوار یی وو،

د ساحل ورونو خپل پلار ته وویل: بابا زړه ته به
دی ونه لویزی ساحل د ټولو پوهنتون یو ویارلی
نوم وگتی،

د ساحل مور او پلار ډیر حیران سول او بیاد
ساحل پلار وویل: ایاسو ډاډه یاست چی هغه
ساحل وو؟

د ساحل ورونو وویل: بابا مور هغه پخپلو سترگو
ولیدی چی ساحل وو او مور هغه ته نیږدی هم
ورغلو او ډالی مو هم ورکړی،

د ساحل د مور او پلار تر سترگو اوبنکي وبهیدلی
د ساحل پلار وویل: زه پوهیدم چی دا بی عقل به یو
وخت هتماً یو لوړ مقام ته رسیزی خو فکر می نه
وو کړی چی دومره ژر به رسیزی،

کله چی ساحل خپل اطاق ته ولاری هلته یی ډالی
کتلی چی په دی وخت کی د اطاق دروازه وټکیدل
ساحل ور ولاړ سو او دروازه یی ور خلاصه کړه
گوری چی شهاب وو، ساحل شهاب ته وویل: اوه
شهاب ته یی راحه مهربانی،

شهاب هم د ساحل اطاق ته ور ننوتی ساحل ډیر خوشحاله معلومیدی بیا شهاب د ساحل تندي ته لاس ونيوی او ساحل ته یی وویل: ایا ته خو به بڼه یی او خورا خوشحاله معلومیری څه خبره ده؟

ساحل وویل: هو بڼه یم ولی دی دا پوښتنه وکړه؟

شهاب وویل: بس داغسی می وویل،

بیا شهاب و ساحل ته ډالی ورکړه او ورته یی وویل: ساحل واخله دا ډالی درته زما بابا رالیرلی ده،

ساحل وویل: اوه یاره ولی مو دومره تکلیف کوی خو هغه دی تاسو راکړل ډالی،

شهاب وویل: هغه خو زما وه خو دا د بابا ده بابا ستا په هکله ډیر خوشحاله وو خو یاره ته دا راته ووايه چی دا سوالونه تا څنگه حل کړل هغه هم داسی سوالونه چی د نړی لوی لوی ریاضی پوهانو نکړل حل؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: البرت انشتین می په خوب ولیدی هغه راوبنول،

شهاب هم موسکی سو او ویویل: هغه خو د فزیک عالم وو،

په دی سره ساحل او شهاب دواړو ډیر وخنډل بیا ساحل وویل: نه پوهیږم یاره زه هم خپل ځانته

حيران یم په هغه ورځ چی استاد دا سوالونه پر
تخته لیکلی وه او بیا ما ولیکل نو چی دلته اطاق ته
راغلم ټوله ورځ می باندی تیره کړه خو حل می
نکړل بیا په شپه کی تر نیمایی شپي ناست وم خو
بیا یو دم خوب راباندی غالبه سو او بیده سوی وم
لږ وروسته می یو ږغ واوریدی چی راکښنستم او
کتاچی ته می وکتل نو لاسو می خپله اتمات کار
شروع کړ او ددی سوالو جوابونه می ولیکل، شهاب
هم حیران سو فکر یی وکړ چی ساحل لکه چی
عصبی تکلیف لری،

ساحل به هره ورځ پر وخت پوهنتون ته تللی او
درسونو ته به یی سمه توجه کول د استادانو یی نور
قدر کوی استادانو یی هم ډیر قدر کوی خو ورځی
وروسته د درو ورځو لپاره عمومی رخصتی وه
ساحل هم شیان سره تیار کړل تر څو د رخصتی
دا ورځی د زینت سره تیری کړی په کلی کی نو د
کلی په نیت روان سو او تر څه وخت وروسته کلی
ته ورسیدی لکه څنگه چی نارنج کلاء د بسانو د
اډې څخه لیری وه نو ساحل بیا په پښو روان سو تر
څه وخت وروسته بیا د کلی رود ته ورسیدی ساحل
د رود تر غاړی روان وو چی بیایی د انجونو
خنداوی واوریدی ساحل چی کله مخته ورغلی نو
ویلیدل چی بیا هغه د تیر واری انجونی د رود تر
غاړی ناست وی او په اوبو کی یی ساعتیری کوی

ساحل د هغو څخه څه لیری وو چی هغو هم ساحل ولیدی کله چی ساحل هغو ته ور نیردی سی هغو حیران حیران ورته کتل بیا ساحل هغو ته سلام ووايه هغو د ساحل سلام جواب کړ او بیا هغو یو وبل ته سره وکتل او ویخندل یوې انجلی ساحل ته وویل: ولی اخبني زموږ د مشري بغير دی په بنار کی ژوند نسوای کولای که څنگه چی داسی ژر راغلی؟

ساحل موسکی سو او ځان یی د دوي مخته داسی وبنوی چی گواکی زه ستاسو مشره نه پیژنم نویی ورته وویل: کومه ستاسو مشره؟

هغوی وویل: اخبني ولی داسی ناخبره ځان بنیئ ته فکر کوی چی موږ نو نه یو خبرې موږ په هر څه خبرې یو،

ساحل موسکی سو او ویویل: تاسو په څه خبرې یاست؟

هغوی وویل: داغه چی تا او زموږ مشره یو د بل سره مینه کوی خو یو و بل ته نسی ویلای؟

تولی انجونې په خدا سوی، لږ هاخوا سپین بریږی سړی په خپل محکه کی اخته وو چی په دی وخت کی یی ساحل ته پام سو او هغه ته یی حیران حیران کتل،

ساحل هغوي ته وويل: نه نه داسی خبره نه ده
ستاسو مشره ډیره حیاء ناکه او باخلاقه انجلی دی
زه یی ډیر احترام کوم،

هغوی بیاسره په خدا سوي او یوي پکښی وويل:
نو ولی حیاء ناکي او باخلاقې انجونې د مینی حق
نه لری او که زړه نه لری؟

په دی سره بیاتولي انجونې په خدا سوی او ساحل
هم د دوی په خبرو موسکی کیدی،

یوه انجلی ساحل ته نیږدی سوه او ورته یی وويل:
اخبني! هسی زړه غټ که او زموږ مشری ته ووايه
چی مینه در سره لرم،

په دی سره د ساحل سترگي غټی سوی او انجونو
ټولو وخنډل ساحل موسکی سو او بیایي وويل:
تاسو عجبه خبرې کوی،

سپین ږیری بزگر لا هم ساحل ته هغسی حیران
حیران کتل چی په دی وخت کی د ساحل هم ورته
فکر سو نو یی انجونو ته وويل: سمدېه نوزه خم خو
ستاسو مشره نه معلومیری هغه چیری ده؟

انجونو وويل: ورسه ورسه اخبني هغه به درته په
کلاء کی انتظار وی،

انجونو ټولو وخنډل او بیاساحل د هغوی څخه
خدای په امانی واخیستی او ځنی روان سو،

ساحل د سپين ږيري پر طرف ور روان وو كله
چي هغه ته ورنيردي سو نو د شرمه يي څه ونه
ويل او همداسي تيري تير سو خو سپين ږيري ډير
حيران او په تعجب ساحل ته كتل،

څه وخت وروسته ساحل كلاء ته ورسيدى گوري
چي د كلاء دروازه خلاصه وه او شاوخوا د اوبو
اوبه پاشي سوي وه ساحل حيران سو او په كلاء كي
يي شاوخوا وكتل چي دا صفاكاري او دا اوبه پاشي
چا كړيده خو كله چي يي شاوخوا وكتل نو په كلاء
كي هيڅوك نه وه وروسته ساحل كلاء ته ننوتى
گوري دننه په كلاء كي هم صفاكاري سويده او
خراغان لكيدلى دي ساحل هري خواته حيران
حيران كتل هيڅوك نه معلوميدل ساحل خپله بسته
په خپل اطاق كي كښينول او بيرته دباندې راووتى
او د كلاء بام ته وختي او د زينت په انتظار سو لږ
وروسته زينت راښكاره سوه ساحل د هغي په ليدو
ډير خوشحاله سو تر روغبر وروسته ساحل وويل:
زينت! ايا په كلاء كي دا هر څه تا كړي وه دپته څه
اړتيا وه خو ته به يي څومره ستري كړي يي؟

زينت وويل: نه دا ما نه دي كړي كاركونكو وكړه،

ساحل وويل: خو ستا په لارښوونه يي كړيدى،،

زینت وویل: زه دانه غوارم چی مور دی په صفاء
خای کی و اوسیزو او ته دی په داسی چتل خای
کی،

بیا زینت وویل: ساحل! بڼه پخیر را ورسیدی؟

ساحل وویل: هو پخیر را ورسیدم،

زینت په لاس کی د خوارو یو لوښی نیولی وو او
ساحل ته یی وویل: ساحل رآه لاندی میز تیار دی
ته به وری سوی یی ماستا لپاره لږ څه شیان پاڅه
کړیدی،

ساحل وویل: گوره نو زینت بیادی هسی خان
ستری کړیدی،

زینت وویل: ساحل پوهیری تا چی زما غوښتنه
ومنل او بنار ته په پوهنتون ویلو پسې ولاری زه
پیره خوشحاله سوم دا د هغه لپاره،

ساحل موسکی سو او بیایی وویل: صرف په دي
خوارو نه خلاصیری،

زینت موسکی سوه او ویویل: ته اوس دا خواره
وخوره بیا چی ته هر شی غواری هغه به درکړم،

ساحل او زینت لاندی کښته سول د خوارو میز تیار
وو زینت ساحل ته په خپل لاس خواره ور تیار
کړل او د ساحل مخته یی کښینسول ساحل زینت ته
وویل: ولی اغلی ته یی نه خوری؟

زینت وویل: نه ما مخکی وخورل،

ساحل دوهم خالی لوبنی را واخیستی او خپل خواړه
یی تقسیم کړه او زینت ته یی ورکړل او ورته یی
وویل: دواړه به یی سره وخورو د خواړو خوند به
نور هم زیات سی،

زینت هم ساحل ته نیردی پر چوکی کښینستل او
دواړو په خواړو پیل وکړ ساحل چی کله لومړی
گوله وکړل ډیر خوندور خواړه وه نو زینت ته یی
وویل: زینت دا خواړه تاسو څنگه پخوی پوهیږی
هغه شیر برنج چی تاراگری وو کله چی می
ملگرو د هغه خوند وکتی نو د ټولو پر جنگ سو او
یو د بل څخه مو ځغوی،

زینت په دی سره ډیر وخنډل او بیای یی وویل: ما
خو فکر کوی چی هیڅ به دی خوښ نسی،

ساحل وویل: څه وایی زینت! دومره بنایسته شیر
برنج وو چی د ملگری پلار می راڅخه وعده
واخیستل چی ویل یی که بیاکلی ته ولاړی نو هتماً
به یی بیا راته راوړی ما ویل سمد،

لږ وروسته خواړه وخورل سوه زینت ولاړه سوه او
د لاس پریولو اوبه یی راوړلی او د ساحل لاس یی
ور پریولی بیا زینت وویل: ساحل نو زه باید ولاړه
سم اوس،

ساحل وویل: دومره ژر بیاخئی خو همدا اوس
راغلی،

زینت وویل: نه ډیر وخت کیری چی راغلی یم،
ساحل خپل ساعت ته وکتل بیا موسکی سو او
ویویل: اوه رښتیا هم ډیر وخت تیر سویدی نو ځی؟

زینت وویل: هو ځم د الله په امان،

ساحل وویل: الله دی مل سه!

کله چی زینت روانیدل نو بیرته یی مخ را وگرځوی
ساحل ته او ورته یی وویل: هغه ساحل زه د خپلو
ملگرو لخوا بڅښنه غواړم هغوی باید ستا سره
داسی خبری نه وای کری؟؟

ساحل وویل: کومی خبری؟

زینت وویل: داغه چی مور یو د بل سره ممیمینه
کوو،

ساحل موسکی سو او بیا زینت ته نیږدی سو د
زینت لاس یی په لاس کی ونیوی او ویویل: نو ته
زما په اړه کوم نظر لری؟

زینت وشرمیدل او څه یی ونه ویل بیا ساحل نور
زینت ته نیږدی سو د هغی لاس یی نور هم ټینگ
ونیوی او ویویل: زینت! پوهیری چی د کله می ته
ژوند ته راغلی یی زما د ژوند کولو سبب پیدا سو
خوشحالی می په ژوند کی راغلل ساه می واخیستل

ژوند ته می امیدونه پیدا سول هغه زخمونه چی می
کورنی راکړی وه هغه زخمونه چی یو کم اصلی
مینی راکړی وه هغه زخمونه چی ناکامیو راکړی
وه ټول تارا پتی کړل اوس می ساه گاني ستا سره
ترلی ژوند می ستا سره ترلی،

د ساحل تر سترگو اوبنکي راغلی او بیایي وویل:
زه مینه در سره لرم زینت هو زه مینه در سره لرم،

په دی سره زینت خپل سترگي د ساحل په سترگو
کی بنخي کړی او په خپل لاس یی د ساحل اوبنکي
ور پاکی کړی وروسته یی د ساحل پر اوږه سر
کښینیوی ساحل هم خپل لاس د زینت په اوږه
ونیوی دواړه همداسی ولاړ وه چی وروسته زینت د
ساحل د اوږی څخه سر پورته کړ خپل لاس یی د
ساحل په لاس کی ونیوی او ساحل ته یی وویل:
ساحل تا خو ماته خپل د زړه خبره وکړه خو زه به
خپل د زړه خبره هغه وخت درته وکم چی کله ته د
پوهنتون څخه په اعلی او تر ټولو په اوله درجه
فارغه سی،

ساحل موسکی سو او ویویل: اوف زینت یو خو ستا
دا پیرو شرطو زه لیونی کړم،

زینت هم موسکی سوه او ویویل: هو نو زه به
وگورم چی ته زما لپاره دا کولای سی او که نه،

وروسته زینت د کلاء څخه ووتل او ولارل ساحل
خپل کوټی ته ولاری او بیده سو نیمه شپه سوه
درختي په رپیدو سوی باد هم راوالوتی د کلاء
شاوخوا دوری سوی د کلاء د دیوال دباندی
معلومیدل چی څوک کلاء ته ننوتل چي په دی وخت
کی د کلاء دننه د کلاء پر محل د اور دایره را
وگرځیدل چي په دی سره کلاء ته داخلیدونکي
ودریدل او د کلاء څخه لیری سول د کلاء دننه د
بنځی د خندا برغ سو داخلیدونکي بیرته شاته
ولارل،

سهار سو ساحل هم د خوبه کښینستی کله چي د
کوټی څخه ووتی نو ویلیدل چی زینت پر میز د
سهار ناشته تیاروی ساحل موسکی سو او ویویل:
اوه ته څه وخت رالي؟

زینت وویل: زه خو تل همداته یم ستا سره،

ساحل وویل: هسی وایی تیره ورځ خو داسی ژر
ولاری،

وروسته ساحل د سهار ناشته وخورل او بیا دواړه د
کلاء بام ته وختل ساحل هاته د زینت په غیر کی
خپل سر کښینوی زینت خپل لاس د ساحل په
ورینتیانو نناستی او بیایی ورته وویل: ساحل تا
مخکی د چا سره مینه کری وه؟

ساحل اوږده ساه وايستل او بيایي وويل: زينت ما هغه چمبازه هيره کړيدی نه غواړم چی بيایي په اړه فکر وکړم،

زينت وويل: ولی هغی ستا سره کومه چمبازي کړی وه؟

ساحل و زينت ته د زهرا ټوله کيسه وکړه او بيا زينت وويل: ساحل هغی چي بيا ستا شعرونه د خپل خاوند په نامه کړه نو تا کوم اقدام نه وښوی؟

ساحل وويل: نه خکه چی د هغی پلار يو لوړ رتبه چارواکی وو زما په وس کی نه وه ورسره،

زينت وويل: اصل کی ساحل د همداسی کسانو سره تاسو هر څه کولای سی خکه چي د هغو يو کوچنی غلطی هم د هغو سياست او مقام ته تاوان رسولای سی نو خکه هغوی نه غواړی چی کوم غلط کار وکی،

ساحل وويل: نو څه کول پکار دی؟

زينت وويل: د اطلاعاتو او فرهنگ وزارت ته ورسه او پر دوی د کافی رايټ د غلا قضيه خلاصه که زه باوری يم چی هتماً به یی ته گټی،

ساحل په حیرانی سره د زينت د غیر خخه خپل سر پورته کړ او هغی ته یی په حیرانی کتل او بيایي وويل: زينت ستا دماغ خو داسی چلیږی او کار

کوی لکه د طیارۍ ماشین دا خو دي ډیر بنایسته
نظر راکړ اوس یی نو نه پریردم،

د ساحل رخصتې پای ته ورسیدل خپل سامان یی
تیار کړ او د روانیدی په وخت کی یی زینت ته
وویل: زینت زما به ډیره یادیری،

زینت وویل: کونښن وکه درسونه ووايه هغه امتحان
چی وړاندیز یی درته سویدی په ښه ډول یی ورکه
نو بیرته به ژر راسی،

ساحل وویل: اف دا خو هم ډیر وخت نیسی بی تا به
یی څنگه تیروم نه پر موبایل خبری راسره کوی نه
خطونه رالیری نو ظلم خو دی زما سره،

زینت وویل: ولی دی تلوار دی زه خو یم ستا،

ساحل وویل: خو.....

زینت وویل: خو خو دی پریرده اوس ولاړ سه
درسونه ووايه ځان ښه تکره که،

ساحل د خپل جیب څخه موبایل راوکښی او زینت
ته یی وویل: یو دانه سلفی خو را سره ونیسه،

ساحل زینت ته نیردی سو او د هغی سره یی سلفی
عکس ونیوی او بیای یی د زینت څخه خدای په امانی
واخیستی او مخ د ښار پر طرف رهی سو،

ساحل او شهاب څو ورځی وروسته د اطلاعاتو او
فرهنگ وزارت ته ورغلل او د زهرا پر ضد یی

قضيه خلاصه ڪره ڪله چي محڪمه دايره سوه ساحل
خپل ثبوتونه محڪمي ته وړاندي ڪړل د قضيه د
ساحل په گټه روانه وه خو محڪمي د قضيه فيصله
سباته وغځول ڪله چي سبا سو نو ټول حاضر سول
خو زهرانه وه حاضره سوي محڪمي هغي ته څه
انتظار وڪړ خو زهرانه راغلل وروسته قاضي
وويل: د تيرو څو ورځو محڪمه دي پايلي ته
ورسيدل چي اغلي زهرا د ساحل څخه په چم سره د
هغه د شعرو ڪتابچه اخيستي وه او د خپل راتلونكي
خاوند په نامه يي د ساحل شعرونه چاپ كړي وه
اغلي زهرا مجرمه ثابته سوه او د هيواد د اساسي
قانون مطابق به زهرا و ساحل ته د ڪتاب څخه په
لاس راغلي ټولي پيسې او امتيازات وركوي ددي
تر څنگ محڪمه زهرا ته د دوو مياشتو بند سزا هم
اوروي،

په دي سره شهاب او ساحل پير خوشحاله سوه د
قاضي څخه يي د محڪمي فيصله واخيستل او د
پوليسو سره يو ځاي د زهرا د ڪور پر طرف وړ
روان سول ڪله چي د زهرا ڪورته ورسيدل نو
ساحل پوليسو ته وويل چي تاسو همدلته ودريري
مور دننه ورځو،

وروسته شهاب او ساحل د زهرا ڪور ته دننه
ورغلل تر څو زهرا ته د محڪمي فيصله وړ ښكاره
كړي خو ڪله چي دننه د زهرا ڪور ته ورغلل نو

ويليدل چي د زهرا راتلونكي خاوند ارمان زهرا وهله په دي سره ساحل د زهرا او ارمان پر طرف ور وځغستل او ارمان يي د زهرا څخه ليري وغورځوي، ارمان ولاړ سو او ساحل ته يي ور حمله كړه خو ساحل پر ارمان قوي وو نو ځكه يي ارمان بڼه ډير ووهه چي تر خوله او پزه يي ويني وبهيدلي تر ډير جنگ وروسته ارمان ځان وكښي او ساحل ته يي وويل چي در سره گورم به،

تر څه وخت وروسته شهاب زهرا ته وويل: زهرا وگوره چي مور څه راوړيدي پوهيزي محكمي څه فيصله وكړه؟ محكمي چي ته به ټول د ساحل د كتاب امتيازات او پيسي ساحل ته ورکوي او د دوو مياشتو بند سزا به هم ويني ستاسو د كور مخته پوليس ولاړ دي غواړي تا ونيسي همدا اوس،

زهرا چي تر سترگو يي اوښكي بهيدلي په دي سره ډيره حيرانه سوه، ساحل د زهرا مخته وكتل چي ډيره غمگينه وه او تر سترگو يي اوښكي رواني وي چي دا څيهری يي پر ساحل ډير اثر وكړ بيا يي شهاب ته وويل: شهاب! ته د محكمي فيصله او دوسيه راوړه،

شهاب د محكمي فيصله او دوسيه راوړل او ساحل ته يي ورکړل، ساحل هغه دواړه واخيستل او څيري يي كړل په دي سره زهرا او شهاب دواړه حيران سول بيا شهاب وويل: ساحل دا دي څه وكړه؟

ساحل موسکی سو او ویویل: یاره ما خو ددی سره
رښتینی مینه کول څه وسوه چی دی مینه نه راسره
کول دی چی زما سره کوم بد وکړل د هغه سزا دا
ده دی ولیدل،

وروسته ساحل د زهرا د کوره ووتی او پولیسو ته
یی وویل: تاسو ولاړ سی ما خپله عریضه بیرته
واخیسته،

ساحل د پوهنتون امتحانو ته ځان تیاروی څه ناڅه
درسونه یی د ځان سره تکرار کړل وروسته علان
وسو چی د نابغه محصلینو د امتحان مخکی د
ستادانو لخوا یو بل ازمایښتی امتحان اخیستل کیږی
تولو هغو محصلینو چی دی امتحان ته یی ځانونه
انتخاب کړی وه تیاری شروع کړ او دوی ورځی
وروسته ازمایښتی امتحان شروع سو ټول د
پوهنتون استاذان او محصلین راغلی وه ساحل او
څو نور محصلینو چی د نابغه گانو امتحان ته یی
ځان انتخاب کړی وو د ټولو محصلینو او استاذانو
په وړاندی ناست وه او استاذانو پوښتنی ځنی شروع
کړی استاذ ویویل: د لومړی برخي سوالونه مو د
تاریخ څخه دی او ډیر اسانه دی،

لومړی پوښتنه استاذ وکړل: په لومړی نړیواله
جگړه کی څو جاپانیان مړه او څو ټپیان سول،
څلور جوابه سوال دی جوابونه یی په لاندی ډول
دی،

الف: ۲۰۰ مڙه او ۲۰۰ ٽپيان سول

ب: ۵۰۰ مڙه او ۲۰۰ ٽپيان سول

ج: ۷۰۰ مڙه او ۹۰۰ ٽپيان سول

د: ۳۰۰ مڙه او ۹۰۷ ٽپيان سول،

محصلين ٽولو د جواب په اږه فكر شروع ڪر او بيا
يوه محصل وويل: په لومړي نړيواله جگړه ڪي
۳۰۰ جاپانيان مڙه او ۹۰۷ ٽپيان سول،

استاذ وويل: د سوال جواب بلڪل صحي دي،

ٽولو محصلينو چڪچڪي وڪري او وروسته استاذ
دوهم سوال شروع ڪر او وويل: د روم ٻنار ڇو
ڪاله مخڪي او په کوم ڇاي ڪي جوڙ سويدي صحي
جواب يي انتخاب ڪري،

الف: ۲۰۰۰ ڪاله مخڪي تر ميلاد په مصر ڪي

ب: ۳۰۰۰ ڪاله مخڪي تر ميلاد په روم ڪي

ج: ۱۰۰۰ ڪاله مخڪي تر ميلاد په لاتيوم ڪي

د: ۵۰۰ ڪاله وروسته تر ميلاد په هسپانيه ڪي

ٽولو محصلينو بيا د جواب لپاره فكر ڪول شروع
ڪرل بيا يوه محصل وويل: ۱۰۰۰ ڪاله مخڪي تر
ميلاد په لاتيوم ڪي،

د تاریخ او نورو عمومي سوالونو او جوابونو لړۍ همداسې جريان درلودی ټول محصلينو جوابونه ورکړل او کړيدیت يی وگټل خو د ساحل پر ژبه د یوه سوال جواب هم نه راتلی ساحل پیر وارخطاء وو، وروسته استاذ وویل: اوس هم د پروگرام اخیره ده او د سختو سوالونو واری دی د تیرو ټولو سوالو نمرې چی تاسو هر یوه گټلی دی او ددی سوالو د یوه سوال د جواب نمرې به د هغو سره برابری وی هیله ده چی په پوره هوښ او فکر به جواب راکوی ځکه دا سوالونه څلور جوابه نه دی نو لومړی سوال په دي ډول دی: که یوه مصنوعي سپورمکی په دوو ساعتونو کی ۳۰۰۰ کیلو متره واټن ووهی نو په ۷۲ ساعتونو کی به څو کیلو متره واټن ووهی؟

ټول محصلین په فکر کی سول خو د هیچای یی هم جواب نه وو زده بیا استاذ وویل: محصلينو تاسو صرف ۶۰ دقیقې وخت لری،

بیا استاذ ساحل ته وکتل او ویویل: ښاغلی ساحل تاسو جواب ووايست تاسو خو یوه سوال ته هم جواب نه دی ویلی،

ساحل پیر وارخطا وو په رږدیدی لاس یی مایک راپورته کړ او ویویل: که یوه مصنوعي سپورمکی

په ۳ ساعتو کی ۳۰۰۰ کیلو متره واټن وو هی نو په
۷۲ ساعتونو کی به ۲۱۶۰۰۰ کیلو متره واټن
وو هی،

په دی سره استاذ وویل: د سوال جواب موووووو
بلکل صحی دی،

په دی سره ټولو محصلینو چکچکی کری ساحل
چی ډیر وارخطا وو لری و وارخطایی کمه سول بیا
استاذ وویل: دوهم سوال مو په دي ډول دی.....

ساحل د استاذانو ټولو پوښتنو ته جوابونه وویل
شهاب او نور ټول محصلین ډیر خوشحاله وه
وروسته نتیجی اعلانول شروع سول د اعلان لپاره
د پوهنتون ریس ودریدی او ویویل: اوس هم راځو
د اول مقام گټونکی اعلانوو چی د ټولو څخه به یی
زیاتی نمری وری وی ستاسو په اند اول مقام به چا
گټلی وی؟

ټول پوهیدل چی سختو او ډیرو نمرو ولا سوالونه
ساحل جواب کړل نو ټولو محصلینو وویل: ساحل!
ساحل! ساحل!

بیا ریس وویل: بلی هو لومړی مقام ساحل گټلی دی
ورته مبارک دی وی،

وروسته د پوهنتون ریس ساحل ته ستاینلیک او
نوری جایزې ورکړی او ساحل یی ډیر تشویق کړ،

یوه اوونۍ وروسته د نابغه محصلینو امتحان شروع کیدی ساحل هغه ته تیاری نیوی چی اوونۍ پای ته پری ورسیدل او امتحانات شروع سول ساحل هغه امتحانات ټول ورکړل پایلو ته یی پنځه ورځی وخت پاته وو ساحل ډیر پریشانه وو شهاب ورته وویل: ساحل یاره غم یی مکوه الله مهربان دی اول مقام به ستا وی،

ساحل وویل: یاره دي ته نه یم وارخطا چي زه به ناکام سم دي ته وارخطا یم که ناکام سوم زه به کلی ته بیا په کوم مخ ورځم هغه ماته ډیر امیدونه لری،

شهاب وویل: ساحل الله به یی خیر کی ته فکر مه خرابوه،

څو ورځی وروسته پایلی اعلان سوي شهاب او ساحل دواړه سهار د وخته پوهنتون ته راغلل ساحل وویل: شهابه ته ورسه نتایج وگوره چي څه گلان مو کرلی دی،

شهاب وویل: خو ته هم راځه؟

ساحل وویل: یا یاره زما زړه دربیږی زړه می مطمئن نه دی چی کامیاب سوی دی یم خو ته ورسه زه همدلته درته دریرم،

وروسته شهاب ولاړی او نتایج یی وکتل څه وخت وروسته بیرته ساحل ته راغلی په تندي باندي یی گونځی وی او پریشانه معلومیدی ساحل په حیرانی

سره وویل: څه خبره ده ولی داسی پریشانه یی ناکام
سوی یم؟

شهاب اورده ساه وایستل او د څه وخت وروسته یی
یو دم په مسکا وویل: ساحله تالومری مقام گتلی
دی،

ساحل ډیر حیران سو او بیای یی خپله د نتایجو و
طرف ته ور وځغستل او ویلیدل چی لومری دده نوم
وو نو ډیر خوشحاله سو او شهاب یی په غیر کی
ونیوی او بیای یی تر سترگو اوښکی راغلی شهاب
چی دده اوښکو ته وکتل نو حیران سو او ویویل:
ساحله دا د خوشحالی په ورځ ته ژاری؟

ساحل وویل: یاره دا ورځ ما په خوب کی هم نه وه
لیدلی،

شهاب وویل: ساحله ته باید د هغه چی څخه ډیره
ډیره مننه وکی چی ته یی پوهنتون ویلو ته تشویق
کری،

وروسته د پوهنتون استاذان او ریس هم راغلل او
ساحل یی په غیر کی ونیوی او مبارکی یی ورکړه
او بیاریس وویل: ساحله ډیر ډیر دی درته مبارک
وی تازمور د پوهنتون نوم را وځلوی تاسو د
پروگرام لپاره تیار سی مور ستاسو لپاره راتلونکی
اوونی کی یو شانداره فراغت غونډه جوړه وو تاسو
خپل دوستان هم در سره راوولی،

ساحل وویل: سمدہ ریس صاحب،

وروستہ شہاب وویل: ساحلہ تہ ولی مراسمو تہ
ہغہ ستا د کلی دوستہ ہم نہ راغواری؟

ساحل وویل: نہ یارہ ہغہ نہ راسرہ راخی،

شہاب وویل: نو تہ دی دوستانو خخہ شوک
راولی فراغت غونڈی تہ؟

ساحل وویل: ستا بابا او د ورکشاف نور
کارکونکی؟

شہاب وویل: نو بابا خو زمالہ طرف راخی زہ بہ
پی راوالم،

ساحل وویل: نہ نہ بابا زمالہ طرفہ دی،

شہاب وویل: اسمدہ یارہ چی خنگہ ستا خوبنہ وی
خو ساحل یو خبرہ وکم؟

ساحل وویل: ہو،

شہاب وویل: تہ ولی خپل مور او پلار او ورونہ نہ
راولی؟

ساحل وویل: کوم مور او پلار او کوم ورونہ ہغہ
مور او پلار چی زہ یی د کور خخہ پہ تیلو وایستلم
ہغہ ورونہ چی زہ یی تل ترتلم او وھلم بہ یی
ہغوی نہ زما خپل دی او نہ بہ ہم وی،

یوه اوونۍ وروسته د فراغت غونډه جوړه سوه ساحل او شهاب دواړه فارغه سول او ساحل ته ډیرې جایزې ورکول سوي ساحل تر فراغت غونډۍ وروسته د ملگرو او شهاب څخه خدای په آمانۍ واخیستی او مخ د کلی پر طرف روان سو تر څه مزل وروسته نارنج کلاء ته ورسیدی ډیر ستړی سوی وو نوی پر چوکی څنگ واچوی پښې یې وغوځولي او سترگې یې پټې کړې څه وخت وروسته زینت پټه راغلل او د ساحل په سترگو باندي یې لاسونه ونيول، ساحل موسکې سو د زینت لاسونه یې دواړه ونيول د سترگو څخه یې لیری کړل او دواړه یې بڼگل(مچ) کړل زینت د ساحل په فارغه کیدو ډیره خوشحاله سوه ساحل خپل ټولې جایزې او مدالونه زینت ته ورکړل او ویویل: زینت! ددې ټولو جایزو اصلی حقداره ته یې که تا زه پوهنتون او درس ویلو ته نه وای استولی نو نن به ما دا جایزې او مدالونه نه وای تر لاسه کړی،

زینت وویل: ساحل ته هر وار د خپل لیاقت لامل ما ولی بولی دا خو ستا خپل لیاقت وو چی ته یې دي حای ته ورسولی،

ساحل وویل: خو ددې لیاقت د راوینلو لامل همدا ته وی زینت اوس ژر کوه زما تحفه راکه زه خپل تحفه غواړم زه ددې تحفی د تر لاسه کولو لپاره دومره ژر راغلم چی یاد یې هم نه کیږی،

زینت وویل: بنه؟! او که یی زه نه درکم نو؟

په دي سره د ساحل تندي گونځی سو او ولاړی پر
چوکی کښینستی زینت موسکی سوه او ورغله د
چوکی د شالخوا یی پر ساحل لاسونه راوگرځول
او ویویل: مینه در سره لرم،

ساحل موسکی سو او د زینت لاسونه یی ټینگی
ونیول او ښگل یی کرل،

ساحل و زینت ته ویل: زینت ته کله به می ستا د
مور او پلار سره معرفی کي؟

زینت وویل: ته د هغو سره نه سی لیدلای هغوی
زیات مصروفه وی ماته هم وخت نه لری هغه
زیات وخت د هیواد څخه بهر وی،

ساحل وویل: زینت! ستاسو کور چیریدی ماته یی نه
را ښکاره کوی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: ساحل! زما کور خو
همدا کلاء ده،

ساحل موسکی سو او ویویل: مسخری کوی که دا
ستا کور وی نو بیا ته هره ورځ چیری ځی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: خیر ته دا پریبرده که
ته غواړی چی زما د مور او پلار سره ووینی نو
زما یو کار به کوی،

ساحل وویل: څنگه کار؟

زینت موسکی سوه او ویویل: اسانه دی وار خطاء
کیره مه ووايه کوی یی؟

ساحل وویل: ته خو ووايه چی خنکه کار دی؟؟

زینت وویل: ساحل! تا پوهنتون ووايه او غوره مقام
دی خپل کر اوس که ته د خپل لیاقت او د پوهنتون
ویلو خخه گته وانخلي نو پوهنتون او غوره مقام
گتل ستا لپاره بی فایدی سول ته د اقتصاد پوهنځی
خخه فارغه سوی یی زه غواړم چي ته یو کاروبار
شروع کي او خپل خان تر یوه ځایه پوری ورسوی
نو زه به په ویاړ سره تا و خپل مور او پلار ته ور
معرفی کم زه خو په هر حال په تا ویاړم خو بابا
می هتماً دا پوښتنه کوی چی ساحل څه کار کوی نو
زه به په ویاړ ورته ووايم چی ته د اقتصاد
پوهنځی خخه فارغه سوی یی او اوس تجارت کوی،

ساحل موسکی سو او ویویل: زه او تجارت؟ زینت
ته خو پوهیږی چی زما په جیب کی د موټر د
کرایي پیسی لایسته نو زه تجارت په څه شی
شروع کم،

زینت وویل: ددی حل لاره هم ما درته لتولی ده زما
د اکا زوی په بانک کی مدیر دی هغه به تاته د څه
وخت لپاره پیسی په قرض درکي ته خپل کاروبار
په شروع که چی پیدا دی کړی بیابه یی بیرته
ورکي،

ساحل وویل: خو.....

زینت په خبره کی ور گډه سوه او ویویل: خو مو
یی پرېږده ته به ژر تر ژره ځی او کاروبار به
پیلوی،

ساحل وویل: دومره ژر بیا ولاړ سم خو یوه ورځ
یی کیری چی راغلی یم،

زینت وویل: ته ولاړ سه زه هم یو میاشت وروسته
پسی درځم،

ساحل وویل: سمده خو دوی ورځی وروسته ځم
اوس نه،

ساحل دوی ورځی د زینت سره تیری کړی
وروسته یی د زینت څخه خدای په امانی واخیستی
او روان سو خو زینت د شالخوا پری برغ وکې:
ساحل بیا چی کله بانک ته ورتللی بیا د شپي لخوا
ورسه ځکه چی هغه د ورځی نه وی،

ساحل حیران سو او ویویل: دا بیا څنگه بانک دی
چی د ورځی نه وی د شپي وی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: دا بیا زموږ بانک
دی، وروسته ساحل د بنار پر طرف روان سو څه
وخت وروسته بنار ته ورسیدی او د زینت د
ورکړی ادرس مطابق د شپي د بانک په لته روان
سو د ادرس پوښتنه یی کول کول کول چی اخیر د
بازار څخه بهر طرف ته ووتی شاوخوا یی وکتل

لږ هاخوا يو کوچنی دوکان وو د دوکاندار په ساحل
کی فکر سو او ساحل ته یی ډیر حیران حیران کتل
د ساحل هم ورته فکر سو چی دوکاندار ولی ده ته
حیران حیران گوری دوکان ته نیږدی بانک وو
ساحل او حسام دواړه ورننوتل دوکاندار ساحل ته
کتل خو یو دم بی سده سو او په دوکان کی راچپه
سو،

کله چی ساحل او حسام دواړه بانک ته ننوتل نو د
بانک کارکونکو ټولو کار پریښوی او ساحل ته یی
په خلاصه خوله حیران حیران کتل ساحل هم
حیران سو چی دوی ولی زما په لیدو دومره حیران
سول بیا حسام د ساحل په پته کارکونکو ته اشاره
وکره چی کار مو کوی هغوی بیرته خپل کار
شروع کړ حسام ساحل خپل دفتر ته بوتلی هلته یی
باندار شروع کړ او دڅه وخت وروسته یی ساحل
ته څو بستې پیسې ورکړی پیسې ډیری زیاتی وی
ساحل حیران سو او ویویل: یاره ټول ښار نه رانیسم
چی دومره زیاتی پیسې راکوی صرف یو کوچنی
فابریکه جوړوم چی یو لږ اندازه پیسو ته ضرورت
لرم،

حسام موسکی سو او بیای یی ویویل: ساحل! دا پیسې
ټولې در سره واخله چی هر څومره دی پکار سوی
هغه مصرف که چی پاته سوې هغه به بیرته راکي،

ساحل ویویل: خو حسام دا بیخي زیاتی دی،

حسام وویل: نه دي زیاتي ته دا در سره واخله که
دی نورو ته ضرورت سو نو بیا ماته ووايه،،،

ساحل وویل: سمدہ خو حسام زه د ضمانت لپاره
داسی څه نه لرم چی تاسو ته یی په ضمانت کی
درکم،

حسام موسکی سو او ویویل: ساحل دا تاسو څنگه
خبری کوی زه به ستاسو څخه ضمانت غواړم!؟

ساحل وویل: حسام زما او ستا خپلوی او انډیوالی
بیله ده مگر کاروبار بیل په کاروبارو کی ملگری
نه چلیری،

حسام وویل: ساحل! خپل او ملگری هم راته وایی
او بیا د ضمانت راته وایی او پردی کوی می؟
ساحل وویل: خو حسام...

حسام یی خبره قطعہ کړه او ویویل: ساحل زه ستا
یوه خبره بله نه اورم ته دا پیسې در سره واخله که
دی نورو ته ضرورت سو ماته ووايه،

ساحل وویل: مننه حسام،

ساحل ولاړ سو او د حسام څخه یی خدای په امانی
اخیستی خو حسام وویل: ساحل درڅه زه به دی تر
کوره ورسوم،

ساحل وویل: نه نه مننه حسام زه خپله ځم تاسو
تکلیف مکوی،

حسام وویل: سمدہ خو درخہ تر دروازی بہ در سرہ
ولار سم،

کلہ چی ساحل او حسام د دفتر خخہ ووتل نو د دفتر
کارکونکو ٿولو ساحل تہ د سترگو تر بغلو کتل
ساحل ہم ڊیر حیران وو او فکر یی پہ دوی کی وو
کلہ چی د بانک دباندی ووتل نو ساحل د حسام خخہ
خدای پہ امانی واخیستی او مخ د بنار پر طرف
رہی سو کلہ چی د هغه مخکینی دوکاندار و دوکان
تہ چی ساحل تہ یی حیران حیران کتل ورسیدی نو
ساحل ولیدل چی هغه دوکاندار لا بی سده وو ساحل
ژر اوبہ واخیستی او د هغه پر مخ یی ور وپاشلی
خہ وخت وروسته هغه پہ سد کی راغلی خو کلہ
چی یی ساحل تہ وکتل نو یو دم یی وځستل او
ناری یی کری چی هلہ خلکو پیری دی پیری
دی.... ساحل ڊیر حیران سو فکر یی وکی چی شاید
دا سیری لیونی وو، وروسته ساحل پر خپلہ لار
روان سو کلہ چی سهار سو نویی د شهاب سرہ
ولیدل او ورتہ یی وویل: شهاب! زہ غوارم چی یو
فابریکہ جوړہ کم ستا پہ اند کم کار بہ ڊیرہ گټہ
وکی؟؟

شهاب وویل: ساحل تہ مسخری کوی؟

ساحل وویل: زہ جدی یم یارہ،

شهاب وويل: ساحل نو ته به پيسی د کومه کوی نه خو ستا سره دومره پيسی سته چي فابريکه په جوړه کي او نه هم زما سره سته،

ساحل وويل: شهاب! ته د پيسو فکر مکوه زما سره ډيری پيسی سته چی یوه نه دوي فابريکي په جوړولای سم،

شهاب وويل: ساحل تا خو به کم بانک نه وی چور کړی؟

ساحل موسکی سو بيا یی وويل: همداسی فکر وکه،

شهاب وويل: نه ته رښتیا ووايه چی د کومه دي کړی پيسی؟

ساحل وويل: د يو ملگری څخه می په قرض واخيستی خو ته دا پرېږده ته راته مشوره راکه چی څنگه فابريکه جوړه وو؟

شهاب وويل: نه پوهيرم ياره خو تا اقتصاد پوهنځی ویلی ده زه خو د عامه اداري د څانگی څخه فارغه سوی یم،

ساحل وويل: باید داسی یو فابريکه جوړه کړو چی د نورو فابريکو په اندازه یی فابريکي لږ وی او توليداتو ته یی په بازار کی ډيره اړتیا وی ستا په فکر داسی فابريکه به د څه شی وی چي توليدواتو ته یی د بازار زیاته تقاضاء وی؟

شهاب وویل: نه پوهیزم یاره،

ساحل وویل: د بسکوتو کمپنی څنگه ده داسی کمپنی
تر اوسه زموږ او ستاسو په بناړ کی سته هم نه؟

شهاب وویل: دا خو ډیر بڼه نظر دی خو یاره ته به
ددي کمپنی لپاره ماشینونه د کومه کوی؟

ساحل وویل: انلاین رانیول کیږی زموږ تر بناړه
یی را رسوی او همدلته یی خپل انجینران را
نصبوی هم،

ساحل د بسکوتو انلاین ماشینان رانیول او نصب یی
کړل کله چی نصب سول نو د پرانیستلو لپاره ساحل
خپل ټول ملگري دعوت کړی وه او د پرانیستلو پتی
یی په گډه سره پریکړل او ماشینان یی چلانده کړل
د څو ورځو وروسته یی د لومړی ځل لپاره څو
کارتنه بسکوت جوړ کړل او په موټر کی یی بار
کړل ساحل و بازار مندونکی ته وویل: کله چي دی
بسکوت بازار ته ویورل نو په خپل ورباندی
مصرف سوی نرخ یی ورکه تر څو ډیر
پیروونکی پیدا کړو،

د څو ورځو وروسته د ساحل بسکوتو ډیر
پیروونکی پیدا کړل او وار په وار یی پیروونکی
زیاتیدل مخکی به یو نفر بازار مندونکی وو خو د
درو اوونیو وروسته بازار مندونکی ډیر زیات سول
چی هغوی هم په پیروونکو نه رسیدل وروسته به

پيرو دونکي کمپنی ته ورتل او بسکوت به یی
رانیول ساحل اداری کارونه ټول شهاب ته وسپارل
شهاب هم په بڼه توگه خپل وظیفه سرته رسول،
ساحل څه وخت وروسته د گرځیدلو لپاره موټر
رانیوی او دی او شهاب به پکښی گرځیدل د ساحل
کمپنی ډیره مشهوره سوه او زیات کاریگر یی په
کار وگمارل رسنیو به کله کله د ساحل سره مرکي
کولی او د هغه د ژر پرمختگ په اړه به یی پوښتني
ځنی کولی، د ساحل پلار او وروڼه ټول بیکاره
سوی وه دوی د سهار ناشته کول د ساحل یوه ورور
ورځپاڼه ویل او بیای یی یو دم وویل: بابا! بابا! هلی
دلته راسی، دوی چی کله ورغلل نو هغه وویل: بابا
تاسو ورته وگوري څومره غټه کمپنی ده،

پلار یی وویل: بی عقله زه کمپنی څه کوم چي
دومره تیزه ناره دي راوکره ما چي ویل څه پینس
سوه،

زوی یی وویل: بابا ته وگوره چي ددي کمپنی مشر
څوک دی،

پلار یی عینکی پر سترگو کښینولی او ورځپاڼه یی
ځانته ونیول کله چی یی پر خط سترگي ولگیدی نو
ویلیدل چي راغلی وه: ددي کمپنی مشر ښاغلی
ساحل دی چي په لږ وخت کی یی زیات پرمختگ
وگر،

د ساحل پلار ډیر حیران سو بیایي ژر دوهمه پانه
راوارول نو هلته یی د ساحل عکس هم ولیدی ډیر
حیران سو او بیایي تر سترگو اوښکي وبهیدی او
یو دم یی د ساحل مور ته ور ناره کړه: ښځی؟
ښځی؟،

د ساحل مور وویل: هاڅه وایي؟

د ساحل پلار ورځپانه وروړل او هغی ته یی د
ساحل عکس ور ښکاره کړ، د ساحل مور ډیره
حیرانه سول تر سترگو یی اوښکي وبهیدی او بیای
یی وویل: دا خو ساحل دی،

د ساحل پلار وویل: هو خو ته ورته وگوره دا لویه
کمپنی زموږ د زوی ده ورځپانې ولایي زیات
صفتونه کړیدی،

د ساحل د مور او پلار تر سترگو زیاتی اوښکي
بهیدی،

ساحل د زینت د راوستلو لپاره کلی ته روان سو او
زینت یی د کلی څخه ښار ته په خپل موټر کی
راوستل او بیایي خپل دفتر ور ښکاره کړ زینت
ډیره خوشحاله وه ساحل زینت پر چوکی کښینول او
خپله لاندی ورته کښینستی د زینت لاس یی په لاس
کی ونيوی او بیایي ورته وویل: زینت دا ټول ستا
لکبله که چیری تا زما سره مرسته نه وای کړی نو
نن به زه دي ځای ته نه وای را رسیدلی، ساحل

زينت ته خپل د زړه حال وايه چي په دي وخت کي
دفتر ته چوکيدار راننوتې کله چي چوکيدار دفتر ته
ننوتی نو ډير حيران سو او د حيرانتيا څخه يی
ناری تیری کړی،

ساحل په غوسه سو او بيایي وويل: بل وار زما
دفتر ته بی اجازی مه رآه،

چوکيدار وويل: وبخښه صاحبه دباندې يو د ډير
عمر سړی راغلی دی وایي چي زه د ساحل پلار يم
او څو ځوانان هم ور سره دی،

ساحل ډير حيران سو او ژر يی د دفتر د کلکين
څخه دباندې وکتل نو ويليدل چي دده پلار او ورونه
وه ساحل ډير حيران او خوابدی سو او بيایي د
ځان سره وويل: اوس يی فياد سوم،

ساحل چوکيدار ته وويل: ورسه ورته ووايه چي زه
په دفتر کي نه يم او بيا دلته مه رآی،
چوکيدار وويل: سمدې صاحبه،

کله چي چوکيدار ولاړی نو زينت هم ولاړه سوه او
د دفتر په کلکين کي يی د ساحل ورونو او پلار ته
وکتل هغوی ډير ستړی او ناچاره معلوميدل زينت
هغوی ته کتل او بيایي ساحل ته وويل: تا ولی هغه
نه را پريښول؟

ساحل وويل: زينت! زما اوس هم تير وختونه فياد
دی چي زما ورونو زما سره څومره ظلمونه وکړل

اوس می هم فیاد دی چي پلار می د کوره پوری
وهلم او دروازه یی راته وتړل ورونو خو می داسی
چلند را سره کوی لکه د یو پردی سره،

زینت وویل: ساحل! هغه ستا ورونه نه دی،

په دی سره ساحل ډیر حیران سو او زینت ته یی
وویل: تا څه وویل؟

زینت وویل: هغه ستا ورونه نه دی،

ساحل حیران حیران زینت ته کتل او بیای یی وویل:
زینت ته په هوبن کی یی؟

زینت وویل: هو ساحل هغه ستا ورونه نه دی هغه
ستا د اکا زمان دی ستا اکا او د هغه بنځه په یو
ترافیکي پېښه کی مړه سول ستا د اکا زمانو بل
څوک نه درلودل چی ددوی روزنه یی کری وای
بیله ستا د مور او پلار ماسیوا کچیری ستا مور او
پلار هغه یوازی پری ایښی وای نو هغه به مړه
سوی وای یا به هم کوڅه ډبی ځنی جوړ سوی
وای،

ساحل په حیرانی وویل: زینت ته په دی څنگه خبره
یی؟

زینت وویل: ساحل ستا مور او پلار ستا سره ډیره
مینه لری،

ساحل وویل: زینت ته درواغ وایی که هغوی زما سره مینه کولای نوزه به یی داسی په پوری وهلو د کوره نه ایستلای،

زینت وویل: ساحل! ستامور او پلار د کوچنیوالی څخه دا کوبنبن کوی چی تا بنه تربیه یی کری چی ته باید خپله خپل خان راپورته کری او خپل پر پښو ودریری هغوی ته ځکه د کوره پسی واخیستی چی ته د ستونزو سره عادت سی او ستونزی دی چی چاته لوړ مقام ورکوی هغوی ته په دی نیت د کوره و ایستلی ځنی وخت د مور او پلار زیاته مینه اولاد خرابوی سست او کهاله یی اموخته کوی هغوی نه غوښتل چی ته داسی سی هغوی به ستا په جدایی کی هر شپه پیر ژړل،

د ساحل د زینت خبری رښتیا ونه گنلی نو په ځغاسته د دفتره ووتی تر څو د پلار څخه حقیقت وپوښتی خو چی دباندی ووتی هلته یی پلار او ورونه نه وه ساحل چوکیدار ته وویل: هغه سړی او هغه ځوانان څه سول؟

چوکیدار وویل: صاحب هغه خو ولاړل،

ساحل وویل: کومی خواته؟

چوکیدار وویل: داسی د پارک و خواته وگرځیدل،

ساحل په ځغاسته ورپسی ووتی د ساحل ورونه او پلار د پارک په بغل کی روان وه د ساحل پلار

ستري سو نوي زامنو ته وويل: تاسو درخي زه
دلته لږ وخت استراحت كوم،

زامنو يي وويل: سمده بابا،

د ساحل ورونه ولاړل او د ساحل پلار په پارک کې
پر يو چوکي کښينستي لږ وروسته ساحل هم پارک
ته را ورسيدی شاوخوا يي وکتل څوک نه معلوميدل
چي لږ مخته ولاړي نوي يي پلار وليدی چي پر
چوکي ناست دی ساحل په خُغاسته ورغلی او د پلار
مخته ودریدی او په ستري اواز يي ورته وويل:
سلیم، محمود، وصال زما څه دی،

پلار يي د ساحل په سترگو کې په حقيقت پوهيدل
لیدل نو يي ورته وويل: هغه ستا د اکا زامن دی،

د زينت يوه خبره خو رښتيا سوه د ساحل تر سترگو
اوبنکي بهیدی بيا يي وويل: تازو د کوره ولی پسي
واخيستم؟

پلار يي وويل: ځکه چي ما غوښتل چي ته خپله
خپل ځان پر پښو ودروي او ته د ستونزو سره ځان
بلد کړي تر څو يو وخت يو مقام تر لاسه کي،

د ساحل تر سترگو نوري اوبنکي وبهیدی او په ژړا
يي وويل: ايا دا فکر مونه کوي چي بي تاسو به زه
څنگه گزاره وکم بيله تا او موره به زه څنگه ژوند
تيروم؟

د پلار تر سترگو یی هم اوبنکي راغلی او ویویل:
زویه ته نه یی خبر چي ستا د تلو سره به هره ورځ
پر مور داسی تیریدل لکه په زندان کی چی یو خو
څه مو کړی وای که مو داسی نه وای کړی نو تا به
هیڅکله روښانه راتلونکی نه وای پیدا کړی،

ساحل پلار په غیر کی ونیوی او په ژړایي ورته
وویل: بابا ته پر ما نه یی گران،

پلار یی هم ساحل په غیر کی ټینگ ونیوی او پر
تندی او مخ یی مچوی (بنکلوی) وروسته دواړه د
کور پر خوا روان سول د ساحل مبرر د لمانځه پر
ځای ناسته وه او دعایي کول چی ساحل ورغلی او
د شاله خوا یی مور په غیر کی ونیول مور چی یی
کله لاسو ته وکتل نو ویپژندی چی ساحل دی نو یی
په ژړا د ساحل لاسونه راپورته کړل او مچ یی
کړل د مور سره تر روغبر وروسته یی ورونه
یعنی د اکا زامن یی راغلل او ټولو په غیر کی سره
ونیول تر څه بانډار وروسته ساحل روان سو مور
یی ورته وویل: چیری ځی زویه،

ساحل وویل: مور هلته په دفتر کی یو څوک راته په
انتظار دی بیرته ژر راحم،

مور یی وویل: سمدې زویه ورسه،

ساحل په ځغاسته دفتر ته راغلی زینت ورته انتظار
وه ساحل چی کله دفتر ته ننوتی نو یی زینت د منني

په غیر کی و نیول او ورته یی وویل: ډیره مننه ډیره مننه زینت ستا لکبله نن زه د خپلی کورنی سره یو خای سوم تازه په حقیقت خبر کرم خو زینت تانه راته وویل چی ته څنگه پوه سوی چی زما ورونه زما د اکا زمان دي او زما پلار په ما کی د ورتیا پیدا کولو لپاره زه د کوره وایستم ته په دي څنگه خبره یی؟

زینت حیران د ساحل سترگو ته کتل او بیای یی وویل: ساحل هغه زه... ،

زینت خبره پوره کړی نه وه چی په دی وخت کی د دفتر دروازه وټکیدل ساحل د دننه ورتلو وویل گوری چی چوکیدار وو هغه وویل: وبخښی صاحب په انتظار خای کی یو انجلی ناسته ده غواری ستاسو سره ووینی،

ساحل وویل: انتظار یی که زه اوس مصروف یم،

ساحل د زینت د چوکی مخته ناست وو چوکیدار د زینت چوکی ته وکتل او ډیر حیران سو او بیاپه حیرانی له دفتره ووتی،

لږ وروسته کمپنی ته شهاب راننوتی ویلیدل چی د ساحل د دفتر څخه چوکیدار را روان وو شهاب و چوکیدار ته ور ناره کړه چی دلته راسه کله چی هغه ورته راغلی نو شهاب ورته وویل: د کمه خایه څخه راغلی؟

چو کیدار وویل: ساحل صاحب ته یو انجلی په
انتظار خای کی ناسته ده ما ساحل صاحب ته وویل
خو ساحل صاحب ویل چی زه مصروفه یم،

شهاب د انتظار خای و خواته ورغلی چی وگوری
خوک انتظار ده کله چی هلته ورغلی نو ویلیدل چی
زهرا په زرو کالو او زهیره خیره په انتظار خای
کی ناسته وه شهاب ډیر حیران سو او بیایی زهرا
ته سلام ووايه وروسته تر روغبر شهاب وویل:
تاسو دلته؟

زهرا وویل: زه وظیفی ته اړتیا لرم خبره سوم چی
تاسو یو خزاندار ته ضرورت لری که تاسو هغه
وظیفه ما ته راکری نو احسان به مو وی راباندي،

شهاب حیران سو او بیایی وویل: تاسو دا وظیفه د
خان لپاره غواری؟

زهرا وویل: بلی هو،

شهاب حیران وو چی د دومره لوی چارواکی لور
څنگه داته د وظیفی لپاره راغلی ده بیایی وویل:
سمده راخي زه به د ساحل سره خبری وکم د کمپنی
مالک ساحل دی،

شهاب او زهرا د ساحل د دفتر خواته روان سول کله چی
دفتر ته ورسیدل نو شهاب غوښتل د دفتر دروازه خلاصه
کی خو دروازه د دننه خوا څخه بنده وه شهاب کوښښ
وکی خو دروازه خلاصه نه سول شهاب ډیر حیران سو او

بیای زهرا ته وویل: ساحل لکه چی ډیر مصروف دی یا
به هم بیده سوی وی د شپی لخوا زیات وخت ناست وی
تاسو راجی زما دفتر ته،

زهرا وویل: که تاسو مصروف یاست زه به بیابل وخت
راسم،

شهاب وویل: نه نه راجی مهربانی،

زهرا او شهاب دفتر ته ننوتل شهاب وویل: تاسو څه
څینی چای که یخی اوبه،

زهرا وویل: نه چای نه کوم،

شهاب زهرا ته یخی اوبه ورکړی زهرا هم تری مننه
وکره وروسته شهاب خپل پر چوکی کښینستی او خپل
کمپیوټر پی چلانده کی او د کمپنی د څار کیمری پی په
راوستلی شهاب د ساحل د دفتر عکاسی راوستل څه وخت
پی ورته کتل او بیای ډیر حیران سو سترگی پی غټی کړی
او په زیر زیر پی د ساحل دفتر ته کتل،

زینت وویل: ښه نو ساحل زه باید اوس ولاړه سم،

ساحل وویل: زه دی رسوم تر کوره پوری ځکه چی ما
راوستلی پی،

زینت وویل: نه نه مننه زه یو وار د اکا کورته ورځم پر
هغه باندی پوښتنه کوم بیای د هغه ځایه ځم،

ساحل وویل: خو د اکا تر کوره به دی زه ورسوم؟

زینت وویل: نه هغه دلته نیردی دی زه خپله تلای سم،

ساحل وویل: سمدہ مختہ تہ دی بنہ پر اللہ دی سپارم،

زینت د ساحل خخہ خدای پہ آمانی واخیستی او ولاړه
ساحل هم د خه وخت وروسته د دفتر خخه ووتی کله چی
د دفتر خخه ووتی نو د شهاب سره مخ سو ساحل د شهاب
په لیدو ډیر خوشحاله سو او ورته یی وویل: اوه تہ خه
وخت رالی یاره،

شهاب د خوابدی پخیره ورته وویل: بس یو خه وخت
کیری چی رالم تہ څنگه یی؟

ساحل موسکی موسکی کیدی او ویویل: بیخی بنه یم یاره
تہ څنگه یی؟

شهاب وویل: بنه یم خو تہ نن ډیر خوشحاله معلومیری خه
خبره ده؟

ساحل موسکی سو او ویویل: هیخ خبره نه ده بس داغسی
خوشحاله یم،

شهاب وویل: ساحل هغه د خزاندار وظیفه چی مور اعلان
تہ سپارلی وه د هغی وظیفی لپاره زهرا راغلی ده وایی
هغه وظیفه ما تہ راکي،

ساحل حیران سو او ویویل: زهرا راغلی ده؟

شهاب وویل: هو یاره هغه دا خو ساعته کیری تاته په
انتظار خای کی انتظار وه بیا ما غوښتل چی ستا دفتر تہ
یی درولم خو ستا د دفتر دروازه تړلی وه بیا ما خپل دفتر
تہ راوستل،

ساحل په حیرانی سره د شهاب د دفتر خواته ورغلی
ویلیدل چی زهرا هلته انتظار وه زهرا د ساحل په لیدو ژر
ولاره سوه او ساحل ته یی سلام ووايه ساحل په حیرانی
سره زهرا ته کتل او بیایي د سلام جواب ورکړ او ورته
یی وویل: کښینه مهربانی،

کله چی ساحل د شهاب دفتر ته ننوتی نو شهاب ژر د
ساحل دفتر ته ولاری او هلته یی په حیرانی شاوخوا کتل،
زهرا وویل: هغه تاسو په اخبار کی یو وظیفه اعلان کړی
وه که تاسو هغه وظیفه ماته راکي نو مهربانی به مو وی،
ساحل په حیرانی وویل: تاسو یی د خان لپاره غواړی دا
وظیفه؟

زهرا وویل: بلی هو،

ساحل وویل: سمده تاسو سر د سبا څخه وظیفی ته راسی،

زهرا په زهیره لهجه وویل: ډیره مننه،

وروسته زهرا ولاره او شهاب دننه دفتر ته راننوتی او
ساحل ته یی وویل: ساحل خبری دی ور سره وکړی؟

ساحل وویل: هو،

شهاب وویل: نو وظیفه دی ورکړه؟

ساحل وویل: هو ما ورته وویل چی سر د سبا څخه دی
وظیفی ته راکه خویاره په یو خبره می سر نسو خلاص
چی د دومره غټ سړی د لور څخه څنگه داسی غریبه
انجلی جوړه سویده؟

شهاب وويل: زه هم دي خاي ته فكر وري يم ياره،

ساحل وويل: خامخا يو كيسه پيښه سویده خو خير مور يی
څه کوو ته راته ووايه چی د هغه قرار داديانو سره دي
خبری وکړی؟

شهاب وويل: هو خبری می ور سره وکړی خپل
محصولات مو ورته تشریح کړه د هغو زموږ توليدات پير
خوښ سول او د پنځو کالو قرار داد يی را سره وکي،

ساحل پير خوشحاله سو او وويل: پير ښه نو قرار داد دی
ورسره لاسلیک کي؟

شهاب وويل: ساحل د فابریکی مشر ته یی نو ته به یی
لاسلیک کوی،

ساحل پير خوابدی سو او وويل: شهاب دا فابریکه زما او
ستا په دواړو ده ځکه چی ته زما تر ټولو ښه ملگری یی
دلته ته هم د هر څه صلاحیت لری بل وار په داسی خبرو
سره زما زړه مه را ماتوه،

شهاب موسکی سو د ساحل لاس یی په لاس کی ونيوی او
ويويل: خو ياره دا هر څه خو ستا په زیار تا تر لاسه
کړیدی نو ددی د امتیاز څښتن هم ته یی،

ساحل وويل: ددی فابریکی په جوړیدو او پرمختلو کی تا
راسره مرسته کړیده زه نوري خبری نه اورم ونیسه قرار
داد امضاء که او ژر یی ور وړه چي پر مخ ولاړ سو،

شهاب وويل: خو ساحل...

ساحل یی خبری ور پری کری او ویویل: خو خو پریزده
قرار داد امضاء که هله،

شهاب موسکی سو او بیایی قرار داد امضاء کر،

د ساحل فابریکی ډیر پرمختگ وکې خو چي نوري
فابریکی یی هم جوړی کری پلار او ورونه یی ټول پر
وظیفو ودرول یوه ورځ شهاب په خپل دفتر کی ناست وو
چی یو دم یی هغه ورځ ذهن ته راغله په کمه ورځ چی
زهرا د وظیفی لپاره راغلی وه چی ده د ساحل د دفتر
دروازه ور وټکول خو هغه بنده وه بیایی د هغی ورځی د
ساحل د کوټی عکاسی وکتل شهاب ډیر پریشانه سو بیایی
هغه چوکیدار راوغوښتی چی په هغه ورځ د ساحل د دفتر
څخه راوتلی وو کله چی هغه راغلی نو شهاب ورته
وویل: زه غواړم ستا څخه یو پوښتنه وکم خو گوره چی
ساحل در څخه خبر نه سی که خبر سو نو ته به دي خپله
وظیفه د لاسه ورکې،

چوکیدار وویل؛ سمده صاحب نه به خبریږی،

شهاب وویل: هغه ورځ ستا پیاد ده چی زموږ خزانداره
زهرا ساحل صاحب ته په انتظار ځای کی انتظار وه هغه
د وظیفی لپاره چی راغلی وه؟

چوکیدار وویل: هو هو صاحب پیاد می سوه،

شهاب وویل: په هغه ورځ د ساحل صاحب دفتر ته ته خو
واری ورغلی؟

چو کیدار وویل: دوه واری ور غلم یو واری د ساحل
صاحب پلار او ورونه راغلی وه د هغو په اړه ور غلم او
بیا د زهرا اغلی په اړه ور غلم،

شهاب وویل: په هغه ورځ د ساحل صاحب سره نور
څوک وه په دفتر کی،

چو کیدار وویل.....:،

شهاب ډیر حیران سو سترگی یی وپرسیدلی بیا یی په
حیرانی سره چو کیدار ته وویل: بڼه ورسه خو گوره چي
په دی اړه چاته ونه وایی،

چو کیدار وویل: سمده صاحب،

شهاب د ځان سره وویل: زما شک صحی وو،

شهاب ژر د ساحل د کوټی عکاسی خپل موبایل ته ولیږل
او په موټر کی سپور سو او د ساحل د کور پر طرف
رهی سو کله چي هلته ورسیدی نو ساحل هم د کور څخه
د دفتر پر خوا روان وو شهاب خپل موټر شاته کړ او د
ساحل څخه پټ سو کله چي ساحل ولاړی نو شهاب د
ساحل کورته دننه سو کله چي هلته ورسیدی نو د ساحل د
مور او پلار سره یی روغبر وکړ او بیا کښینیستی شهاب
ډیر پریشانه وو بیا یی د ساحل مور او پلار ته وویل: بابا
په کور کی نور څوک سته؟

د ساحل پلار وویل: څوک نسته یوه د کور مزدوره ده هغه
په اشپز خانه کی لوبښي پریولی،

شهاب وویل: بابا زه غوارم تاسو ته یو خبره وکم خو تاسو
دباندي راسی،

د ساحل مور او پلار ډیر حیران سول او بیا د شهاب سره
دباندي ووتل د ساحل پلار وویل: خیر دی زویه څه خبره
ده؟

شهاب ډیر وارخطاء وو او بیایي وویل: بابا زه غوارم
تاسو ته یو خبره وکم خو تاسو وعده را سره وکې چې
ساحل به زما تر ویلو پوری نه خبروی؟

د ساحل پلار وویل: سمدې زویه نه یی خبرؤ خو څه خبره
ده خیریت خو به وی،

شهاب وویل: بابا.....،

د ساحل د مور او پلار سترگې وپرسیدلی او مخان یی تک
سره سوه بیا ساحل د خپل جیب څخه تلیفون را وایستی او
عکاسی یی ور ښکاره کړه په دی سره د ساحل مور او
پلار نور هم حیران سول بیا شهاب وویل: بابا تاسو په دی
خبره ساحل تر هغه وخته مه خبرؤی چی زه درته ونه
وايم،

د ساحل د مور تر سترگو اوبښکې راغلی او د ساحل پلار
ته یی وویل: دا ټول ستا لکبله رامنځته سول کچیری تا په
هغه ورځ ساحل د کوره نه وای ایستلی نو نن به زمور
زوی دومره په لوی مصیبت کی نه وای اخته سوی،،،

د ساحل د پلار تر سترگو هم اوبښکې راغلی او بیایي
شهاب ته وویل: زویه ددی حل لاره څه ده،

شهاب وویل: بابا زه خپل کوبښن کوم چی ساحل وژغورم
خو ډیر پام به کوو ځکه چی په دی کی د مرگ ویره
هتمن سته د مرگ امکان هاته زیاتیدای سی چی په دی
خبره ساحل خبر سی،

د ساحل پلار د شهاب په پښو کی ور ولویدی او په ژړا
یی ورته وویل: زویه هیله کوم زما زوی وژغوره هغه
زمور یوازینی زوی دی مور بيله هغه بل اولاد نه لرو،

شهاب په دی خبره ډیر حیران سو او بیای یی په حیرانی
وویل: څنگه یوازینی زوی؟

د ساحل پلار وویل: هغه زمور زوی دی مور داغه یو
زوی لرو،

شهاب وویل: او د ساحل دا نور ورونه دا ستاسو زامن نه
دی؟

د ساحل پلار وویل: نه دا زما د ورور زامن دی هغه او
میرمن یی په تکر کی مړه سول دوی مور ته را پاته سول
مور لویان کرل د زامنو پخیر خو زمور اصلی زوی
ساحل دی،

شهاب وویل: په دی خبره ساحل خبر دی؟

د ساحل پلار وویل: هو په کومه ورځ چی زه او د اکا
زامن یی دفتر ته روغلی وو په هغه ورځ یو چا ورته
ویلی وه بیای یی زما څخه پوښتنه وکړه ما هم ټول رښتیا
ورته وویل،

شهاب حیران سو او ویویل: په کمه ورځ؟

د ساحل پلار ویویل: په هغه ورځ چی زه د لومړی ځل لپاره د ساحل فابریکی ته د هغه د لیدو لپاره ورغلی وم،

ساحل حیران سو او ویویل: اوه زما شک خو نور هم لیری سو پوه سوم،

وروسته شهاب د ساحل د مور او پلار څخه خدای په امانی واخیستی او د دفتر پر خوا روان سو کله چی دفتر ته ورسیدی نو د ساحل سره یی ولیدل او د فابریکی پر موضوعاتو یی خبری سره وکړي شهاب ویویل: ساحل! زه د یو څو ورځو لپاره په رخصتی ځم،

ساحل ویویل: ولی خیریت دی ښه خو به یی کوم مشکل خو به نه وی؟

شهاب ویویل: هو خیریت دی مور می د نیکه کور ته بیایم نو یو څو ورځی وخت نیسی ځکه د هغو کور ډیر لیری دی،

ساحل ویویل: سمده خو په یوه شرط اجازه درکوم،

شهاب ویویل: څنگه شرط؟

ساحل د دفتر د پیسو الماری خلاصه کړه او د هغه څخه یی دوی بستی پیسی را وایستلی او شهاب ته یی پر میز کښینولی،

شهاب ویویل: دا څه په وکم؟

ساحل وويل: انا و نيڪه ته دي يو ڊالي ويسه او مور جاني
ته ميله هم ورڪه،

شهاب وويل: مننه ساحل خو زما سره پيسي سته دا بيرته
واخله،

ساحل وويل: شهاب ته نه يي خبر چي زه يو چاته ورڪري
ڇه بيرته نه اخلم؟

شهاب وويل: خو ساحل دا بيخي زياتي پيسي دي او مور
په ڪمپني ڪي د قرار داد د پوره ڪولو لپاره زياتو پيسو ته
ارتيا لرو دا بي حايه مه مصرفوه،

ساحل وويل: ته ڪمپني پريزده ته ورسه رخصتي دي په
بنه ڊول تيره ڪه زما سره زياتي نوري پيسي هم سته په
هغه به قرار داد پوره ڪرو،

شهاب وويل: خو ساحل..

ساحل يي خبري قطعه ڪري او ويويل: ورسه ياره او پر
مور جاني انا او نيڪه مي ڏير ڏير سلامونه وايه،

شهاب ساحل په غير ڪي ونيوي او بيا د ڪمپني ڇخه ووتي
د نيڪه ڪور ته د مور بيول د شهاب بهانه وه شهاب چي
ڪله د ڪمپني ڇخه ووتي نو مخ د نارنج ڪلاء د ڪلي پر
طرف روان سو د زيات وخت وروسته ڪلي ته ورسيدى
مانبام وو شهاب د ڪلي و يو ساده هوٽل ته ورغلي او
ڊوڊي يي را و غوڻنٽل ڪله چي شهاب ڊوڊي وخورل نو
هوٽل ڪي ڇوڪ نه وه بيله دوو شاگردانو او دوو د هوٽل د
مالڪانو پرته ڪله چي شپه تياره سوه نو د هوٽل دواړه

مالکان د شهاب خواته راغلل د هوتل شاگردان هغه دوه کسان وه چي ساحل به یی په کلاء کی ولیدی نو ورته خندل به یی وروسته د هوتل د مالکانو څخه یوه یی وویل: ځوانه د بنار رامعلومیری؟

شهاب وویل: هو د بنار څخه راغلم،

د هوتل مالک وویل: ایا دلته مو د خپلوانو کور دی؟

شهاب وویل: نه دلته په یو حقیقت پسی راغلی یم غواړم ځانته یی معلوم کم،

د هوتل مالک وویل: د څه شي حقیقت ځوانه؟

شهاب وویل: د نارنج کلاء حقیقت؟

د هوتل مالکان دواړه حیران سول او بیایي وویل: چپ سه ځوانه ته خو به په بلاء واوری ناحقه به دی مور لا په بلاء اخته کری یو در سره ته نه یی خبر چی هلته پیریان دی هغوی هیڅوک نه پریردی کلاء ته چی څوک ورسی د ژوند څکه بیانسی ځنی کولای خو یو څه وخت مخکی یو بناری ځوان راغلی وو هغه ډیر وخت هلته تیر کی هغه خوی یی مړ نه کی خو هر څوک چی به هلته تیریدل نو ویل به یی چی دا ځوان لیونی دی،

شهاب حیران سو سترگی یی وپرسیدلی بیایي په حیرانی هغو ته د ساحل نښانی وویلی هغو وویل: هو هو همدا ځوان وو،

د هوتل شاگردان د ساحل د نښو په لیدو ډیر حیران سول
او بیا یی په رږدیدلی اواز وویل: د خدای و روی ته
وگورئ د هغه ځوان نوم مه یادوی،

شهاب په حیرانی پوښتنه ځنی وکړه چی ولی؟

هغو ټوله کیسه ورته وکړه چی مور داسی خنډل پر هغه
ځوان بیا د شپي..... ،

شهاب د هغو په خبرو ډیر حیران سو شک یی نور هم په
یقین بدل سو تر ډیر بانډار وروسته ټول بیده سول څو
ساعته وروسته سهار سو د سهار تر چایو وروسته شهاب
د هوتل پیسې ورکړی او روانیدی چی هوتلی وویل:
ځوانه کلاء ته مه ځه ناحقه ولی ځان په غم اخته کوی؟

شهاب وویل: زما تر ژوند ما ته د یو بل چا ژوند مهم دی
او اوس زه داسی فکر کوم چی د هغه ژوند په خطر کی
دی او زه نه غواړم چی هغه د لاسه ورکم،

وروسته شهاب د کلاء پر خوا روان سو موټر یی د کلاء
ومخته ودروی او کرار یی د کلاء دروازه خلاصه کړه او
د دننه کلاء په خوا ور روان سو،

د ساحل د قرار داد ورقي پکار سوی ټول دفتر یی پسی
وکتی خو پیدا یی نه کړی بیا یی تلفون راوکښی او شهاب
ته یی تلفون وکړ خو د شهاب د تلفون اواز بند وو نه یی
اوریدی ساحل بیا تلفون ورته وکي خو شهاب نه اوریدی
او په جیب کی یی صرف لگیدی خو ږغ یی نه کوی
شهاب دننه کلاء ته ننوتی شاوخوا د جولایانو تارونه

موبنتی وه شهاب هغه سره لیری کرل هلته ساحل هر وار شهاب ته تلفونونه کوی خو شهاب یی نه وینی او نه یی هم اوری، په کلاء کی شاوخوا کوتری والوتلی شهاب شاوخوا کتل بیریدی هم په کلاء کی داسی نه معلومیدل چی د پیره وخته دی څوک راغلی وی ورته وروسته شهاب د کلاء لور منزل ته پورته سو او هلته گرځیدی چی وروسته هغه کوټی ته ننوتی چی ساحل پکښی اوسیدی کله چی هلته ننوتی شاوخوا یی وکتل وروسته یی د خوب کت ته پام سو چی کتابچه پر پرته وه پر هر څه دوری او گرځ پروت وو خو کتابچه همداسی تازه پرته وه لکه یو چا چی تازه ایښی وی شهاب هغه کتابچه راواخیستل او خلاصه یی کړه گوری چی د ساحل د شعرو کتابچه وه شهاب موسکی سو د شهاب لا هغه کتابچه په لاس کی وه چی دباندی د پانزیو د شرنګهاری بزغ سو شهاب فکر وکړ چی تصادفی بزغ وو خو څه وخت وروسته بیاد پانزیو شرنګهاری سو داسی معلومیده لکه یو څوک چی پکښی روان وی شهاب ژر د ساحل کتابچه په جیب کی واچول او د کوټی دباندی ووتی د پانزیو شرنګهاری لیری سو شهاب د پانزیو د شرنګهاری پر خوا ور روان وو د پانزیو شرنګهاری د کلاء د بام وخواته وو شهاب هم هغه وخت پسی ولاړی کله چی زینو ته ورسیدی نو ویلیدل چی د کلاء د بام دروازه خلاصه ولاړه وه د پانزیو شرنګهاری پر بام وو شهاب هلته کرار کرار پسی ور پورته سو کله چی بام ته وختی شاوخوا یی په وار خطایی وکتل څوک نه وه او د پانزیو بزغ هم ورک

سو شهاب د کلاء پر بام ودریدی او شاوخوا یی کتل د شاه له طرف داسی معلومیده لکه یو څوک چی دده و طرف ته ور روان وی شهاب یو دم مخ ور واری وی د مخ ور اړول کیدو مخکی یو چا په لغته ووهی او لیری یی وغورځوی د شهاب سر د دیواله وموښتی او ډیر تپی سو کله چی راپورته سو بیا د شاه له طرف لغته ورکول سول شهاب نور هم ډیر تپی سو تر پزه یی وینی راغلی او د ولاړیدو نه وو خو بیا هم په ډیر تکلیف ولاړ سو شاوخوا یی وکتل هیڅوک نه وه خو لږ وروسته بیا د مخ له طرفه ووهل سو شهاب د کلاء د بام څوکی ته نیردی ولویدی وروسته یو څوک راغلی چی معلومیدی هم نه شهاب یی تر غاړه ونیوی او پورته یی کر غوښتل یی چی د کلاء د بام څخه یی لاندي وغورځوی چی په دی وخت کی د شهاب تلفون ته زنگ راغلی او تلفون د شهاب د جیبه ولویدی او پر مخکه اوکی سو د تلفونه څخه برغ راووتی ویویل: اوری شهابه زه ساحل یم د کمپنی څخه می زنگ در وهلی دی،

په دی سره شهاب او نامعلومه کس دواړو د شهاب تلفون ته وکتل بیا د تلفون څخه اواز راووتی ویویل: اوری شهابه زه ساحل یم یاره تا دا تلفون ولی نه جوابوی هغه د قرار داد ورقي تا چیری کښینولی زما ضروری پکار سوی اوری شهابه شهابه،

وروسته تلفون قطعه سو په دی سره هغه نامعلومه شهاب راکښته کر او پر بام یی وغورځوی شهاب د سختو زخمو له امله بی هوښه سو کله چی پر هوښ راغلی نو د کلاء د

ودانی مخته پروت وو بغلته یی اوبه هم پرتی وی شهاب هغه د خان سره واخیستی او په خُغاسته د کلاء خُخه ووتی او په خپل موټر کی کښینیستی موټر یی چلانده کی روان سو د کلاء خُخه خه لیری یی موټر ودروی او په اوږده ساه یی اوبه وڅیښلی ډیر توخی یی کیدی کله چی لږ ارام سو پښو او لاسو یی سم کار نکوی خو موټر یی چلولای سوای شهاب د بنار پر طرف روان سو خه وخت وروسته خپل د پلار ورکشاف ته ورسیدی د موټر دروازه یی خلاصه کړه او د موټر خُخه لاندي را ولویدی پلار یی ژر پر راوځغستل او پر نارې یی کړی: شهابه شهابه زویه خه وسوه شهابه،

پلار یی شهاب په غیر کی ونیوی او ژر یی خپل کاریگر ته ور ناره کړه چی امبولانس راوغواړه خو شهاب ورته وویل: نه بابا زه سم یم امبولانس مه راغواړه،

وروسته یی پلار شهاب تر اوږه ونیوی او دننه ولاړل پلار یی ورته وویل: زویه دا خه در وسوه خیریت خو به وی د چا سره دی جنگ وکي؟

شهاب خپل تلیفون وکتی هغه بند سوی وو بیا پلار ته وویل: بابا زه بیا وروسته درته وایم ته ستا تلیفون راکه،

پلار یی تلیفون ورکي شهاب د ساحل پلار ته زنگی وو هلی کله چی هغه اوکي کړ نو شهاب ورته په ریردیدلی اواز وویل: کاکا تاسو ژر زما د پلار ورکشاف ته راسی،

د ساحل پلار ډیر وارخطاء سو بیایي وویل: څه خبره ده
زویه هر څه خو به سم وی؟

شهاب وویل: هو کاکا بس تاسو ژر زموږ ورکشاف ته
راسی،

د شهاب پلار وویل: زویه زه به ساحل ته تلیفون وکم،

شهاب وویل: نه بابا هغه ته زنگ ونه وهی او که یی
پوښتنه در څخه وکړه نو ورته ووايه چی مور یی د نیکه
کور ته بیولی ده،

څه وخت وروسته د ساحل مور او پلار راغلل کله چی یی
شهاب ته وکتل نو ډیر وارخطاء سول د ساحل پلار په
وارخطایی وویل: دا څه در وسوه زویه؟

شهاب خپل پلار ته وویل: بابا هیله کوم مور د یو څه
وخت لپاره یوازی پریرده،

پلار یی وویل: سمدې زویه،

کله چی یی پلار دباندې ووتی نو شهاب د ساحل مور او
پلار ته د کلاء ټوله کیسه وکړه د ساحل د مور او پلار د
ډیری وارخطایی نه سترگی وپرسیدلی تر څه وخت بانډار
وروسته د ساحل مور او پلار ولاړه، شهاب خپل تلیفون
چارچ ته ورکې کله چی لږ چارج سو نو یی چالانده کي
او ساحل ته یی تلیفون وکې کله چی ساحل تلیفون پورته
کي نو وویل: شهابه چیری یی یاره دومره زیات تلیفونان
می در وکړه خو تا جواب نه وایه،

شهاب وویل: وبخنبه یاره د تلیفون زنگ می بند وو نه می
اوریدی،

ساحل وویل: پخیر ورسیدلاست؟

شهاب وویل: هو الحمدالله په خیر ورسیدو،

ساحل وویل: ما د هغه قرار داد د ورقو لپاره تلیفون در
وکی هغه زما څخه ورکې سوی وی،

شهاب وویل: هغه ما ستا د دفتر په الماری کی ایښی وی،

ساحل وویل: پیدا می کړی خو ته څه وخت راځی یاره
ډیر دیغت می کړی دی در پسی،

شهاب وویل: بس یو دوی درې ورځې وروسته درځم ان
شاء الله،

ساحل وویل: ژر راسه یاره ډیر می یادیری،

شهاب وویل: زما هم ډیر یادیری،

وروسته دواړو خدای په امانی سره واخیستی او تلیفون یی
بند کي شهاب څو ورځې وروسته سم سو او وروسته دفتر
ته ولاړي کله چی ورغلی نو ساحل ډیر خوشحاله سو
دواړو ټینگ په غیر کی سره ونیول شهاب لږ گوډ گوډ
تلی ساحل ورته وکتل او حیران سو بیایي وویل: شهابه
خیریت دی دا ولی داسی گوډ گوډ ځي؟

شهاب وویل: هو خیریت دی په کلی کی د یو ډبری سره
ولگیدم هلته یو څه زخمی سول،

ساحل وویل: یو څه زخمیسوه؟ ولی ډبره یی د پنبی څخه جوړه کړی وه ته یی رابنکاره که هله،

ساحل د شهاب پښه وکتل هغه ډیره پتی سوی وه بیایي وویل: ساحل دا خو د ډبري زخم نه معلومیری هتمن په یو بل شی زخمی سوی یی،

شهاب موسکی سو او وویل: نه یاره په ډبره زخمی سوم،

ساحل وویل: دا چا در پتی کړه؟

شهاب وویل: بابا را پتی کړه،

ساحل وویل: دا که ډیره زخمی سوی وه او زخم یی پر خرابتیا واوښتی نو بیا؟

شهاب وویل: نه یاره زیاته نه وه زخمی سوی،

ساحل شهاب تر لاس ونيوی پورته یی کړ او ورته یی وویل: هله راپورته سه راځه،

شهاب وویل: چیری؟

ساحل وویل: بس ته مازی را روان سه،

ساحل شهاب تر اوږی ونيوی او د کمپنی څخه ووتل ساحل شهاب ته خپل د موټر دروازه ور خلاصه کړه او شهاب یی مخته کښینوی او خپله یی موټر چلولو ته کښینستی وروسته روان سول شهاب وویل: ساحل چیری څو یاره؟

ساحل وویل: ته صبر وکله چی را ورسیدی بیابه یی خپله
ووینی،

لږ وروسته ساحل د یو غټ روغتون ومخته موټر ودروی
او شهاب یی د موټر څخه راکښته کي شهاب وویل: ساحله
دا تازه روغتون ته ولی راوستم؟

ساحل د شهاب سوال ته جواب ور نه کي د ګودانو بایسکل
یی را واخیستی او شهاب یی په کښی کښینوی او روغتون
ته ننوتل وروسته د ایکسری واټ ته ننوتل هلته ساحل د
یو ایکسری اطاق ته ننوتل ډاکټر ته یی سلام ووايه ډاکټر
وویل: اوه تاسو ساحل صاحب دلته خدای مو راوله،

تر روغبر وروسته ډاکټر وویل: ساحل صاحب مور
خواران مو څنگه پیاد سوو؟

ساحل شهاب ته اشاره وکړه او وویل: دا زما ورور،
انډیوال او هر څه می دی ډیر راباندي ګران دی پښه یی
ډیره زخمی سویده خو ماته وایی چی د ډبری سره ولګیدم
لږ زخمی سوم ته دده د بدن ټوله ایکسری وګوره چی
خدای مکره بل خای یی ټپی سوی نه وی،

شهاب وویل: ساحل یاره زه سم یم ایکسری ته حاجت
نسته،

ساحل شهاب تر اوږه ونیوی او د ایکسری د ماشین کټ ته
یی یوری کله چی ډاکټر د ایکسری ماشین د شهاب پر بدن
وګرځوی نو د ساحل د بدن پر هډوکو یی د ضربې نښانی
ولیدلی څه وخت وروسته یی ساحل ته وویل: ساحل

صاحب هډوکي يی نور سم دی کوم مشکل نه لری خو داسی معلومیده لکه دده ټول بدن چی د یو سخت شی سره لگیدلی وی د پښتې او د پښو پر هډوکو یی داسی نښانې معلومیری چی د دباندې لخوا څخه ضربه باندي سویده،

ساحل ډیر پریشان سو بیا یی په درد وویل: خو ده رزیل ویل چی صرف د یوی ډبری سره می پښه ولگیده،

ډاکټر وویل: نه دا د ډبره ضربه نه ده داسی معلومیری لکه یو چا چي پر یو کلک های غورځولی وی،

ساحل په حیرانی وویل: څه؟

ډاکټر وویل: هو داسی معلومیری لکه یو چا چی پر یو کلک های پوری وهلی وی خو د تشویش خبره نه ده هډوکي یی ټول سم دی ماتیدنه نه لری زه به یو څه دوا در ولیکم هغه ورکوه ان شاءالله سمیری،

وروسته ساحل او شهاب د ډاکټر څخه خدای په امانی واخیستی او د روغتون څخه راووتل ساحل ډیر پریشانه وو وروسته یی دوا ورته راواخیسته خو د شهاب سره یی خبری نه کولی شهاب یی پر لاس خپل لاس کښینوی خو ساحل د شهاب لاس د خپل لاس څخه لیری کي او هیڅ یی ونه ویل شهاب د بایسکل بریک ونیوی بایسکل ودریدی بیا یی وویل: ساحل زه رښتیا درته وایم چی زه په کلی کی غوځار سوم هلته زخمی سوم،

ساحل وویل: رښتیا وایی؟

شهاب وویل: رښتیا وایم یاره،

بیا ساحل وویل: نو تا ماته صرف د پښی ولی وویل چی
پښه می زخمی سوه،

شهاب وویل: د نور بدن درد می نه دی احساس کری،

بیا شهاب وویل: اوس خوشحاله سوی؟

ساحل موسکی سو او ویویل: هو،

بیا دواړه په خندا د روغتون څخه ووتل کله چی دباندی
ووتل نو د روغتون مخته هغه دوکاندار چی ساحل د حسام
د بانک په ورځ لیدلی وو چی په دوکان کی بی هوبښه وو
چی بیا ده اوبه پر واچولی هغه ناری کری چی پیری دی
د روغتون مخته هغه دوکان کوی چی پر ساحل یی
سترگی ولگیدی ساحل هم هغه ولیدی او ویپیژندی
دوکاندار د ساحل په لیدو ډیر وارخطاء سو په وارخطایی
کی یی وویل: پیپیری! پیری،

د دوکاندار بدن په رږدیدو سو ساحل او شهاب دواړو هغه
ته وکتل چی ډیر وارخطا وو بیا ساحل ورته وویل: پیری
به دی نیکه وی،

شهاب موسکی سو خو د شهاب سترگی په هغه نفر کی
بنځی وی او تر ډیره ځایه یی ورته کتل کله چی موټر ته
وختل نو شهاب ساحل ته وویل: ساحل! دا څوک وو چی د
پیری ناری یی وهلی؟

ساحل وویل: ایله لیونی دی په هغه ورځ چی ما د بانک
څخه پیسی راوړلی ده د بانک سره دوکان کوی زه چی د
بانک څخه راووتم غوښتل می دده د دوکان څخه یو بوتل

اوبه راواخلم خو دی هلته بی هوبنه پروت وو ما اوبه پر
وپاشلی چی په هوبن راغلی او ماته یی وکتل نو یو دم یی
وځغستل او د پیری پیری ناری یی وهلی چی پیری دی،

شهاب ډیر حیران سو خو څه یی ونه ویل وروسته دواړه
د روغتون څخه روان سول چی څه مخته ولاړل نو شهاب
وویل: ساحله ما همدلته کښته که زه د کور لپاره یو څه
سودا وړم بیا پسی درځم،

ساحل وویل: زه به یی درته راواخلم،

شهاب وویل: نه یاره زه یی خپله را اخلم د مور د خوبنې
په شیانو ته نه پوهیری؟

ساحل موسکی سو او ویویل: سمده خو زه به دلته درته
ودریرم؟

شهاب وویل: نه نه یاره ته ورسه دفتر هم یوازی دی هلته
باید په ما و تا کی یو وی،

ساحل وویل: سمده خو ژر بیرته راسه،

شهاب وویل: سمده،

وروسته دواړو خدای په امانی سره واخیستی شهاب د
موتر څخه کښته سو او ساحل ولاړی شهاب ساحل ته کتل
چی کله هغه د سترگو لیری سو شهاب تکسی را وگرځول
او په کښی کښینیستی تکسی ولا ته یی وویل: بناری
روغتون ته درځه،

ڇه وخت وروسته شهاب بيرته هغه روغتون ته راغلي
چي دي او ساحل ورتي راغلي وه شهاب هغه دوکاندار ته
ورغلي چي په ساحل پسي بي د پيري ناري وهلي کله چي
دوکاندار شهاب وليدي نو ډير وارخطاء سو خو شهاب
هغه ټينگ تر لاس ونيوي لاس بي ور وپيچي او ورتي بي
وويل: راته ووايه چي تا ولي زما په ملگري پسي ناري
وهلي چي پيري دي پيري دي؟

دوکاندار په وارخطايي او په ريزيدلي اواز وويل: سمدو
صاحبه درته وايم درته وايم،
شهاب وويل: ووايه،

دوکاندار ورتي وويل: صاحبه ما مخکي د بای فاس سره د
بنار څخه څه ليري دوکان کوي يوه شپه ناوخته زه په
دوکان کي ولاړ وم هغه ستا ملگري پر سرک را روان وو
او د يو چا سره بي خبري کولي زما د ډير ليري ځايه
پکښي فکر وو،

شهاب وويل: د چا سره بي خبري کولي څوک وو هغه؟

دوکاندار وويل: صاحبه ستا د ملگري سره هيڅوک نه وو
ور سره هلته بيله ما او ستا د ملگري ماسيوا بل څوک نه
وه،

شهاب ډير حيران سو او بيایي وويل: نو د چا سره بي
خبري کولي،

دوکاندار وويل: صاحبه ما درته وويل چي هلته هيڅوک نه
وه،

شهاب نور هم ډير حيران سو سترگي يي د حيرانتيا څخه
وپرسيدلي او بيا يي وويل: بيا څه وسوه؟

دوکاندار وويل: ما تر ډيره وخته ورته کتل چي ده خبري
کولي خو کله چي زما د دوکان څخه لږ تير سو بيا يو دم
ورک سو،

شهاب د دوکاندار لاس ايله کي او د ډيري حيرانتيا څخه
خولي پر راوبهيدلي بيا دوکاندار وويل: صاحبه ما چي کله
دا حالت وليدي نو ډير وبيريدلم او د ډيري بيړي بي هوبنه
سوم يو وخت يو چا پر مخ اوبه را واچولي زه چي په
هوبن راغلم نو ستا ملگري مي مخ ته ناست وو او پر ما
يي اوبه اچولي زه د هغه څخه ډير وبيريدم د هغه ځايه
وتبتيدم بيا مي هغه دوکان پرېښوي او دلته راغلم،

شهاب وويل: ستا هغه دوکان چيري وو؟

دوکاندار وويل: د بای فاس سره وو د بنار څخه څه ليري،

شهاب وويل: د هغه پيسو د بانک سره؟

دوکاندار وويل: کوم بانک صاحبه هلته خو هيڅ بانک
نسته،

شهاب وويل: تا به نه وي ليدلي هلته د پيسو بانک هم سته،

دوکاندار وويل: صاحبه ما هلته پنځه کاله دوکان وکي هلته
زه ډير گرځيدلي يم ما خو تر اوسه کوم بانک نه دي
ليدلي،

شهاب ڊير حيران سو بيا يي خپل پلار ته تليفون وکي او ورته يي وويل: بابا زه د بناري روغتون مخته ولاړ يم ته يو چاته ووايم چي زما موټر د روغتون مخته راوړي، پلار يي وويل: سمده زويه،

بيا شهاب دوکاندار ته وويل: ستا د يوي اوونۍ د دوکانداري پيسې زه درکوم ته زما سره د يو ساعت لپاره هلته ولاړ سه چيري چي تا دوکان کوي، دوکاندار ډير خوشحاله سو او بيا يي وويل: سمده صاحبه،

څه وخت وروسته موټر را ورسيدی شهاب او هغه دوکاندار دواړه په موټر کي کښينستل او د دوکاندار د دوکان پر طرف روان سول څه وخت وروسته هلته ورسيدل دوکاندار هغه ځای وړ وښوي ويويل: صاحبه دلته ما دوکان کوي داغه خالي دوکان زما وو،

شهاب هلته شاوخوا وکتل رښتيا هم هلته هيڅ بانک نه وو شهاب دوکاندار بيرته خپل ځای ته را ورسوي او هغه ته يي ډيري پيسې ورکړي او ورته يي وويل: گوره ددي کيسې په اړه بيا چاته ونه وايي زما هغه ملگري د څو غټو کمپنيو مشر دي که يي درد درته راغلي بيا دي نه پريږدي بندي کوي دي،

دوکاندار وويل: سمده صاحبه نه وايم،

ساحل چي کله د موټر څخه کښته سو نو د ساحل دوا يي وليدل د ځان سره يي واخيستل او ويويل: اوف دا دوا خو يي هم دلته پاته سول،

ساحل خپل کمپنی ته ننوتی زهرا او یوه بله همکاره یی په خپله شعبه کی ناستی وی کله چی یی ساحل ولیدی نو دواړو بڼه راغلاست ورته ووايه د زهرا همکاری وویل: زهرا! ریس صاحب لکه چی مریض سویدی،

زهرا وویل: ولی؟

همکاری یی وویل: تایی په لاس کی دوا نه ولیدل؟

زهرا وویل: نه نه می ولیدل شاید د بل چا وی ریس صاحب خو داسی تازه او تکره معلومیدی،

همکاره یی موسکی سوه بیایی وویل: زهرا! ریس صاحب ته پیر مه گوره نظر یی نه کی؟

زهرا موسکی سوه بیایی کرار خپله همکاره پر اوږه ووهل ورته یی وویل: چپ سه لیونی،،

د زهرا همکاری وویل: ایی زهرا رښتیا ووايه ریس صاحب دي خوبیری؟

زهرا وویل: لیونی دا ته څه وایی لیونی سوی خوبه نه یی؟

همکاری یی وویل: زهرا ته راته ووايه ونیسه نو ووايه،

زهرا موسکی سوه خو بیرته یی څیهره خوابدتیا ته واوښته همکاری یی وویل: څه پینه سوه؟

زهرا خپلی همکاری ته ددی او ساحل ټوله کیسه وکړل او بیایی اوږده ساه و ایستل او ویویل: ما دده د لاسته

راورلو موقع د لاسه ورکړیده ساحل به هیڅکله بیا زما
وخوا ته وهم نه گوری،

همکاری یی وویل: زهرا ته خو کوبنښن وکه ځکه چی
اوله مینه هیڅکله نه هیریزی،

زهرا وویل: خو ما ساحل ته دومره غمونه ورکړه چی
هغه به یی هیڅکله نه کی هیر،

همکاری یی وویل: زهرا وخت چاته دوهمه موقع نه
ورکوی ته اوس هم موقع لری که چیری ساحل ستا څخه
نفرط کولای نو پخپله کمپنی کی به یی کار هم نه
درکولای،

زهرا په دی خبره خوشحاله سوه او بیا یی همکاری ورته
وویل: زهرا! هله ورسه ریس صاحب اوس یوازی دی بیا
داسی موقع په لاس نه درځی د اوبو ور ورلو په بهانه
ورسه کرار کرار بانډار هم ور سره شروع که،

زهرا هم د اوبو گیلان واخیستی او د ساحل د دفتر پر
خوا ورغلل کله چی د ساحل د دفتر دروازی ته ورسیده
نو دوه درې اوردې ساوی یی یی واخیستی بیا یی پر زړه
لاس ونیوی او بیا یی د ساحل د دفتر دروازه ور وتکول
ساحل وویل: راځی مهربانی،

زهرا هم دننه ورغله ساحل په کمپیوټر اخته وو زهرا د
اوبو گیلان ساحل ته پر میز کنبینوی ساحل چی زهرا او
د اوبو گیلان ولیدی نو یو دم ولاړ سو او ویویل: تاسو؟
او دا اوبه؟

زهرا رږديدل او بيایي وويل: هغه تاسو مريض ياست ستاسو د دفتر اوبه یخې دی هغه تاوان درته کوی په همدې اوبو مو دوا وخورې،

ساحل وويل: زه نه يم مريض هغه دوا د شهاب ده او بيا تاسو ولی تکلیف کوی خو يو کاریگر ته به مو پلاس ورکړی وای؟

زهرا وويل: هغوی ټول په کار اخته وه نو می ځکه خپله راوړې،

شهاب هم کمپنی ته را ورسیدی د زهرا همکاره پیره وارخطا سول نه یی غوښتل چی شهاب د ساحل دفتر ته ورسی تر څو ساحل او زهرا په یوازیتوب کی خبری سره وکي نو یی شهاب ته ورناره کړه: صاحبه صاحبه گوری،

شهاب په درد ورته وويل: څه خبره ده؟

د زهرا همکاره پیره وبیریدل بيایي وويل: صاحبه تاسو راسی دا زما کمپیوتر یو څه خراب دی دا خو راسم کي فاسورډی راڅخه هیر سویدی،

شهاب دننه شعبي ته ورغلی او د هغی ترڅنگ کمپیوتر ته کښینستی د کمپیوتر پر لیکډری (کیبورډ) یی لاسونه کښینوول او په فاسورډ خلاصولو اخته سو،

ساحل بیرته پر خپله چوکی کښینستی او زهرا ته یی وويل: مننه،

زهرا وويل: د مننی وړ نه ده صاحبه،

وروسته ساحل په خپل کار اخته سو زهرا لا هم هلته ولاړه چی اوس به ساحل نوري خبری شروع کي او ماته به د کښینستو موقع پیدا سی خو ساحل څه نه ورته ویل بیا زهرا کرار کرار د دروازی پر طرف روانه سول په داغه فکر چی ساحل به برغ باندی وکي خو ساحل هیڅ نه ورته وویل زهرا بیرته مخ را وړوی د ساحل خواته او وویل: صاحبه تاسو خو به بل کوم شی ته ضرورت نه لری؟

ساحل وویل: نه مننه،

زهرا بیا مخ د دروازی پر طرف وړوی خو بیایي د ساحل طرف ته وکتل او ورته یی وویل: صاحبه تاسو زما څخه پوښتنه نه وکړه چی زه کار کولو ته څنگه مجبوره سوم؟

ساحل پوه سو چی زهرا دده سره خبری زیاته وی نویی کمپیوتر پرینسوی او وویل: ضرورت یی نه وو چی پوښتنه می در څخه کړی وای ولی چی زه دلته د کاریگرو د شخصی ژوند د پوښتنو لپاره نه یم ناست او نه هم زه کاریگرو ته معاش د هغو پر شخصی ژوند بیانولو ورکوم،

د ساحل په دي خبره سره د زهرا زړه ډیر غمگین سو او تر سترگو یی اوبسکي راغلی په ژړایي وویل: فکر نکوی چی ستا په دی خبرو سره به دیو چا زړه مات سی؟

ساحل د خپل چوکی څخه ولاړ سو او د زهرا و خواته ورغلی او ورته یی وویل: زهرا ته د زړه ماتولو په معنا

پوهیږی که ته پوهیدای نو تابه د بل چا زره نه
ورماتولای،

زهرا وویل: ساحله زه پوهیږم چی ما ستا زره در مات
کړی وو خو زه پر هغه پښیمانه یم هغه زما تیر وخت وو،

ساحل وویل: زما هم هغه تیر وخت وو چی ستا سره می
مینه کول خو هیله کوم زما ژوند ته بیا د راتلو کوبښښ
مکوه،

شهاب لا هم د زهرا د همکاري سره د کمپیوټر په
جوړولو اخته وو د شهاب لاس پر کمپیوټر پروت وو د
زهرا همکاري غوښتل شهاب خائنه جلب او مینه ور سره
شروع کي نوی کرار خپل لاس د شهاب پر لاس ور
کښینوی شهاب د هغی لاس خپل په بل لاس په چکه
ووہلی او ور لیری یی کي د زهرا همکاره ډیره وپیریده
ژر یی خپل لاس د شهاب څخه را ایسته کي،

زهرا په ژړا وویل: ساحل! ما ته یوه موقع لا هم راکه بیا
به هیڅکله چم در سره ونه کم،

ساحل موسکی سو او ویویل: موقع؟ که می تاته موقع
درکړه نو زه به موقع د لاسه ورکم ځکه چی زه اوس د یو
بل چا سره مینه کوم هغه زما ژوند زما ساه او زما هر څه
ده،

زهرا ډیر وژړل بیا ساحل ورته وویل: هیله کوم نور مه
زما وخت را ضایع کوی او مه هم خپل وخت ضایع کوی
مهربانی کار ته مو ولاړه سی،

زهرا په ژړا د ساحل د دفتره څخه ووتل شهاب هم د
زهرا د همکاري د شعبي څخه را ووتی د زهرا همکاري
د شاه لخوا د خولي پيښي پسي وکړی کله چی شهاب د
ساحل دفتر ته تلی نوی زهرا په لاره کی ولیدل چی
ژړل یی شهاب حیران سو او ویویل: څه خبره ده؟

زهرا خپل اوبنکي پاکي کړی او ویویل: هیڅ خبره نه ده،

وروسته زهرا د خپل شعبي پر خوا روانه سول او شهاب
د ساحل دفتر ته ورغلی شهاب ولیدل چی ساحل ډیر
پریشانه دی شهاب وویل: څه خبره ده یاره چی داسی
پریشانه ناست یی او دا اغلی ولی ژړل؟

ساحل اوږده ساه واخیسته او ویویل: څه درته ووايم یاره د
نن زمانی انجونې دی د مینی څخه یی پسڅند جوړ کړیدی
چی خوبه یی سی ژوند ته مو راسی او چی خوبه یی
سی پریردی مو او د بل چا سره ولاړې سی،

شهاب وویل: بڼه بڼه د مینی کیسه وه خو یاره تا باید د
هغی زړه نه وای ور مات کړی،

ساحل وویل: ولی هغه زما زړه چی یی را مات کي؟

شهاب وویل: یاره انسان عاجزه دی کله کله غلطي ځنی
کیری وییځښه،

ساحل وویل: یاره هغه بیا وایی چی زما سره مینه وکه،

شهاب موسکی سو او ویویل: نو خو ور سره ویکه په دی
کی مشکل څه دی؟

ساحل وويل: چپ سه ليونيه په هغه بلي مي لکه چي
ډبوی،

شهاب حيران سو او ويويل: کمه بله هغه د کلی دا يادوی؟

ساحل موسکی سو او ويويل: پريزده يی ياره ته دي دوا
وخوره چي ژر جوړ سي،

ساحل د شهاب دوا راواخيستل او شهاب ته يی ورکړه بيا
شهاب وويل: نن ماښام ته يو خای ميلمانه يو خان تيار که،

ساحل وويل: ياره ددي ميلمستياؤ څخه پر نفس راغلی يم
زه نه هم ياره ته ورسه،

شهاب وويل: سمدې نو زه هم نه هم ما ته هم يوازی خوند
نه راکوی چي ولاړ سم،

ساحل شهاب په غير کی ټينگ کي او ويويل: احمقه زما
کمزوری در معلومه ده ته پوهیږی چي ته پر ما ډير گران
یي نو ځکه داسی راته وایي سمدې پر څو بجي څو؟

شهاب موسکی سو او ويويل: زه موټر ستاسو کورته در
ولم بيا دی راپورته کوم،

ساحل وويل: سمدې،

ماښام ته ساحل خان تيار کي او څه وخت وروسته شهاب
د کور مخته د موټر هارنگ ووهی او دواړه د ميلمستيا په
خوا روان سول د شهاب هدف بانک وو نو ځکه د شپي
چي د ميلمستيا څخه راتلل نو د بای فاس پر سرک را
روان سول کله چي هغه دوکان ته را ورسيدل نو ساحل

بيده سوي وو شهاب موټر لږ كرار كې بيا يې موټر سره
يو و بل بغلته كې تر څو ساحل راكښيني خو ساحل نه
راكښينستي شهاب غوښتل چې ساحل ته لاس وړ وړي او
هغه راكښينوي خو كله چې يې لاس وروړي نو لاس يې
ساحل ته نيږدي ودرېدي او جام سو هيڅ حركت يې نه
كوي شهاب پوه سو نو يې ژر ساحل ته ناره وړ وكړه خو
خوله يې هم بنده سول د شهاب وړ سره زوري وي خو
لاس او خولې يې هيڅ حركت نه كوي شهاب غوښتل
موټر ودروي خو پښه يې د بريک څخه ليري سول او پر
سكليټر او سټرينگ يې پښه او لاس ټينگ سول شهاب ډير
كوښښ وكې چې ځان خلاص كې خو هيڅ يې نسوای
كولای موټر د دوكان او د هغه بانك د ځايه څخه ډير
ليري ولاړي يو دم يې لاسونه پښې او خوله ايله سول ژر
يې موټر ودروي او توخي ونيوي ساحل هم د خوبه
راكښينستي او په حيرانتيا يې شهاب ته وويل: څه پيښه ده
څه در وسول،

شهاب خبرې نسوای كولای بيا ساحل ژر په خوله كې
اوبه وركړي د څه وخت وروسته ارام سو ساحل وويل:
څه پيښه ده څه در وسول،

شهاب شاته وكتل ډير ليري راغلی وه چې ساحل
وارخطاء نسي نو يې وويل: هيڅ خبره ده بس مازې مې
يو څه ساه لنډې وسول او توخي په درد كړم،

ساحل يې پر تندي لاس كښينوي او وويل: تندي دی هم
ډير تود دی تا دوا وخورل بيا؟

شهاب وویل: نه یاره هیره می سول،

ساحل په درد وویل: شهابه ډاکټر دوا د څه شی لپاره
درکړل چی ته یی نه خوری؟

شهاب وویل: وبخښه یاره هیره می سول بیا یی خورم،

ساحل وویل: راکه موټر ماته راکه زه یی چلوم ته مریض
یی،

شهاب موټر ساحل ته ورکړ او بیا د کور په خوا روان
سول ساحل شهابه تر خپله کوره ورسوی او ورته یی
وویل: گوره دوا پر وخت خوره او پر ځان فکر کوه،

شهاب وویل: سمده،

سهار سو ساحل د دفتر څخه ووتی غوښتل یی چی
شهاب ته تلیفون وکړی خو بیرته یی تلیفون جیب ته
واچوی فکر یی وکړ چی شهاب ناروغه وو هغه به
اوس بیده وی وروسته یی د زهرا همکاري ته
وویل: که شهاب راغلی ورته ووايه چی زه کلی ته
تلی ییم،

شهاب د سهار تر ناشتی وروسته د دفتر پر خوا
روان سو کله چی هلته ورسیدی نو د ساحل دفتر ته
ورغلی هلته یی وکتل خو ساحل نه وو بیا یی
وغوښتل چی زنگ ور ووهی خو د ساحل تلیفون
هم د ساحی څخه بهر وو شهاب د ساحل د دفتره
څخه پریشانه لاندی راکښته سو زهرا ولیدی چی
شهاب په ساحل پسې پریشانه دی نو یی ورته

وویل: صاحبه! ساحل صاحب سهار کلی ته ولاری
زما همکاری ته یی وویل چی که شهاب راغلی
ورته ووايه چی زه کلی ته تللی یم،

شهاب وویل: بنه! بنه! مننه چی خبر مو کرم زه
ډیر پریشانه وم،

ساحل خو ورځي وروسته راغلی خو په اوونۍ کی
به هتماً کلی ته تللی د ساحل مور پلار او شهاب ډیر
پریشانه وه په دي اړه څه وخت تیر سو یوه ورځ
ساحل د دفتر څخه د کور پر طرف روان وو د
کمپنی د کار کوونکو د وظیفو وخت هم خلاص
سوی وو ټول دباندي ووتل باران هم شروع وو ټول
موټرانو او رکشو ته وختل او ولارل خو زهرا د
موټر په تمه ولاره وه خو موټر نه پیدا کیدی کالی
یی ټول لاندې سول، ساحل د پارکینگ څخه موټر را
وايستی کله چی د کور پر طرف روانیدی نو ویلیدل
چی زهرا د موټر په انتظار پر سرک باران ته
ولاره ده ساحل ورغلی او موټر یی د زهرا مخته
ودروی د موټر هنداره یی کښته کړل او ورته یی
وویل: راځي زه به مو ورسوم،

زهرا وویل: نه نه صاحبه تاسو تکلیف مکوی اوس
به موټر راسی د لاری په موټر کی ځم،

ساحل وویل: باران مو لندوی راځي زه هم ستاسو د
کور خواته ځم زه به مو ورسوم،

زهرا د ساحل موٽر ته ور وختل او روان سول
زهرا ډيره لنده سوي وه د يخ هم نيولي وه نو ځكه
ډيره ريږديدل ساحل د چرگ د بنوروا ولا د ليري
مخته موٽر ودروي او ورغلي شوروا ولا ته يي
وويل چي دوه گيلاسه بنوروا راجوره كه كله چي
بنوروا اماده سول نو ساحل خپل گيلاس واخيستي
او بنوروا ولا ته يي وويل: دا بل گيلاس په موٽر
هغي ناستي اغلي ته وروړه،

بنوروا ولا هغه گيلاس زهرا ته ورکي زهرا هغه
په ريږديدلي لاسو ونيوي او بنوروا يي وڅينل او د
بدن يخوالي يي کم سو كله چي بنوروا خلاصه سول
نو ساحل موٽر ته وختي او روان سول ساحل د
زهرا د معصومي څيري په ليدو نرم سو او زهرا
ته يي وويل: زه د هغي ورځي پر خبرو بڅښنه
غواړم په احساساتو کي وم نو ځکه مي داسي
خبري وکړي خو هو دا فکر مکوه چي زما په زړه
کي دي تاسو ته ځاي پيدا سوي وي،

څه وخت وروسته د زهرا کور راورسيدي او زهرا
د موٽر څخه کښته سول او ساحل ته يي وويل: مننه
صاحبه،

کله چي ساحل زهرا د کور مخته کښته کړل په دي
وخت کي د زهرا کوژدن ارمان چي د زهرا د کور
هاخوا ته پټ وو وليدل ډير په درد کي سو د درده
يي مخ تک سور سو، ساحل د زهرا تر کښته کولو

وروسته پر خپل لار روان سو، ماښام ساحل میلمه
وو د شپې ناوخته د میلمستیا څخه را ووتی د
پارکینگ څخه یی موټر را وایستی او مخ د کور پر
طرف روان سو په لار کی یی شهاب ته تلیفون
وکر کله چی شهاب تلیفون اوکی کر نو ساحل په
خندا ورته وویل: شهابه یاره هغه د شپرو میلیونو
قرارداد می تر لاسه کی،

شهاب ډیر خوشحاله سو او ویویل: مبارک دی سه
یاره،

ساحل وویل: مننه یاره خو دا ټول ستا لکبله ځکه
چی دا قراردادیان خو تا پیدا کړی وه او تا دیته
تشویق کړل چی مور ته دا قرارداد راکي،

شهاب وویل: نه یاره د هغوی زموږ تولیدات خوښ
سول ما خو هیڅ هم نه دی کړی،

ساحل غوښتل چی شهاب ته د هغه د زحمت مننه
ووايي خو یو دم یی موټر دیو شی سره ولگیدی او
ساحل ژر ودروی، شهاب وویل: څه پېښه سوه
یاره؟

ساحل وویل: فکر کوم تیر یی پنچر سو،

ساحل چی کله د موټر څخه کښته سو نو ویلیدل چی
د موټر څلور سره تایرونه یی پنچر سوی وه ساحل
ووویل اوه خدایه،

شهاب وویل: څه وسوه؟

ساحل وویل: د موټر څلور سره ټایرونه می پنچر
سول لکه چی یو چا قصداً پر سرک یو شی راته
ایښی وو،

شهاب ډیر حیران سو او بیایي په حیرانتیا وویل:
ته چیری یی؟

ساحل وویل: دا ستاسو د کور لږ دی خواته چی
ځنگل دی ددی ځنگله....،

ساحل لا خبره نه وه خلاصه کړی چی یو چا د شا
لخوا پر سر په اوسپنیز پایپ ووهلی،

ساحل نارو کړه او تلیفون یی لاندی ولویدی شهاب
وویل: څه در وسوه ساحله!؟

د ساحل د سر څخه ویني وبهیدلی کله چی یی شاته
وکتل نو یو چا بیا پر سر ووهلی ساحل بیا نارې
کړی شهاب هم په تلیفونه کی نارې ور ووهلی:
ساحله! ساحله! ساحله څه وسوه؟

د نارنج کلاء ټول کلکینان یو دم سره وکړپیدل او د
دیواله څخه ووهل سول د کلاء د گروفان کنډل هم
سره پر بنوریډو سو د کلاء د کوتو دروازی ټولی
خلاصی او بندي کیدلای درختي هم باد پر مخ
واخیستی یو دم د یو کلکین څخه سپینه کوتره
والوتل او کلکین یی مات کړ دباندی ووتل،

شهاب ژر موټر ته وختی او د ځنگله پر طرف ور
روان سو او په تلیفون کی یی هم نارې پر ووهلی،

ساحل پر سر لاس نیولی وو مخته یی شیر نفره
ولار وه تولو مخان پت کری وه ساحل په وینو کی
رنگ سو او بیایی په ریزیدلی اواز وویل: تاسو
خوک یاست او ولی می وهی؟

د هغو خخه یی یوه د سر خخه مخ پوتی (ماسک)
ایسته کر ساحل ولیدل چی د زهرا کوژدن ارمان
وو،

ارمان وویل: پیاد دی سوم په هغه ورخ خودی د
زهرا احمقی مخته ډیر ووهم نن به دی هغه حساب
در ادا کم،

ارمان خپلو ملگرو ته وویل چی ونیسئ ویوهی،
تولو ساحل راونیوی او وهل یی پر شروع کرل، د
کلاء خخه په هوا سوی کوتر د غرونو پر سر ډیره
په تیز کی روانه وه سترگی یی د اور پخیر لگیدلی،
خه وخت وروسته شهاب ساحل ته راورسیدی
شهاب ولیدل چی ارمان او د هغه ملگری ساحل
وهی شهاب خپل موتر ودروی او د هغو پر طرف
یی وروخستل او هغوی ټول یی د ساحل خخه
پوری وهل او ساحل یی د مخکی خخه راپورته کی
او په خپل غیر کی یی ونیوی شهاب ډیر وارخطا
وو بیاد ارمان یو ملگری شهاب هم پر سر په
لرگی ووهی د شهاب سر گرخی وسو ساحل یی د
موتر تر څنگ کښینوی او شهاب د ارمان او د هغه
ملگرو ته ور حمله کرل خو هغوی باندي زیات وه

شهاب یی په ټولو ټینگ کر او په گډه یی ووهی ساحل غوښتل چی شهاب د هغو څخه خلاص کری نو د هغو پر طرف ور روان سو او هغوی یی د شهاب څخه لیری کرل شهاب او ساحل دواړه د پیرو وهلو څخه کمزوری سول او پیره وینه ځنی ولاړل د ارمان ملگرو ساحل او شهاب ونیول او ارمان د جیب څخه چاکو راوکنی تر څو ساحل او شهاب په ووهی کله چی یی د هغو پر طرف ور وځستل په دی وخت کی د کلاء څخه په هوا سوی کوتره راورسیدل لویه ناره یی وکرل او د ارمان پر طرف یی په پیره تیزی سره ور وځستل او په خپله مشوکه یی ارمان ووهی، ارمان او ملگری یی پیر وبیریدل ارمان پر خپل مخ لاس ونیوی د مخ څخه یی وینی وبهیدلی ټولو شاوخوا وکتل هیڅ شی نه وه د ارمان ملگرو ساحل او شهاب ایله کرل او د بیړی یی شاوخوا کتل خو هیڅ شی نه معلومیدل وروسته یو دم ارمان او د هغه ملگری په چپلاخه وو هل سول د دوی ویره نوره هم زیاته سول ټول پر مخکه وغورځیدل شاوخوا یی وکتل چی دا چا وو هلو خو هاته هیڅوک هم نه وه بیله ساحل او شهابه خو هغوی د پیرو وهلو څخه پر مخکه لویدلی وه، د ارمان هغه ملگری چی ساحل یی پر سر وهلی وو د مخکی څخه لوړ پورته سو د هغه خوا څخه سرچپه پر مخکه راولویدی د ارمان ملگرو ټولو د بیړی ناری کری شهاب چی کله د

هغوی پر طرف وکتل نو ویلیدل چی هغوی ټول
و هل کیری خو وهونکی نه معلومیری چی څوک
یی وهی وروسته ساحل سر راپورته کړ د مخکی
څخه او شهاب ته یی وویل: ته ښه یی؟

شهاب په حیرانی د ارمان او د هغه د ملگرو خواته
اشاره وکړه او ویویل: ساحل هلته وگوره،

کله چی ساحل د ارمان او د هغه د ملگرو خواته
وکتل ډیر حیران سو او د حیرانه یی سترگی
و پرسیدلی ساحل ولیدل چی زینت ارمان او د هغه
ملگری د مخکی څخه لوړ پورته کړیدی او د
مخکی څخه یی راویشتل بیای یی په حیرانی وویل:
زینت!؟

شهاب ساحل ته وکتل او ویویل: څه؟ څوک؟

ساحل وویل: دا خو زینت ده هغه زما سره چی د
کلی په کلاء کی ملگری سوی وه،

شهاب د ارمان او د هغه د ملگرو پر خوا وکتل خو
هلته هیڅوک نه معلومیدل بیله ارمانه او د هغه د
ملگرو ماسیوا بیای یی ساحل ته وکتل او ویویل:
څوک یادوی؟

ساحل د ارمان او د هغه ملگرو ته اشاره وکړه او
بیای یی وویل: هغه دوی چی وهی هغه انجلی در
یادوم،

شهاب بيا ارمان او د هغه ملگرو ته وکتل او
وويل: ساحل هلته خو هيڅوک نسته،

ساحل پير حيران سو او بيایي په درد شهاب ته
وويل: دا د مسخرو خای دی چی ته مسخري کوی؟

شهاب وويل: ساحل په ما باور وکه هلته هيڅوک
نسته،

ارمان او د هغه ملگرو پير وهل وخورل د ټولو د
سرو او پزو څخه ويني را روانی وی بيا شهاب
وويل: ته دلته کښينه زه به موټر راولم،

شهاب د موټر په خوا ولاړی ساحل د ارمان او د
هغه د ملگرو خواته کتل چی زينت وهل وروسته
زينت د ساحل خواته وکتل او د ساحل پر طرف
روانه سوه کله چی ساحل ته ورسيدل نو تر سترگو
یی اوبنکي رواني سوی د ساحل مخ ته یی خپل
لاس ونيوی او ژړل یی ساحل وويل: زينت تښتته
دلته څنگه؟

په دی وخت کی شهاب موټر چالان کی او د ساحل
پر خوا یی ور وستی،

زينت وويل: ساحل ته روغتون ته ولاړ سه ژر،

ساحل وويل: خو ته؟

زينت وويل: ما پريږده ستا څخه زياته وينه تللی ده
ته ژر ولاړ سه،

وروسته شهاب راغلی ساحل یی د مخکي څخه راپورته کي او موټر ته وختل او روان سول کله چی ساحل او شهاب روان سول زینت خپل لاس ته وکتل چي د ساحل په وینو لړلی وو تر سترگو یی اوبنکي وبهیدلی ډیره په غوسه سوه او د ارمان او د هغه د ملگرو پر خوا ور رهی سول ساحل د موټر د هندار څخه شاته وکتل او شهاب په هنداره کی ورته کتل چی ارمان او د هغه ملگری د مخکي څخه پورته سول او پر ملاء باندي قطعہ سول ساحل او شهاب د حیرانیه سترگي پټي کړی، څه وخت وروسته ساحل او شهاب دواړه روغتون ته ورسیدل ساحل ډیر زخمي وو او ډاکټرانو ژر هغه بیستر کي او د شهاب پانسماں شروع سو څه وخت وروسته د ساحل او شهاب مور او پلار روغتون ته راغلل شهاب هغوی ته ټوله کیسه وکړه،

د ساحل ټپونه ژور وه نو ځکه یی عملیاتو زیات وخت ونیوی نیمه شپه وه شهاب او د ساحل او شهاب مور او پلار د عملیات خونۍ مخته انتظار وه څه وخت وروسته عملیات پای ته ورسیدل او ډاکټران دباندې راووتل او د ساحل مور او پلار ته یی وویل: مبارک مو سه ستاسو زوی روغ او جوړ سو بس تر سبا پوری به همدلته بیستر وی، په دي سره ټول ډیر خوشحاله سوه بیا شهاب خپل او د

ساحل مور او پلار ته وويل: تاسو ولاړ سئ زه د
ساحل سره پاته كيرم،

د ساحل پلار وويل: نه زويه ته هم ډير زخمى يى
ته بايد كور ته ولاړ سئ زه ورته پاتيرم ساحل ته،

شهاب هغوي ټول مجبوره كړل چي ولاړ سى
هغوى ټول ولاړل او شهاب د ساحل سره پاته سو،
شهاب د ساحل د كټ تر بغل كښينستى او د ساحل
تبه يى وكتل بيا همهلته ورته انتظار سو،

د سهار مرغانو خپل سندرې شروع كړي د ساحل
نشه هم تللى وه او د خوبه راكښينستى ويليډل چى
شهاب يى د كټ تر څنگ بیده سوى دى او سر يى
دده پر كټ ايښى دى ساحل ورناره كړه: شهابه!
شهابه!

شهاب د ساحل په نارو راويښ سو او بيا يى په
موسكا وويل: اوه ته راكښينستى؟

ساحل وويل: بى عقله ته نه وينى چى ته هم زيات
زخمى سوى يى بيا هم دلته دي ماته ټوله شپه تيره
كړه،

په دى وخت كې د ساحل مور او پلار بيستر خونى
ته رانوتل او ووييل: زويه مور هم ماښام ډير ورته
وويل چى ته ولاړ سه ته هم ډير زخمى سوى يى
خو دى په هيڅ ركم نه تلى،

بيايي مور او پلار د ساحل د صيحت پوښتنه وکړه
ساحل وويل: اوس ښه يم،

بيا ساحل حيران سو او په فکر کې ډوب سو او بيا
يي وويل: خو زينت څه سول؟

ټولو يو وبل ته سره وکتل او بيا د ساحل پلار په
حيراني وويل: زويه زينت څوک ده؟

ساحل وويل: هغه مور چې يي ماښام وژغورلو هغه
د کلي ده په نارنج کلاء کې زما ملگری ده،

بيا ساحل شهاب ته وکتل او ويويل: شهاب! ته ولي
داسې پټه خوله ناست يي راته ووايه چې زينت څه
سول؟

شهاب د ساحل مور او پلار ته وکتل او بيايي
ساحل ته وويل: ساحل! مور به بيا پر دي وروسته
بخت وکو چې ته جوړ سي،

ساحل په غوسه سو او ويويل: شهابه زما د پوښتنې
جواب راکه،

شهاب وويل: ساحل هلته هيڅوک نه وه ته چې
څوک يادوي هغه انسان نه بلکې هغه د کلاء پيري
دي چې په سلهاوه انسانان يي وژلي دي،

ساحل ډير حيران سو او بيايي په درد سره شهاب
تر کالو ونيوي او ويويل: شهابه د خولي سره دي
احتياط کوه ته پوهيري چې ته څه وايي ولي په هغه

ورخ چي ماته يي په پوهنتون کي جايزي راکولي
کله چي پروگرام ختم سو زه د پوهنتون په دروازه
کي نه وم ور سره ولاړ چي تا هم وليدلم،

شهاب وويل: ساحله په هغه ورخ هم هلته هيڅوک
نه وه ستا سره په هغه ورخ هلته ته يوازي ولاړ
وي او خبري دي کولي،

ساحل وويل: شهابه د تيري شپي په پيښه کي لکه
چي تا خپل عقل او حافظه د لاسه ورکړيده،

شهاب د جيب څخه خپل تلفون راوکښي او تلفون
يي وکړ او په تلفون کي يي وويل: اوري سلطانه
هله يوازي خو روغتون ته راسه،،،

څه وخت وروسته د ساحل د کمپني چوکيدار
عمليات خونئ ته راغلي ساحل د هغه په ليدو ډير
حيران سو بيا شهاب ساحل ته وويل: ساحله په هغه
ورخ چي زه را د کار غوښتلو لپاره راغلي وه ايا
هغه ورخ ستا پياد ده؟

ساحل حيران سو او بيایي وويل: هو هو په هغه
ورخ زينت هم راغلي وه زه د هغي سره زما په
دفتر کي ناست وم چي سلطان هم راغلي سلطانه تا
خو هغه انجلي وليدل او ه؟

سلطان ډير حيران سو او هيڅ يي ونه ويل بيا

شهاب سلطان ته وويل: سلطانه! په هغه ورخ چي
زه را اغلي د کار لپاره راغلي وه چي هغي تاته

وویل چی زه د ریس صاحب سره د لیدو لپاره
راغلی یم ایا ته د ساحل دفتر ته ورغلی؟

سلطان وویل: هو صاحبه ورلم،

شهاب وویل: هلته د ساحل صاحب سره بل څوک
وه په دفتر کی؟

سلطان وویل: هلته بل هیڅوک نه وه،

ساحل په ددی خبری په اوریدو ډیر حیران سو بیا
شهاب وویل: نو ساحل صاحب د چا سره خبری
کولی؟

سلطان وویل: صاحبه هلته هیڅوک نه وه ساحل
صاحب د چوکی تر څنگ ناست وو او د خان سره
پی خبری کولی،

ساحل په غوسه سلطان ته وویل: چپ سه بی عقله،

شهاب خپل تلفون د جیبه راویستی او ساحل ته پی
وویل: ساحله که ته زما او د سلطان خبری نه منی
واخله دا عکاسی وگوره،

کله چی ساحل د شهاب تلفون وکتی نو ویلیدل چی
دی پخپل دفتر کی د چوکی تر څنگ ناست وو او
خبری پی کولی هلته هیڅوک بل نه وه ساحل په
فکر کی ډوب وو بیایی خپل تلفون را واخیستی
حکه په کلاء ده او زینت عکس سره نیولی وو کله
چی پی تلفون راوکښی او هغه عکس پی په

راوستی نو ویلیدل چی په عکس کی یوازی دی
ولار دی بل څوک نه وه ور سره،

ساحل په فکر کی ډوب سو بیا شهاب وویل: ساحله
ستا هغه ورځ پیاد ده چی ما تاته وویل چی زه می
مور د انا کورته بیایم په هغه ورځ زه د مور سره
نه وم تللی په هغه ورځ زه نارنج کلاء ته تللی وم
چی دا معلومه کم چی هلته ستا سره څه پینس سوی
وه خو کله چی هلته ورلم غوښتل می تحقیق وکم
خو څه وخت وروسته په کلاء کی د پانزیو د
شرنهگاری ږغ سو زه چی په هغه ږغ پسوی ور
روان سوم بام ته وختلم زه پر بام ولار وم چی یو
دم یو چا ډیره ټینگه لغته راگره او زه یی د دیواله
سره وجنگولم تر داسی حاله یی وو هلم چی ما د
راپورته کیدو طاقت لا د لاسه ورکی بیای غوښتل
چی د کلاء د بام څخه می لاندي وغورځوی او مړ
می کی چی په دي وخت کی ستا تلفون راغلی کله
چی هغی بلا ستا نوم واوریدی نو زه یی پرینولم
زه هلته بی هوښه سوم چی کله په هوښ کی رالم نو
ومی لیدل چی زه یی د بام څخه راکښته کړی وم او
لاندي یی د کلاء د دروازی سره غورځولی وم په
هغه ورځ زه د ډبرو سره نه وم لگیدلی بلکی هغی
بلا وهلی وم هغه انسانه نه بلکی بلا ده بلا،

ساحل په حیرانی سره شهاب ته وکتل او بیا شهاب
وویل: ساحله هغه پیسی چی تا دا کمپنیان په جوړی
کری تاته هغه پیسی چا درکری؟

ساحل په حیرانی وویل: هغه د زینت په غوښتنه د
هغی د اکا زوی راکری چی په بانک کی یی کار
کوی،

شهاب وویل: ساحله هلته هیڅ بانک مانک نسته
هغه د هغو بلاوو بانک وو،

ساحل په فکر کی سو او هغه صحنه ور پیاد سوه
چی کله دی بانک ته ننوتی نو ټولو د بانک
کارکوونکو ورته حیران حیران کتل او بیا هغه
خبره ور یاد سوه چی زینت ورته ویلی وه: ساحل!
بیا چی کله بانک ته ورتلی بیا د شپي لخوا ورسه
ځکه چی هغه د ورځی نه وی، چی بیا ده پوښتنه
ځنی وکړه چی دا بیا څنگه بانک دی چی د ورځی
نه وی د شپي وی؟ بیا چی زینت موسکی سوه او
ویویل: دا بیا زموږ بانک دی،

بیا شهاب وویل: ساحله په هغه ورځ چی ته ددوی
سره بانک ته ننوتلی نو ته هم د هغو سره ورک
سوی نو ځکه هغه دوکاندار چی هلته یی دوکان
کوی داسی فکر وکړ چی ته پیری یی نو ځکه هر
واری چی به یی ولیدلی نو وبه بیریدی او د پیری
پیری ناری به یی وهلی،

ساحل ددي کيسو په اوریدو ډیر حیران سو او په فکر کی ډوب سو بیایي یو دم د لاس څخه د سیروف پایپ لیری کی او د کت څخه ولاړ سو، ټولو نارې پر وهلی چی ساحله ساحله دا څه کوی خو ساحل هغوی ټول پوری وهل او د بیستر خونی څخه ووتی د ساحل مور و پلار او شهاب پسی ځغستل چی ساحل ودروی خو ساحل د روغتون څخه ووتی او د شهاب په موټر کی کښینستی او د کلی پر طرف روان سو شهاب هم موټر ته وختی او په ساحل پسی روان سو، پر لاری ساحل ته د زینت خبری ور یادیلی،

چی کله یی اول وار په کلاء کی زینت ولیدل: وخبښه زه ددی کلاء مخته تیریدم نو ومی لیدل چی د کلاء دروازه خلاصه وه نو ځکه راغلم چی وگورم چی په کلاء کی څوک دي،

ساحل د کلاء دروازی ته وکتل چی بنده وه او بیا یی په حیرانتیا ورته وویل: د کلاء دروازه خو ترلی ده نو څنگه تاسو راغلاست؟

چی بیا ساحل ورته وویل: زه دی و بیرولم ما فکر کاوه چی د کلاء پیری دی،

چی بیا زینت موسکی سوه او ویویل: همداسی می وبوله،

-زینت: زما د پوښتتی لپاره تلفونه ته حاجت نسته
صرف ما یاده که زه به درته راسم،

ساحل موسکی سو او ویویل: ولی ته پیری یی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: همداسی فکر وکه،

ساحل په همدا فکر وکی وو چی کلی راورسیدی
ساحل موټر د کلاء پر طرف ور روان روان کی
کله چی کلاء ته ورسیدی نو په پیر تکلیف د موټر
څخه راکښته سو او د کلاء پر طرف یی ور
وځغستل کله چی کلاء ته ننوتی نو د کلاء په دننه
صالون کی یی شاوخوا وکتل او بیای یی په لوړ اواز
وویل: زینت! زینت!!!! زینت!!!،

خو څوک نه معلومیدل ساحل پر ځنگنو ولویدی
لاس یی پر سر و نیول او په ژړا یی وویل: زینت!!!
زینت!!!،

ساحل هلته پر ځنگنو ناست وو او ژړل یی چی څه
وخت وروسته په کلاء کی باد سو او بیاد ساحل
شاته د پانزیو د شرنګهای رغ سو، ساحل پیر
حیران سو کله چی یی شاته وکتل نو ویلیدل چی په
مخ پوتی پورنی کی زینت ولاړه وه، ساحل د هغی
په لیدو پیر حیران سو او بیای یی د زینت پښو ته
وکتل چی هغه پانزیونه یی په پښو وه چی ده به
هره شپه په کلاء کی اوریدل،

ساحل زینت ته ور ولاړ سو او په ژړای وویل:
زینت ټول وایی چی ته پیری یی خو زه یی نه منم،

زینت وویل: هغوي رښتیا وایی،

ساحل ډیر حیران سو او سترگی یی د حیرانیه
وپرسیدلی او بیا پر مخکې ولویدی ډیر وخت هم
هاته چپ ناست وو زینت یی لاس ته وکتل چی
وینی تر بهیدلی زینت یی خواته ورنیږدی سوه
غوښتل یی چی لاس یی ور وتړی خو چی کله
ساحل ته نیږدی سوه نو ساحل خنی شاته سو او
وبیریدی بدن یی په ریریدو سو، زینت ساحل ته
وکتل او بیا یی وویل: مه بیریزه که ماته وژلای یا
می تاته تاوان در رسولای نو اول به می دا کار
کړی وای،

ساحل ارام سو او زینت یی بیا وڅنگته ور نیږدی
سوه او د ساحل لاس یی په خپل لاس کی ونیوی او
بیا یی زخمی خای ور وتړی کله چی ساحل ارام
سو نو یی وویل: تاهه مخکی ولی نه ویل چی ته
انسان ذاته نه یی؟؟

زینت وویل: که می درته ویلی وای نو تاهه زما
څخه نفرط کړی وای او زما څخه به بیریدلای،

ساحل وویل: تا خو ډیر انسانان په دې کلاء کی مړه
کړل نو زه دی ولی پریښوولم؟

زينت اورده ساه واخيسته او بيایي وويل: ته می هم
وژلي،

ساحل حيران سو او بيایي په غوسه خپل لاس د
زينت د لاس څخه ليري کي خو زينت بيرته د هغه
لاس په خپل لاس کي ونيوی او ويويل: په هغه
ورځ چي تا د مور سره خبري کولي خو هغي نه
غوبنل چي ستا سره خبري وکړي په هغه ورځ ما
غوبنل چي تا ووژنم ستا د وژلو لپاره د کلاء بام ته
درلم خو کله چي می هلته وکتل تا غوبنل چي له
پيرو غمونو خپله خپل ځان ووژني زما زړه
درباندي وسوځيدي ستا معصومه څپهره چي می
وليدل چي د پيرو غمونو بنکار گرځيدلي وه نو
ومی غوبنل چي ستا سره کمک وکم او تا ددي
تاريک ژوند څخه دباندې راوباسم ساحل که چيري
په هغه ورځ زه هلته نه وای درغلي نو تا به هتماً
ځان وژنه کړي وای،

ساحل وويل: د يوه نفر ژوند ژوغوري خو د
سلگونو انسانانو ژوند دی واخيستي ايا دپته ستا
مهرباني ووايم که بي عقي؟

زينت وويل: ساحل زه نه غواړم چي ددي سبب
درته ووايم چي هغوی ما ولي مړه کړه،

ساحل وويل: سبب؟ ايا زما د ملگري وژل هم يو
سبب درلودی؟

زینت وویل: ساحل زه نه وم خبره چی هغه ستا
ملگری دی که نه ما به داسی نه وای کری،

ساحل خپل لاس د زینت د لاس څخه لیری کی او
ولار سو غوښتل یی چی د کلاء څخه ووځی خو
کله چی د کلاء دروازی ته ور نیردی کیدی د کلاء
دروازه ورته وتړل سوه ساحل چی کله شاته وکتل
نو د زینت سترگی دیو تیز څراغ پڅیر لگیدلی
وروسته بیرته عادی حالت ته واوښتی بیای یی وویل:
ساحل ته زمای یی ته زما څخه هیڅ چیری نسی
تلا،،،

ساحل وویل: څه به وکی ایا ما به هم مړ کی؟؟

زینت وویل: تا داسی فکر لا څنگه وکی چی زه به
تا مړ کم ددی څخه مخکی به زه خپل ځان مړ کم،

ساحل وویل: زینت پوهیرم نن ورځ چی زه څه لرم
مور، پلار، ورونه زما کمپنیانی زما موثران دا ټول
تا راکریدی ماته زه دی اسحانمند یم خو زینت زه
ستا څخه بیریرم ټول عمر به په ویره ژوند در سره
کوم،

د زینت تر سترگو اوښکی روانی سوی د ساحل
خواته ورغله د ساحل لاس یی په لاس کی ونیوی
او بیای یی وویل: ساحل! زه ستا سره مینه کوم ته
زما هر څه یی نو ته بیای ولی زما څخه بیریری ته
خو زما مینه یی،

ساحل وویل: زینت ما او تايو خای نسو سره
اوسیدلای حکه ستا په خيهره کی ماته د هغو کسانو
جسدونه معلومیزی چی تا وژلي دي نو هیله کوم ما
پریرده چی زه می خپل ژوند یوازي وکم زه به په
ټول ژوند واده ونکم،

وروسته ساحل خپل لاس د زینت د لاس څخه
وکښی او روان سو د کلاء دروازه ورته خلاصه
سوه، زینت پر خپل خای کښینستل او ډیر یی وژړل
ساحل هم د کلاء څخه راووتی په دروازه کی ورته
شهاب ولاړ وو شهاب ساحل په موټر کی کښینوی
او د بنار پر طرف روان سول، ساحل خپل سر د
موټر پر هنداره ایښی وو تر سترگو یی اوښکی
روانې وی او د زینت یادونه ور یادیدل،

څه وخت وروسته خپل کور ته را ورسیدل د ساحل
مور او پلار هغه ته انتظار وه خو ساحل چی کله د
موټر څخه راکښته سو نو د هیچا سره یی خبرې
ونه کړې او خپلی کوټی ته ننوتی او دروازه یی په
خان پسي بنده کړه وروسته خپل د کټ تر څنگ
کښینستی او ډیر یی وژړل،

ساحل تر ماښامه خپل د کوټی څخه نه راووتی مور
او پلار یی ډوډی ورته راوړل خو د ساحل کوټه
همهغسی قلف وه مور یی د دروازی تر شا ورته
وویل: ساحله زویه دروازه خلاصه که د سهار

راهیسی دی هیخ شی نه دی خورلی صیحت ته دی
تاوان لری،

خو ساحل دروازه نه خلاصول بیایی پلار ورته
وویل: ساحله زویه دروازه خلاصه که هله زویه
مور او ما دی ډوډی درته راوریده،

خو ساحل بیا هم دروازه نه کرل خلاصه مور او
پلار یی ډیر ورته وویل خو هیخ فایده یی نکول
وروسته هغوی ځنی ولاړل څه وخت وروسته
شهاب راغلی ویلیدل چی د ساحل مور او پلار ډیر
پریشانه دی شهاب وویل: څه خبره ده ولی داسی
پریشانه یاست ساحل خو به بڼه وی؟

د ساحل مور وویل: زویه د سهار راهیسی یی هیخ
هم نه دی خورلی دروازه یی همغسې په ځان پسی
ترلی ده،

شهاب وویل: ډوډی ماته راکي زه یی ور وړمه
تاسو دلته کښینی،،

د ساحل مور شهاب ته ډوډی ورکړه او شهاب د
ساحل کوټی ته وروړه، شهاب د ساحل د کوټی
دروازه ور وتکول او ویویل: ساحل دروازه خلاصه
که زه یم،

ساحل بیا هم دروازه نه خلاصول شهاب بیا دروازه
وتکول او ویویل: ساحل دروازه خلاصه که یاره،

لږ وروسته ساحل دروازه خلاصه کړه خو سترگي
يې د شهاب د سترگو سره ونه موبسلولي او بيرته
خپل په خای کښينستی، شهاب يې تر څنگ
کښينستی او ورته يې وويل: ساحل مور ويل چی د
سهار راهیسی دي هيڅ هم نه دي خوړلی؟

ساحل په ژرغونی بزغ وويل: اشتها می نه ورته
کیری،

شهاب د ډوډی گوله جوړه کړه او د ساحل خولی ته
يې ونيول خو ساحل ورته وويل: زه وړی نه یم
ياره خواته می نه کیری،

شهاب وويل: زما لپاره یی وخوره،

ساحل وويل: نه ياره وړی نه یم،

شهاب بیا هم د ډوډی گوله د ساحل خولی ته ور
نیردی کړه او ورته يې وويل: دا به زما لپاره هتماً
خوړی،

ساحل هم د شهاب د لاس ډوډی وخورل بیا شهاب
وويل: نن می د هغه نوی قرار داديانو سره خبري
وکړی هغوی می سبا ته دفتر ته راغوبښتي دی یو
غونډه لرو نو سبا د وختي خان تيار که زه در پسی
راحم بیایم دي،

ساحل وويل: ته خبري ور سره وکه زما طبیعت نه
دی سم،

شهاب وويل: ما هغو ته همداسی وويل چی د ساحل
طبعیت نه دی سم خو هغو ټینگار کوی چی مور د
ساحل صاحب سره وینو،

ساحل وويل: سمدۀ ور سره و به وینم،

شهاب وويل: نو زه اوس خم پر خان دی پام کوه
دوا دي بیا پر وخت و خوره،

شهاب ولاړ سو او د دروازی پر طرف روان سو
کله چی دروازی ته ورسیدی نو بیرته یی ساحل ته
مخ ور واړوی نو ویلیدل چی ساحل ډیر غمگین وو
شهاب بیرته راوگرځیدی او د ساحل تر څنگی
کښینستی او ساحل یی په غیر کی و نیوی، د ساحل
تر سترگو اوبنګی راغلی شهاب هغه ته ډاډگیرنه
ورکول،

سهار سو څه وخت وروسته ساحل او شهاب دواړه
دفتر راغلل ټولو کارکونکو ساحل ته بڼه راغلاست
ووايه وروسته ساحل او شهاب د غونډو تالار ته
ولاړل نوی قرار داديان را رسيدلي وه ټولو د ساحل
سره روغبر وکي بيا يوه قرار دادي ساحل ته وويل:
مور شهاب صاحب ته وويل چی د ساحل صاحب
طبعیت به نه وی سم مور به ستاسو سره خبري
وکو خو شهاب صاحب ټینگار کوی چی باید مور
ستاسو سره خبري وکو،

ساحل په دي خبره سره شهاب ته وکتل او شهاب موسکی سو، څه وخت وروسته غونډه پیل سوه ټول نظریات او وړاندیزونه پیل سوه خو ساحل هیڅ هم ونه ویل بیا یوه قرار دادی وویل: ساحل صاحب تاسو په دي اړه څه وایست؟

ساحل په فکر کې غرق وو او د قرار دادی اواز یی نه واوریدی بیا هغه قرار دادی وویل: ساحل صاحب تاسو ښه یاست؟

ساحل یو دم راوینس سو او بیای یی وویل: وبخښي زه لږ ارام ته ضرورت لرم تاسو د شهاب سره خبرې وکړی دی به تاسو ته هر رنگه تشریح او معلومات درکې،

وروسته ساحل د غونډو د تالار څخه ووتی او خپل دفتر ته ولاری خپل چوکۍ ته یی څنگ واچوی او د زینت په خیالو کی ډوب سو او کرار کرار یی تر سترگو اوښکې روانی سوی،

ساحل به ټوله ورځ غمگین وو او هیڅ به ژوند خوند نه ورکوی تل به یی ژړل او د زینت په فکر او خیالو کی به ډوب وو،

یوه ورځ ساحل دفتر ته راغلی او شهاب ورته وویل: ساحل څو خبریالان راغلی دی چی ستا سره مرکه وکړی د غونډو په تالار کی تاته انتظار دی،

ساحل وویل: شهاب یاره زه نسّم کولای ته ورسه
خبری ور سره وکه،

شهاب ساحل تر لاس و نیوی او د غونډو تالار ته
یی کش کی کله چي خبریالانو ساحل ولیدی نو ټولو
روغبر ور سره وکی او بیایی مرکه شروع کړه،
خبریالانو د ساحل د کاروبار اړوند ټولې پوښتنې
وکړی او په پای کی یو خبریال وویل: ساحل
صاحب یوه اخیری پوښتنه کوم دا داسی پوښتنه ده
چی ټول یی په اړه غواړی خبر سی او دپته انتظار
دی چی تاسو به دي پوښتنی ته کله جواب ووايست
هغه دا چي ویل کیری د هر کامیاب نارینه تر شاه د
یوی بنځی لاس وی تاسو دا راتع ویلای سی چی
هغه څوک ده چی تاسو یی دی خای ته
راورسولاست؟

ساحل او شهاب په دي پوښتنه زیات حیران سول بیا
ساحل شهاب ته وکتل او بیایی مرکه پرینوول او د
غونډو د تالار څخه ووتی او خپل دفتر ته ولاړی د
دفتر دروازه یی وتړل او پر چوکی کښینستی د هغه
خبریال دا پوښتنه یی ذهن ته راغلل چی ویل یی د
هر کامیاب نارینه تر شاه د یوی بنځی لاس وی
هغه څوک ده چی تاسو یی دی خای ته
راورسولاست په دي سره ساحل ته زینت ورپیاد
سول او تر سترگو یی اوښکی روانی سوی وروسته
یی سر پر میز کښینوی او د زینت په جدایی کی

یی ډیر وژړل ساحل سر همداسی پر میز ایښی وو
چی څه وخت وروسته په دفتر کي د ساحل د میز د
سر څخه څه شیان لاندې ولویدل، ساحل په حیرانی
سره سر راپورته کي او شاوخوا یی وکتل څوک نه
وه خو وروسته بیا داسی معلومه سوه لکه یو چا
چی د دفتر پر عالی پښه کښیښول ساحل په حیرانی
اوبښکي پاکي کړی او په ژړا یی وویل: نو ستا هم
زه نه یم هیر سوی تاته هم زما بغیر ژوند خوند نه
درکوی او ه؟

په دفتر کی چوپتیا خپره وه ساحل چی تر سترگو
یی اوبښکي بهیدلی وویل: زینت زه پوهیږم چی ته
همدلته یی ځان رابنکاره که،

لږ وروسته زینت رابنکاره سوه چی د ساحل میز ته
نیږدي ولاړه وه او تر سترگو یی اوبښکي رواني
وی، کله چی ساحل زینت ولیدل نو دواړو په ژړا
ژر یو او بل په غیر کی سره ونیول او ډیر یی سره
وژړل ساحل په ژړا کي وویل: زه مینه در سره لرم
زینت مینه در سره لرم زه بيله تا ژوند نسّم کولای،

زینت هم وویل: زه هم ډیره مینه در سره کوم ساحل
زه هم بيله تا ژوند نسّم کولای بیا هیڅکله ما یوازی
مه پریرده،

ساحل وویل: نه دی پریردم زینت زه به تا هیخکله
یوازی پریردم زه مینه در سره لرم زینت مینه در
سره لرم،

شهاب د خبریالانو سره جنجال وو او هغو ته یی
وویل: مانتاسو ته نه وه ویلی چی د ساحل صاحب
خخه به د شخصی ژوند په اړه پوښتنی نه کوی؟

خبریالانو وویل: مور بڅښنه غواړو صاحبه،

شهاب د هغو خخه روان سو ډیر پریشانه وو او بیا
خپل دفتر ته ولاړی او پر خپل چوکی کښینستی
اورده ساه یی واخیستل او بیا یی خپل کمپیوټر
چالاند کی په کمپیوټر کی اخته وو چی بیا یی یو دم
څار کیمرو ته فکر سو کله چی یی کیمری چالانده
کړی نو د ساحل دفتر یی په کیمره کی رانیږدی کی
شهاب ډیر حیران سو ځکه د ساحل د دفتر په کیمره
کی یی ولیدل چی ساحل د خپل دفتر پر یو اورده
چوکی ناست دی او خاندي او خپل لاس یی داسی
نیولی دی لکه د یو چاپه غاړه کی چی یی ور
اچولی وی، په دی سره شهاب ډیر پریشانه سو،

ساحل او زینت به هره ورځ سره لیدل د ساحل مور
او پلار او شهاب ډیر پریشانه وه،

یوه ورځ چی کله شهاب نارنج کلاء ته تللی وو د
ساحل په کور کی څو میلمانه وه د ساحل مور او
پلار او شهاب سره ناست وه او د ساحل په اړه ډیر

پريشان وه او د ساحل په اړه يی هبړي سره کولی
کله چی د شهاب او د ساحل د مور او پلار خبري
خلاصی سوی نو د ساحل کور ته راغلی میلمه
وویل: څه وخت مخکی زموږ په بنار کی هم داسی
کیسه پینه سوی وه زموږ یو ځوان باندي هم داسی
پیریان ناست وه او هغه یی نه پرینوی بیاد هغه
ځوان کورنی د بنار یو بزړگ پیر ته ور وستی بیا
هغو پیریانو هغه ځوان پرینوی،

د ساحل پلار وویل: ایا هغه پیر او بزړگ اوس هم
ژوندی دی؟

میلمه وویل: متاسیفانه چی هغه یو کال مخکی مړ
سویدی د هغه پر ځای یی اوس زوی ناست دی
اوس هغه دا کارونه پر مخ وړی هغه ته به ورسو
او مشوره به ځنی واخلو،

د ساحل پلار وویل: سمده سبا ته به ورسو،

کله چی راتلونکی ورځ راغلل نو شهاب خپل موټر
راوستی د ساحل مور او پلار او میلمه په موټر کی
کښینستل او د هغه پیر او بزړگ په طرف روان
سول د څو ساعتو مزل وروسته هغه بنار ته
ورسیدل،

ساحل د کلاء پر بام د زینت په غیر کی خپل سر
ایښی وو او زینت د هغه په ورینتیانو کی خپل
لاس وهی او بانډار یی سره کوی ساحل وویل:

زينت! ته به مي کله خپل د مور او پلار سره
معرفي کي؟

زينت موسکي سوه او ويويل: ساحل زما د پلار د
انسان ذاتو سره نه لگيري خو پر هغه زه ډيره
گرانه يم ما هغه ته ستا په اړه وويل هغه زما څخه
بيا څو ورځي خوابدي او خفه وو خو بيا راسره
پخلاء سو او راته يي وويل چي زه غواړم د ساحل
سره ووينم بيا ما ورته وويل چي ساحل په دي تر
اوسه نه دي خبر چي مور انسانان نه يو بيا مي بابا
وويل چي کله دي خبر کي نو بيا به يي راسره مخ
کي چي زه مو ژر تر ژره واده دروکم،

ساحل د زينت د غير څخه خپل سر پورته کي او په
تعجب سره يي وويل: ډير ښه دا خو ډير ښه وسوه
چي هغه زه ومنم که نه زما پخیر بدرنگه ته به
خپله شهزاده گي لور چا ورکولای،

زينت وويل: داسي مه وايه ساحل شهزاده خو زما
په نصيب سو ته زما شهزاده يي،

ساحل وويل: زه او شهزاده؟ دا خو ناممکينه ده خو
خير بخت مي سم دي چي ما ته د نري تر ټولو
ښکلي ناوي را په نصيب کيري،

زينت وويل: او ما ته د نري تر ټولو ښکلي خاوند،

ساحل د زينت لاس په لاس کي ونيوي او هغه يي
ښکل کي او ويويل: اوس نو هيڅکله ما يوازي مه

پريزده او هيڅكله زما څخه مه جدا كيږه كه نه په
قسم سره چي بيله تا به زه ژوندي پاته نس،

زينت د ساحل لاس ځانته راکش کي او هغه يي
بنگل کي د ساحل سر يي پخپل غير کي کښينوي
او ويويل: هيڅكله نه هيڅكله به زه يوازي تا
پرينږدم، او بيا د زينت سترگي د خپل حالت څخه
واوښتي او په درد سره يي وويل: او نه هم څوک
پريزدم چي مور سره جلا کي،

کله چي زينت دا وويل نو په لاس کي يي څلور
ميخونه ونيول او هواته يي وغورځول ساحل هغه
ونه ليدل،

شهاب د ساحل مور او پلار او ميلمه د پير پر
طرف روان وه چي يو دم موټر ودریدی د ساحل
پلار شهاب ته وويل: څه پيښه سوه زويه؟

شهاب وويل: نه پوهيرم،

خو کله چي شهاب د موټر څخه کښته سو نو ويليدل
چي د موټر څلور سره ټايرونه پنچر سوی وو
شهاب پير پریشانته سو ويويل: او زما خدايه دا څه
وسوه،

کله چي يي د موټر ټايرونه وکتل نو په ټولو ميخونه
ننوتلي وه کله چي شهاب هغه ميخونه د موټر د
ټايرو څخه راوکښل نو د ساحل پلار ته يي وويل:
بابا جالبه نه ده ټول ټايرونه پنچر سول او په ټولو

هم ميخونه ننوتل او بله جالبه لا دا چي ټول ميخونه
يو ركم دي،

د ساحل د پلار بدن له ويري په ريرديدو سو بيا
ميلمه وويل: پريشانه كيږي مه د هغه پير صاحب
خاي نيردي دي پر پښو به ورسو وروسته ټول د
پير خاي ته پر پښو وروان سول كله چي هلته
ورسيدل نو د ساحل پلار پير ته ټوله كيسه وكړه
پير ډير حيران سو او بيا يي په حيرانتيا پوښتنه
وكړه: ستا زوي د هغي سره چيري ويني؟

د ساحل پلار وويل: كله په نارنج كلاء كي كله بيا د
هغه په دفتر كي كله چيري كله چيري،

بيا د ساحل پلار وويل: پير صاحب زموږ زوي د
خدای لپاره د هغي بلا د شره خلاص كه،
پير وويل: تاسو څه غواړي؟

د ساحل پلار وويل: موږ غواړو چي زموږ زوي د
هغي له شره وساتل سي چي هغه كوم شر ورونه
رسوي،

پير وويل: سمده تاسو ستاسو زوي او هغه بلا خپل
كورت ته راوغواړي زه به دم و درود پر وكم چي
ستاسو زوي ته كوم تكليف ونه رسوي،

د ساحل پلار وويل: خو پير صاحب موږ به هغه
څنگه راولو هغه خو موږ وينو هم نه؟

پیر وویل: ستاسو زوی ته ووايست چي مور د هغوی نکاح سره ور کوو او بیا د بڼه ژوند دعا ورته کوو،

د ساحل پلار وویل: سمده مور به یی په یو طریقه را وغواړو،

پیر وویل: راتلونکی د جمعې ورځ بڼه ورځ ده هغه راوغواړی زه به دم و درود پر وکم،

شهاب وویل: پیر صاحب صرف به ساحل د هغی د شره خلاصوی نور مور نه غواړو چي هغی ته کوم تاوان ورسیری،

پیر وویل: سمده څنگه چي ستاسو خوبنه وی.

د ساحل مور او پلار شهاب او میلمه د پیر څخه رخصت واخیستی او د بڼار پر طرف روان سول، کله چي دوی روان سول نو پیر په هغو پسی د شا لخوا وکتل چي ویلیدل چي هغوی ولاړل نو یو دم په خدا سو او ډیر یی وځنډل ټول مریدان یی حیران سول او بیایي د پیر څخه د خدا علت وپښتی،

پیر وویل: ددی خدا سبب به تاسو د جمعې په ورځ وویښی،

د ساحل مور او پلار په کور کی ناست وه چي ساحل کورته راننوتی او ډیر خوشحاله وو تر سلام او روغبر وروسته ساحل خپل اطاق ته ولاړی، څه

وخت وروسته یی مور اطاق ته پسی ورغله او پر
کت یی تر څنگ کښینستل ساحل خپل سر د مور په
غیر کی کښینسوی ډیر خوشحاله معلومیدی مور یی
ورته وویل: څه خبره ده زویه نن ډیر خوشحاله
معلومیری؟

ساحل موسکی سو او بیایي وویل: مور نن می د
ژوند یو لوی ارمان پوره سو هغه ورځ می نن
ولیدل چی هر ځوان یی په ارمان وی،،،،

مور یی وویل: کوم ارمان زویه؟

ساحل وویل: نه اوس نه درته وایم،

مور یی وویل: اسمده زویه خو زویه زما یو خبره
منی؟

ساحل وویل: هو ولی نه مور ستا هره خبره می پر
سر سترگو قبوله ده،

مور یی وویل: ایا ته اوس هم نارنج کلاء ته د هغی
د لیدلو لپاره ورځی؟

ساحل وویل: هو مور بیله هغی می ژوند نیمگری
وو،

مور یی وویل: زویه ما او ستا پلار د یو ملا سره
ولیدل مور ورته وویل چی زموږ د زوی او زموږ
د راتلونکی مبرور د ښه ژوند لپاره دعا وگری او
هله به ستاسو نکاح هم در وکي،

ساحل ڊير خوشحاله سو او مور ته يي وويل: دا خو
ڊيره ښه خبره ده مور ما فکر کوي چي ته او بابا به
په دي اړيکه خوښ نه ياست،

مور يي وويل: نه زويه زه خو ڊيره خوشحاله يم او
ملا صاحب مور د جمعې په ورځ راغونډتي دي ته
به مي مزور دلته کورته راولي،

ساحل وويل: سمدې مور زه به همدا اوس زينت ته
ووايم،

مور يي وويل: نه زويه بيا چي کله د جمعې ورځ
راورسيدل بيا به په هغه ورځ ورته ووايي ځکه چي
زه غواړم مزور مي حيرانه کم،

ساحل موسکي سو او بيا يي وويل: سمدې مور،

څو ورځي تيري سوي د ساحل مور او پلار او
شهاب په کور کي د دعا او خيرات لپاره اماده گي
نيول، پير صاحب هم مقصد درلودي هغه هم د
جمعې د ورځي لپاره تياري نيوي، کله چي د جمعې
ورځ را ورسيدل نو سهار د وخته د ساحل مور د
ساحل اطاق ته ورغله او ورته يي وويل: زويه نن د
جمعې ورځ ده پير صاحب به هم را روان وي ته
ورسه ژر زما مزور دلته راوله،

ساحل هم ڊير خوشحاله وو ژر يي حمام وکي نوي
کالي يي واغوستل او په بيره د کوره ووتی او د
نارنج کلاء پر طرف روان سو څه وخت وروسته

پیر صاحب را ورسیدی او د ساحل په کور کی یی
خپل د کار تیاری شروع کی د څه وخت وروسته
ساحل نارنج کلاء ته ورسیدی او په خوشحالی سره
کلاء ته ننوتی او په لوړ اواز یی په خوشحالی سره
ناره کړه: زینت! زینت! زینت!

زینت د دوهم منزل د زینو څخه لاندی را روانه وه
ساحل د هغی په لیدو پیر خوشحاله سو او ژر
ورغلی او زینت یی په غیر کی ونیول خو زینت په
حیرانی ورته وویل: ساحل څه پېښه ده نن پیر
خوشحاله را معلومیری؟

ساحل اوږده ساه واخیستل او وویل: نن می الله پاک
یو ستر ارمان را پوره کوی ماته زما د ژوند تر
ټولو غټه خوشحالی راکوی،

زینت وویل: خو څه خبره ده ساحل راته وخو وایه؟

ساحل په تعجب سره ورته وویل: زما مور او پلار
غواړی زموږ نکاح راوکی او زموږ لپاره د ښه
ژوند دعاوی کوی،

زینت وویل: خو ساحل زما و ستا نکاح خو....،

ساحل یی خبره پری کړه او وویل: ته خو خو
پرېږده ته ژر آماده سه او زما سره زموږ کورته
ولاره سه،

زینت وویل: خو ساحل.....،

ساحل یی بیا خبره و نیول او ویویل: زینت ماڅه
درته وویل چی ته دا خو خو پریبرده خان اماده که
او زما سره ژر ولاړه سه،

زینت په ناخوښی وویل: زه اماده یم،

ساحل وویل: نو رآهه!

ساحل تر مخه سو او زینت د شاه لخوا په پسی
سول،

زینت د خان سره وویل: ساحل ته نه پوهیږی ته نن
ما هغه خای ته بیایي چیری چی به زه ستا څخه د
تل لپاره جدا سم هلته به زما د ژوند اخیری ورځ
وی ته نن ډیر خوشحاله یی زه نه غواړم ستا دا
خوشحالی له تا څخه واخلم که څه هم زما ژوند په
دی کی لمنځه ځی،

د زینت تر سترگو اوښکی د ملغرو پڅیر د هغی پر
رخسار بهیدل د ساحل هغی ته پام نه وو ځکه چی
ساحل غوښتل دوی ژر کورته ورسیری او دی او
زینت ژر د مور او پلار په مخ کی نکاح سره وکی
کله چی موټر ته ختل نو ساحل ولیدل چی د زینت
تر سترگو اوښکی بهیږی ساحل د هغی طرف ته
ورغلی او په حیرانی یی ورته وویل: زینت ته
ژاری؟

زینت ژر خپلی اوښکی پاکی کړی او په ژرغونی
اواز یی وویل: دا د خوشحالی اوښکی دی،

ساحل وويل: ليونى په خوشحالى كى څوك ژاړى
نه بلكى خاندي هله ونيسه و خانده هله نو،

زينت موسكى سوه ساحل هم ډير خوشحاله سو بيا
ساحل د موټر دروازه زينت ته خلاصه كړه او
زينت په موټر كى كښينستل،

په لاره كى زينت خپل سر د موټر پر چوكى ونيوى
او مخ يى د ساحل خواته وړ واړوى او ساحل ته يى
په مينه مينه كتل څه وخت وروسته د ساحل ورته
پام سو چى زينت ده ته ډيره په مينه گورى ساحل
موسكى سو او بيابى وويل: څه خبره ده ولى داسى
راته گورى؟

زينت موسكى سوه او ويويل: پريږده چى نن خو
دي سم ووينم او خپله تنده درباندي ليرى كم،

ساحل موسكى سو او ويويل: ليونى زه خو هر
وخت او تل ستايم او ته زمابى مور ديو او بل
لپاره جوړ سوئ يو،

د زينت تر سترگو بيا اوبنكي روانى سوئ ساحل
چى كله ورته وكتل نو موټر يى ودروى او ويويل:
ته بيا ژاړى؟ ته نه پوهيرى چى ستا په ژړا سره زه
څومره غمجن كيرم؟

زينت خپل اوبنكي پاكي كړى او د ساحل په غير
كى وړ ولويدل،

د ساحل په کور کی ټوله تیاری نیول سوی وو څه وخت وروسته ساحل را ورسیدی او د موټر څخه راکښته سو زینت په مات زړه په موټر کی ناسته وه، ساحل ورغلی او دروازه یی ورته خلاصه کړه او ورته یی وویل: راجه اغلی را ورسیدو،

ساحل حیران سو چی زینت ولی دومره زیاته خوابدې ده،

کله چی زینت د موټر څخه راکښته سوه نو ساحل تر لاس ونيول او دواړه کورته ننوتل ټول ډیر حیران سول ساحل د زینت لاس په لاس کی نیولی وو او خندل یی خو زینت نورو نه لیدل،

ساحل د مور تر څنگ کښینستی او زینت یی خپل څنگ ته کښینول او مور ته یی پت وویل: مور دا ده ستا مېرور می درته را وستل، خو مور یی هیڅ ونه ویل او ډیره حیرانه وه وروسته د ساحل پلار پیر صاحب ته وویل: پیر صاحب مهربانی دعاوی مو پیل کی نکاح به یی په اخیره کی سره ور وکو،

پیر صاحب او مریدانو یی هم خپلی دعاوی پیل کړی زینت خپل سترگی د ساحل په څیهره کی بنځي کړی وی او یوازی یی ساحل ته کتل ساحل د زینت لاس پخپل لاس کی نیولی وو پیر صاحب او مریدانو ته یی کتل تر زیاتو دعاوو وروسته چی ټولو سترگی پټي کړی وی او امین یی وایه نو پیر

صاحب خپلي سترگي خلاصی کړی او شا وخوا یی وکتل چی ټولو خپلي سترگي بندي کړی وی پیر صاحب خپل مرید ته اشاره وکړه هغه هم د ټولو په پټه کرار د خپله خایه ولاړ سو او غوښتل یی چی اور ولگوی خو زینت هغه ته کتل کله چی هغه غوښتل اور ولگوی نو زینت په قهر سول او هغه ته یی پر مخ ټینګه چپلاخه ورکړه په دې سره ټولو سترگي خلاصی کړی او زیات وپیریدل د مرید د لاسه د اور اورلګیت ولویدی خو پیر صاحب ژر هغه اورلګیت را واخیستی او اور یی بل کی چی په دې سره د کور پر شا وخوا اور بل سو د اور په لګیدو سره پیر صاحب په خدا سو او په خدا کی یی وویل: اوس زه خپل مقصد ته ورسیدم اوس تا زما څخه هیڅوک نسی خلاصولای، او بیا پیر صاحب نور کلمات شروع کړل ټول پیر حیران وه،

ساحل د زینت لاس په لاس کی نیولی وو چی لږ وروسته د ساحل لاس په ریریدو سو ساحل چی کله خپل او د زینت لاس ته وکتل نو ویلیدل چی د زینت په لاس کی چاکونه (درزونه) پیدا سول او ټول بدن یی د اور پڅیر سور سو،

ساحل په حیرانی سره زینت ته وکتل د زینت تر سترگو اوبنګي روانی وی ساحل وویل: زینت څه خبره ده؟

زينت خپل لاس په دي چي د ساحل لاس ونه سوځل
سي د ساحل د لاس څخه ليري كي او په ژړا يي
وويل: ساحل زه نوره در څخه ځم ما وبخښه زه به
نوره ستا سره نه يم دوي زه وسوځولم،

ساحل په حيراني وويل: څه؟

ساحل په حيراني شهاب او خپل مور او پلار ته
وکتل او بيرته يي زينت ته مخ ور واړوي د زينت
بدن ټول داسي سو لکه د دننه څخه چي اور پکښي
بل وي ساحل ژر زينت په غير كي ونيول او ورته
يي وويل: زينت! زينت! ما يوازي مه پريرده،

بيا يي پير صاحب ته ور ناره کړه چي چپه سه نور
داسي مکوه، خو پير صاحب د ساحل خبري نه
اوريدی ټول پوه سول چي پير صاحب زينت
وسوځول شهاب ژر د پير صاحب ټول شيان ور
وغورځول او پير صاحب يي پوري وهلي او پر
مخکه يي وغورځوي،

زينت د ساحل په غير كي سر ايښي وو او بيل يي
په موسکا وويل: ساحل پوهيري زمالوي ارمان څه
وو زما ارمان دا وو چي زه ستا په غير كي ساه
ورکم او کړه سم هغه ارمان مي دا دی پوره کيري،

ساحل په ژړا وويل: داسي مه وايه په تا هيڅ
نکيري،

د زینت بدن کرار کرار سوځل کیدی او بیاپه
اخیره کی زینت وویل: د الله په امان ساحل،

زینت دا وویل او بیاورکه سول، ساحل پر هغه
ځای ناست وو او ژړل یی او بیاولاړ سو او په
ژړای شهاب او خپل مور او پلار ته وویل: زینت
مړه سول تاسو ولی زما سره داسی وکړه ولی
ولی؟،

شهاب ډیر حیران سو او بیاپیر ته ورغلی او هغه
یی تر غاری ونیوی او تینگ سوک یی پر مخ
ووړلی او ورته یی وویل: مور نه وه درته ویلی
چی صرف دوی د بنه ژوند لپاره دعا وکړه او د
دوی نکاح سره ور وکه خو تا ولی داسی وکړه؟

شهاب لا د پیر په وهلو اخته وو پیر صاحب د وهلو
په وخت کی وویل: دې زما دوه زامن را وژلی وه
ما هم نن خپل انتقام ځنی واخیستی،

شهاب لا هم د پیر او د هغه د مریدانو په وهلو اخته
وو چی په دې وخت کی یی مور یو لویه نارو
وکړه: ساحل!!!!!!،

کله چی شهاب د ساحل خواته وکتل نو ویلیدل چی
ساحل پر خپل زړه لاس نیولی وو او د مخکی
خواته ولویدی ټولو ور وځغستل او د ساحل ساحل
ناری یی پر وهلی، کله چی یی ساحل راپورته کی
نو ساحل په هوبن کی نه وو شهاب ژر ساحل په

غير ڪي پورته ڪي او روغتون ته يي ورسوي ڪله
چي يي عمليات خوني ته ننباسي نو ڇه وخت
وروسته ڊاڪٽران را ووتل ٽول ورمخته سول او بيا
د ساحل پلار پوڻننه ڇني وڪڙه: ڊاڪٽر صاحب
ساحل اوس ڇنگه دي؟

ڊاڪٽرانو په خواهشيني سر لاندي وزروي، ٽول ڊير
حيران سول او بيا د ساحل پلار وويل: ڊاڪٽر
صاحب ساحل زوي خو به مي بنه وي؟ ڊاڪٽر
وويل: ڪريم صاحب مور بڻينه غوارو ستاسو پر
زوي د زره حمله راغلي وه،

په دي سره ٽول هڪ حيران سول او سترگي يي
غٽي سوي،

او بيا ڊاڪٽر وويل: ڪريم صاحب مور خيل ڪوڻين
وڪي ساحل مو وڙ غوري خو؟
د ساحل پلار وويل: خو ڇه؟

ڊاڪٽر وويل: خو ساحل به صرف د دوو ساعتو
لپاره ڙوندي وي،

په دي اوريدو سره ٽولو خيل حواس د لاسه ورڪڙل
او بدنونه يي په ريرديدو سول،

بيا ڊاڪٽر وويل: تاسو اوس ور سره ليدلاي سي،

ڪله چي ٽول دننه ور غل نو ساحل بي هوڻه وو
مور او پلار يي په ڙرا ڇنگته ڪڀينستل شهاب د

دوی څخه څه لیری ولاړ ودریدی، څه وخت وروسته ساحل په هوبښ راغلی،

ساحل په وچو شونډانو او په وچ حلق مور ته وویل: مور! ته مه ژاړه تقدیر ما او زینت په ژوند کی سره یو ځای کړی وو اوس تقدیر غواړی مور بیا سره یو ځای کی ځکه چی زموږ ژوند یو د بل سره تړل سوی وو..... ،

ساحل د خپل مور او پلار سره اخیری خبرې وکړی بیایي مور او پلار د ډیره غمه دباندې ووتل د ساحل ورونو د ساحل څنگته نیردی سول او ویویل: لالا موږ ته بڅښه وکه مور هم تاته ډیر غمونه درکړل،

د ساحل او ورونو خبرې یی هم خلاصی سوی او هغوی هم دباندې ووتل په عملیات خونه کی ساحل او شهاب پاته سول په شهاب کی ژړا وچه سوی وه هغه د لیونی پڅیر لیری ولاړ وو ساحل ور برغ کړه: شهابه زما و څنگته راسه،

شهاب هم د لیونی پڅیر د ساحل وکت ته ور روان سو او د هغه تر څنگ کښینستی او تر سترگو یی اوبښکی روانې سوی د ساحل لاس یی په لاس کی ونیوی او بښگل یی کی او بیایي په ژړا وویل: دا هر څه زما لکبله وسول زما لکبله ته دي حالت ته راوړسیدی ما ستا څخه ستا زینت واخیستل،

ساحل وویل: نه شهاب ته خان مه خجالت کوه تا خو
زمور د بنه ژوند لپاره دعا کول او زمور نوی
ژوند مو راپیلوی خو تقدیر بل څه ویل د تقدیر
پریکړه همداسی وه اوس تقدیر وایی چی زه باید یو
حل بیا د هغی سره یو خای سم هغه زما په انتظار
ده،

شهاب په ژړا وویل: داسی مه وایه یاره داسی مه
وایه،

ساحل وویل: بس ده نور د کوچنیوالی څخه ستا وم
اوس می زینت غواری اوس زه غواړم د هغی سره
په یو اوږده رخصتی ولاړ سم، بیا ساحل په ژړا
وویل:.....خو گوره د کوچنیوالی دوست دی هیروه
مه،

په دی سره شهاب ساحل ټینگ په غیر کی ونیوی
او دواړو ډیر سره وژړل څه وخت وروسته د زړه
ماشین ودریدی د ساحل لاسونه د شهاب د اوږو
څخه لاندې ایله سوه،

شهاب په حیرانی وویل: ساحله!؟

شهاب چی کله ساحل پر کت کنبینوی نو ویلیدل
چی ساحل مړ سوی وو په دی سره د شهاب د
خولی څخه یو لویه چغه ووتل: بییییییییی!!!!!!

کله چی د ساحل مور او پلار او د هغه ورونو د شهاب چغه واوریدل نو په خُغاسته عملیات خونۍ ته ور ننوتل هغو هم ولیدل چی ساحل مړ سوی وو.

کله چی د ساحل کیسه خلاصه سول نو د قاضی او په محکمه کی د ناستو ټولو خلکو تر سترگو اوبنکي بهیدل او بیا قاضی وویل: ثبوتو ته په کتو سره دا محکمه شهاب بی گناه ثابتوی او هغه په عزت سره ایله کوی او محکمه د هغه په راوستلو کی د هغه څخه بخښنه غواړی،

څو ورځې وروسته شهاب د ساحل د قبر څنگته ناست وو او د سطرنج تخته یی د هغه د قبر بغلته ایښی وه خپل واری یی تیر کی بیایي وویل: ساحل اوس ستا وار دی ونیسه هله ځان دې وژغوره که نه زه یی در څخه گټم،

بیایي وویل: څه زه به ستا پر ځای تک وکم راته ووايه چیری یی کښیردم دلته که هلته، بیایي یو ځای ته لاس ونيوی او ویویل: ښه دلته یی کښیردم؟

په دې سره د درختی له سره پانې باندي راشوه سوی شهاب چی ورته وکتل نو حیران سو او په موسکا یی وویل: ښه پوه سوم همدلته یی کښیردم،

کله چی شهاب د سطرنج تختی ته وکتل نو ویویل: اوه دا خو دې مات کړم بیا دې راڅخه وگټل پیر ناخوانه یی هیڅ وخت یی ستا څخه نسیم گټلای.

پای

((د نارنج کلاء دوهمه برخه مه هیروی))

پیر ژر.....

د نارنج کلاء تاريخ

د يو شمير لرغونپوهانو په وينا نارنج مانې ۲۳۴۱ کلونه مخکې د مقدوني سکندر د امپراطوري پر مهال ودانه سوې وه چې هغه مهال يوه پوځي اډه وه، ويل کيږي کله چې سکندر له يونانه راغی په ټول هيواد کې يې ۱۲ دا ډول مانې جوړې کړې چې د (سکندريه مانيو) په نوم ياديدلې چې اوس يې ۱۱ مانې بيخي له منځه تللي خو نارنج مانې د خاورو د يوې غونډۍ په بڼه پاتې ده.

د استاد حبيب الله رفيع په وينا د کندهار لرغونې ښار چې نارنج مانې يې ارگ بلل کيده. ((د چهل زينو جنوبي اړخ ته د قيتول د لور غره په ختيځه لمنه کې جوړه سوو چې له دود سره سم يې د يوې کلکې کلا بڼه درلوده چې هرې خواته يې د څار پاڅه برجونه ودان وه))

استاد رفيع وايي چې ددې ښار په منځ کې د نارنج په نامه يوه لويه شاهي مانې وه چې پاچاهانو به پکښې ناستې کولې او تصميمونه به يې نيول.

دا مانې د هوتکيانو تر مهاله جوړه وه ددې دورې وروستي پاچا شاه حسين هوتک هم کاروله وايي دلته شاعرانو اديبانو اونيزې مشاعرې او د کره کتني

غونډې کولې، ارواښاد پوهاند حبيبي پټه خزانه هم د همدغه مهال زيرنده کني.

پوهاند حبيبي ددې مهال د زوال پر اړه کاري ((د اوسني کندهار غرب ته د کندهار د زاړه ښار خراپي دي، چي تراوسه يې د ځينو مهمو ودانيو اثارياته دي.

د حکومتي ځای ارگ نخښي— يې ښکاره دي، خندقونه او دښار کلا او د ځينو دروازو مواقع يې معلوميري.

د اښار د نادر افشار تريوکال محاصرې وروسته (۱۱۵۱ هجري) کي ونيوی او د هوتکو وروستي پاچا اعليحضرت شاه حسين، چي يوکال يې په ميرانه او شجاعت د ښار مدافعه کړې وه د نادر افشار په امر مازندران ته نفي سو))

نادر افشار له غوسې دا ښار وران کړ او د نادر اباد په نامه يې د يوه نوي ښار د بنسټ ډبره کښيښوده.

د کندهار لرغوني ښار د کرنو په ځمکو بدل سوی خو د نارنج کلاء په کې د خاورو د يوې غونډۍ په بڼه ولاړه ده.

۵۶ کلونه مخکې په دې غونډۍ کې تاريخي کيندنې پيل سوې وې چې د جگړو له پيل سره نيمگړې پاتې سوې، تير کال د افغانستان اطلاعاتو او کلتور وزارت يو ځل بيا په دغه غونډۍ کې کيندنې پيل کړې دي چې تر اوسه يې يو ستر حمام، د اوبو سيستم او يو

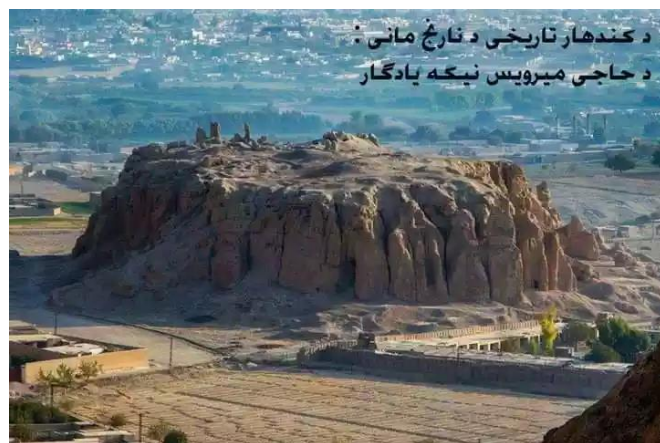
شمير خاورين لوبني په ګې موندلي دي بنيابي څو نور کلونه وخت واخلي چې نارنج ماني په بشپړ ډول سره وسپړل سي او اثار يې په فني ډول را وايستل سي.

ارواښاد حبيبي د نارنج ماني په اړه ليکلي ((دا ماني له مخکي څخه تخمیناً سل متره لوړه ده او بنيابي پنځه يا شپږ پوښبنه وي. اوس تقريباً مربع شکل لري، چې هره ضلعه يې ترسل متره کمه نه ده. له کښتې داماني په ډبرو پخه پورته سوې ده او په منځ کې اوږده اوږده سويان او تور غارونه لري.

محمد هوتک، چې په خپلو سترگو يې داسلطنتي ودانۍ ليدلې ده، وايي چې د نارنج قصر د کندهار په ارگ کښي. و او اعليحضرت شاه حسين هوتک به په اوونۍ کې يوه ورځ په خپله کتب خانه کښي. هلته د علماء سره مجلس کاوه))

خو د جگړو په کلونو کې د نارنج ماني ته درانه تاوانونه اوښتي خپل سر يې کيندنې پکښي. سوي او اثار يې قاچاق سوي دي او تر ډيره خاوره يې هم په شاوخوا کې د کورونو جوړولو لپاره وړل سوې ده، خو اوس اطلاعاتو او کلتور وزارت ددغې ماني له احاطې نه اغزن تار تاو کړي او له خلکو يې خوندي کړې ده.

تمه ده چي د فني کيندنو په ترڅ کي به په نارنج کلاء
کي د بيلو تاريخي دورو اثار وموندل سي.

مسئله

يو مسئله چي يادونه او بحث كول پري لازمي بولم
ستاسو پام ورته را اړوم،

د ناول په ويلو به تاسو ته دا پوښتنه حتمي پيدا
سوي وي چي ايا پيريانو ته د غيبو او پتو شيانو علم
او خبر سته؟

د رسول الله صل الله عليه وسلم د پيدايښت څخه
مخکي به شيطانان د يو و بل پر اوږو آسمان ته
وختل او هلته به يي د ملايکو خبرو ته غور نيوي
ملايکو به په خپلو مينځو کي خبري سره کولي چي
الله جل جلاله وايي چي د فلانکي سړي به زوي او
د فلانکي سړي به لور پيدا سي فلانکي به مړ سي
فلانکي به داسي سي او فلانکي به هاسي سي
شيطانانو به د ملايکو دا خبري واوريدی او په
مخکي به يي ساحرانو ته کولي خلک به پر دي
عقیده سوه چي العياذ بالله د الله پرته ساحران او
شيطانان او پيريان هم په غيبو خبر دي خو کله چي
رسول الله صل الله عليه وسلم دنيا ته تشریف
راوړی نو پر شيطانانو دا لار بنده سول اوس
پيريان او شيطانان بل چم کوي دوي په هر ځای کي
خپل کسان درولي وي چي کله د يو غيب به باره
کي پوښتنه ځني وسي نو دوي يو و بل ته حال سره
ورکوي چي په فلانکي ځای کي د فلانکي سره

داسی وسوه او د فلانکی سره داسی او فلانکی دا
پلان لری خو پیاد ولری چی د الله پرته په غیبو بل
هیڅوک نه دی خبر او که څوک بل چاپه غیبو د
خبر عقیده ولری نو دا د الله سره شرک او کبیره
گناه ده، الله دی مو حنی وساتی.

په درنښت

((بارک))

د لیکوال نور کتابونه

- بنځه په اسلام او غرب کی
- کوډې په اسلام کی
- حیثیت ناول
- عاشقي ناول
- د کندهار اتل ناول
-

راتلونکی کتابونه

- بنې اړیکې
- د جنت او دوزخ صفتونه
- عاشقي ناول ((دوهمه برخه))
- نارنج کلاء ناول ((دوهمه برخه))

د لیکوال په اړه

نیک محمد بارک موسوي د محمد عیسی موسوي زوی او د موسی جان لمسی دی چی په ۱۳۷۸ه ش کال کی یی د کندهار په ولایت کی دی دنیا ته تشریف راوړ. اسلامی زده کړی یی د کندهار په بیلابیلو مدرسو کی زده

کړی او په دولس کلنی کی یی د قرانکریم د قاریتوب سند تر لاسه کی لومړنی عصری زده کړی یی د حاجی میرویس خان نیکه په عالی لیسه کی پای ته رسولی او په ۱۳۹۷ کال کی د کانکور په ازموینه کی د کندهار پوهنتون د انجینرې پوهنځی ته کامیاب سو چی د څه ستونزو لکبله یی ونسوای کولای چی نوموړی پوهنځی ته ادامه ورکړی چی بیای یی د عالی زده کړو لپاره د نرسنگ انسټیټوت ته امتحان ورکړی او په بنو نمر و نوموړی رشتی ته انتخاب سو چی فعلن د نوموړی انسټیټوت د پنځم سمیستر محصل دی. نوموړی اوس ۲۰ کلن او مجرد دی تر ټولو لوی ارمان یی وطن او خپلی مورنی ژبی ته نه ستړی کیدونکی خدمت دی.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**